AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 12	309 - 336	Kaspar de draak

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **12**	309 - 336	Kaspar de draak

1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 12 Kaspar de draak

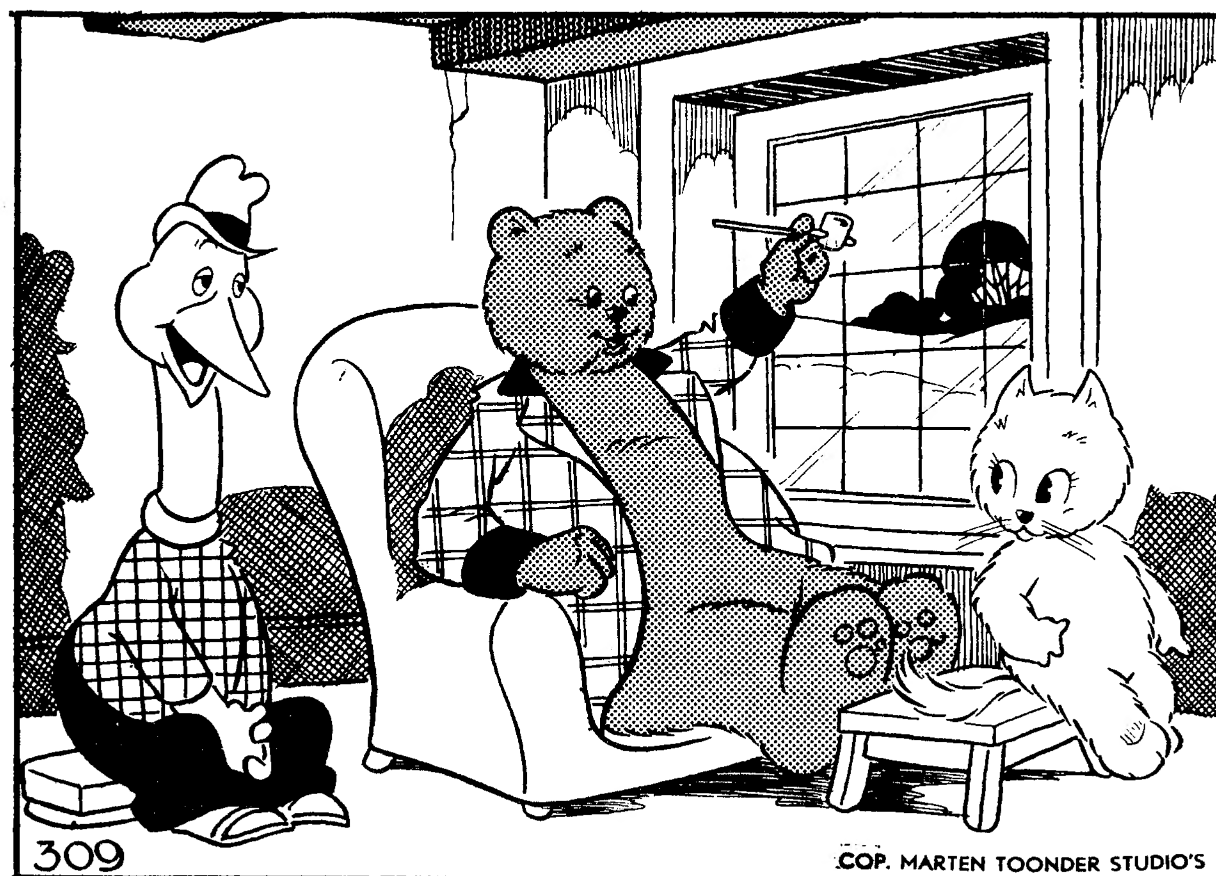
1942 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen De Telegraaf en Het Nieuws van de Dag

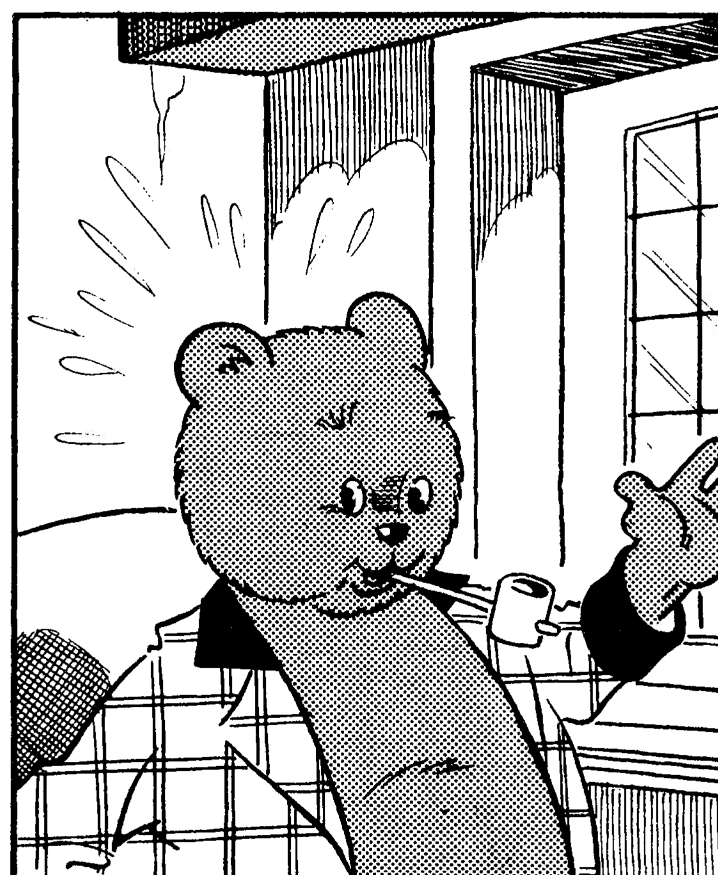
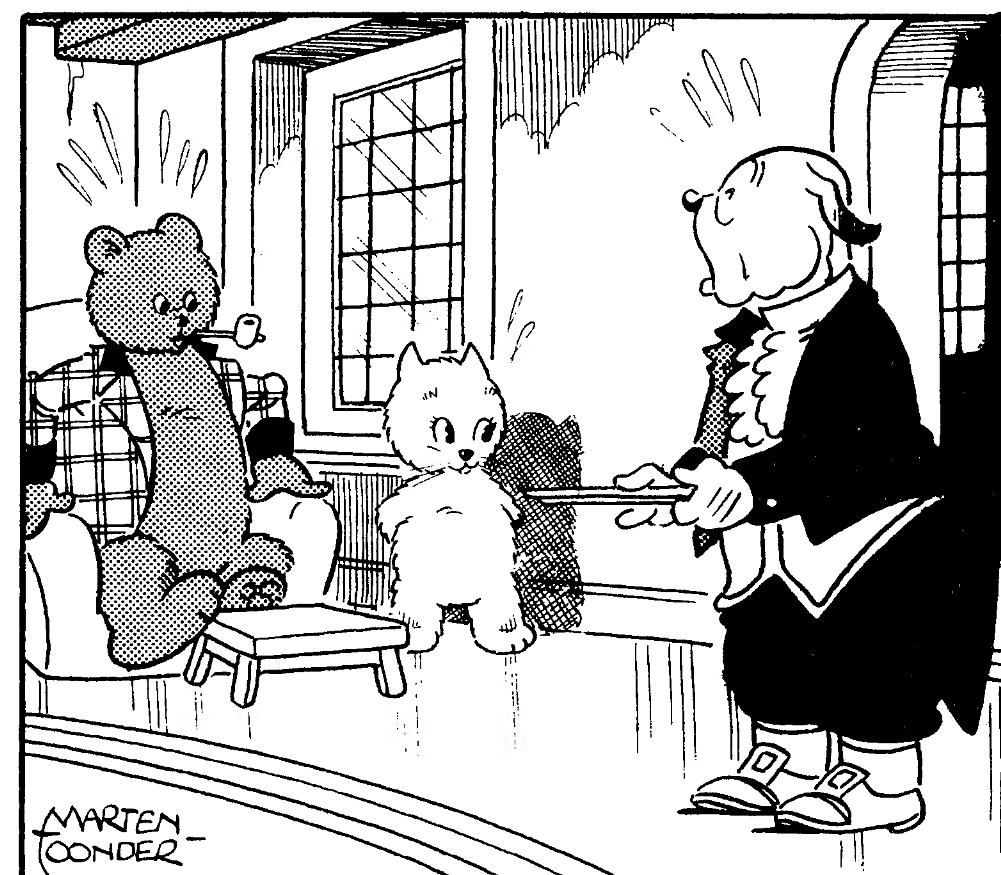
1947 Krantestrip, weekblad Zondagsvriend

1948 Oblong boekuitgave, half in kleur, De Muinck-Amsterdam

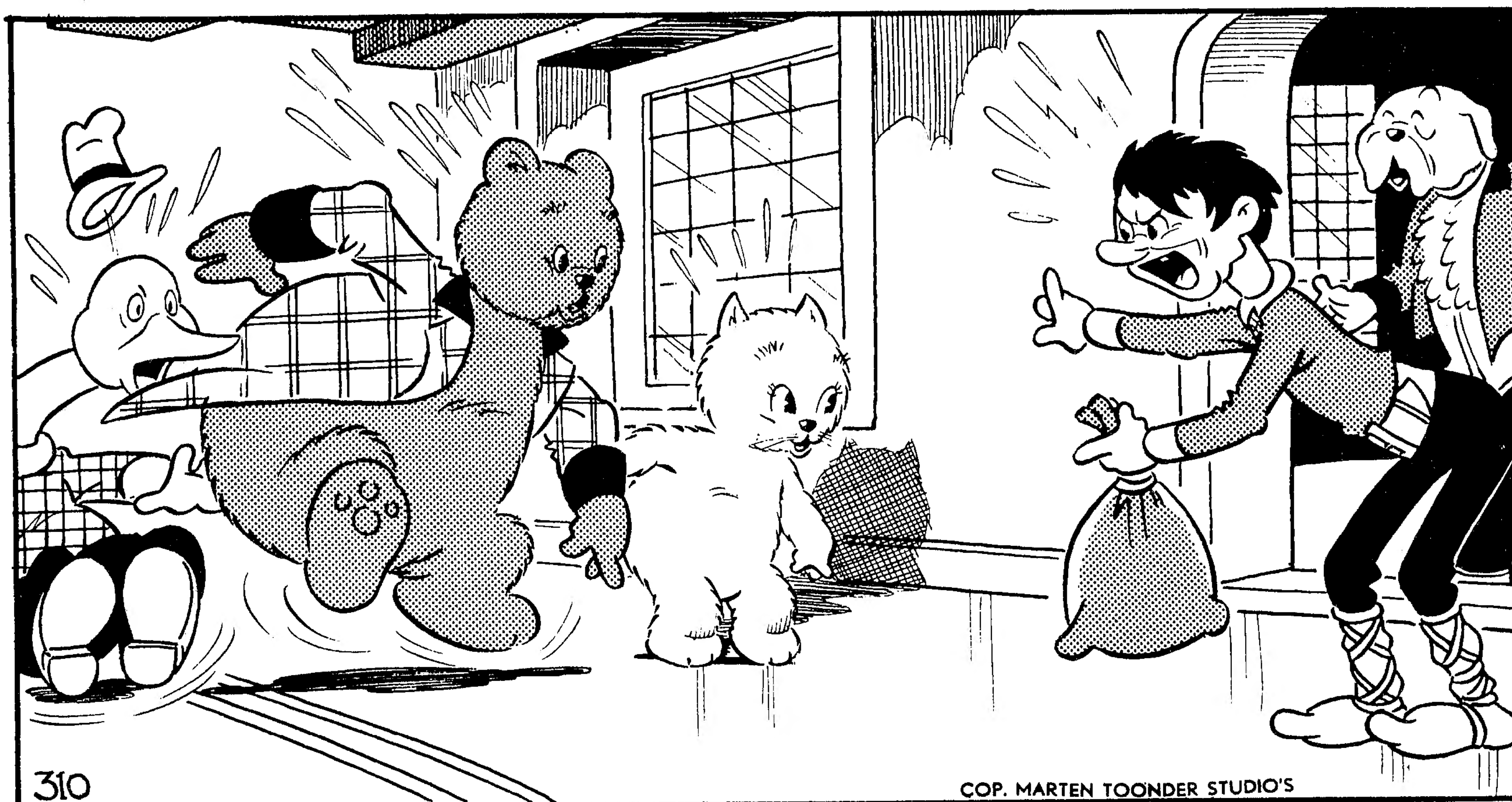
1958 Bewerkte krantestrip, in kleur, titel 'Het monster-ei', weekblad Revue

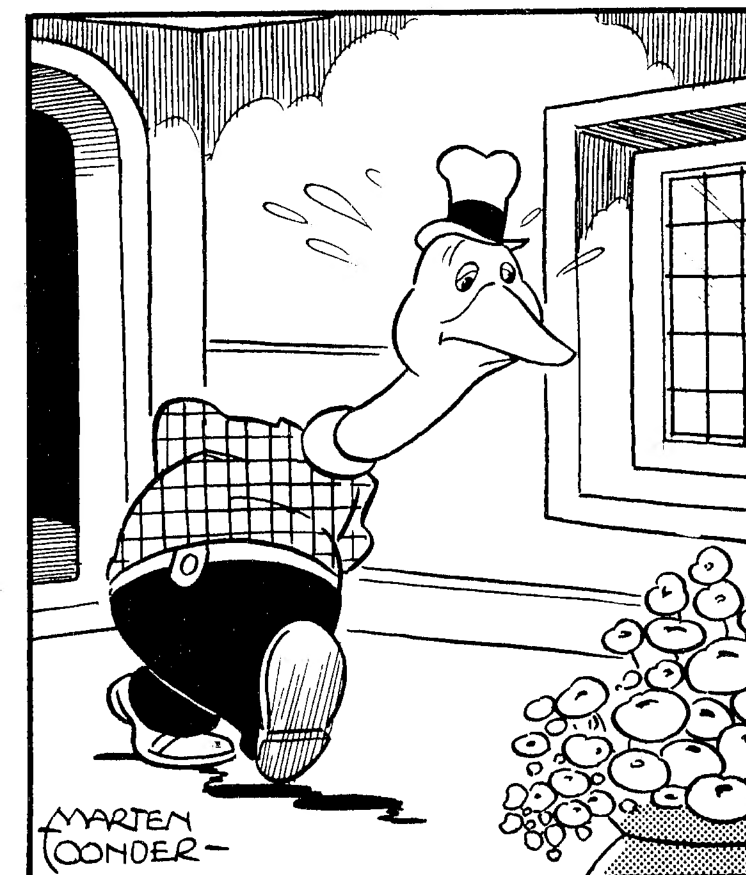
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5197 X
Delen 12 & 29 ISBN 90 234 5202 X

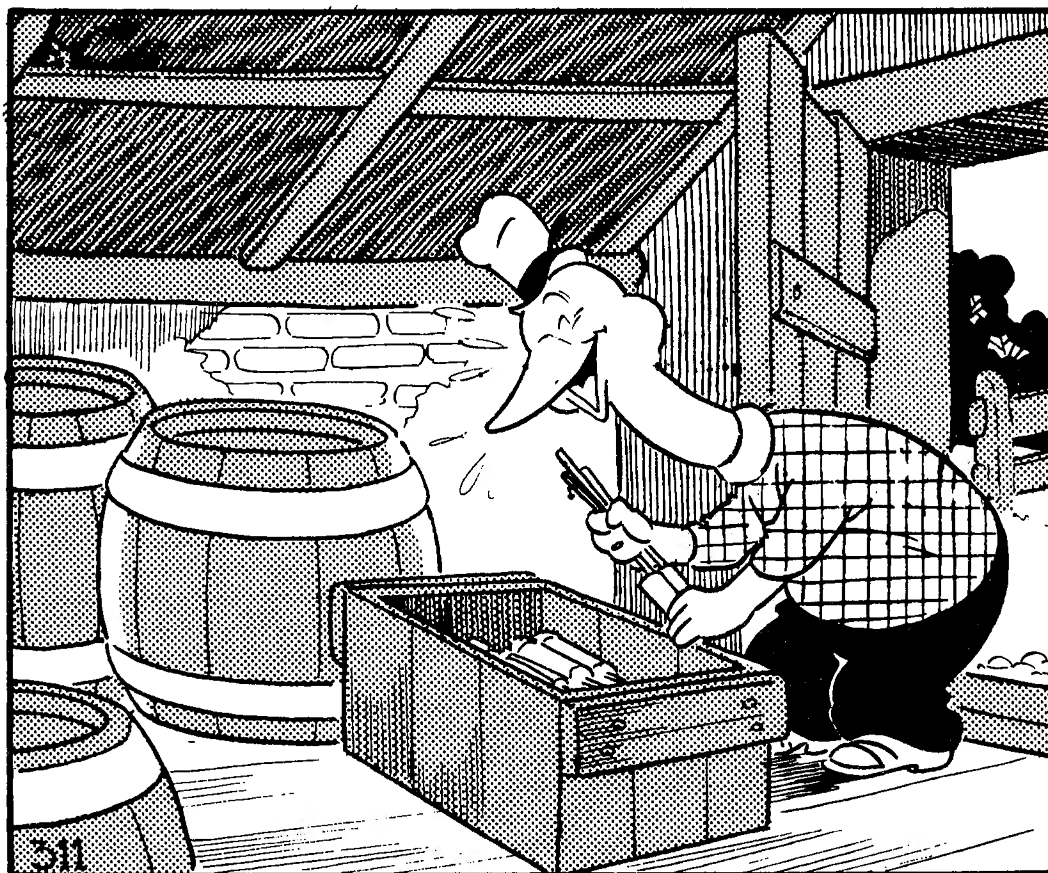

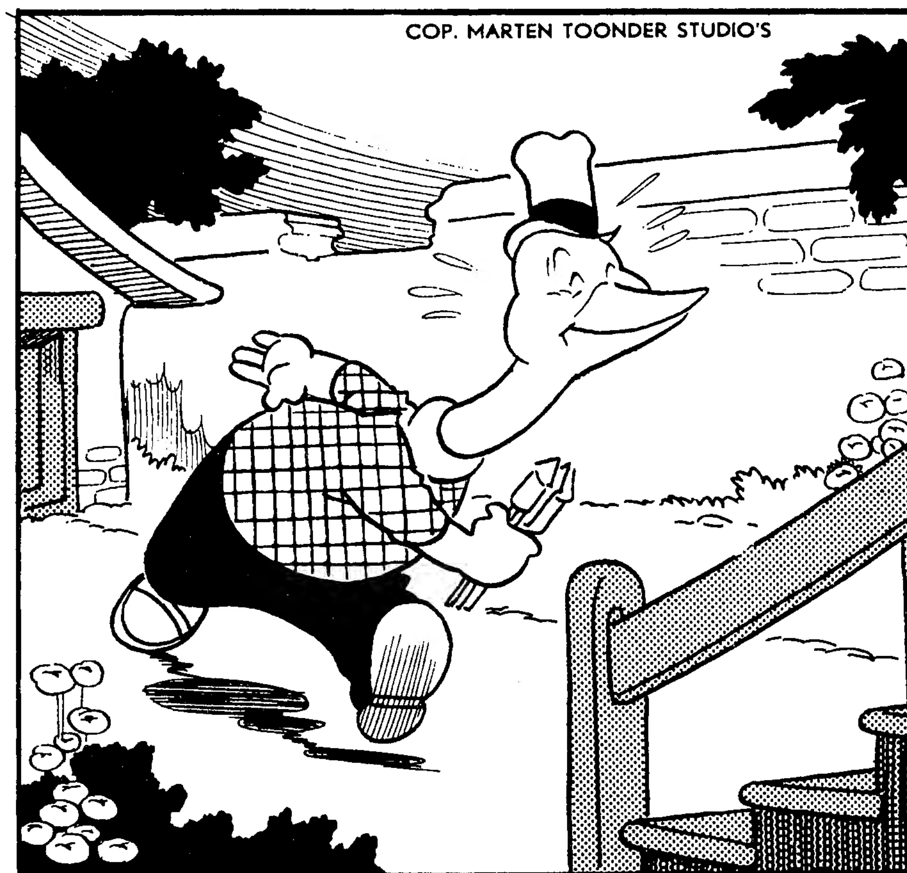
Het was een paar dagen na het avontuur met den wilden olifant. Kaspar graasde rustig en tevreden op het grasveld achter slot Bommelstein en groeide met het uur. Heer Bommel zat lui uitgestrekt in zijn leunstoel voor een raam en hield lange verhalen over alles wat hij haast gedaan had, toen de olifant hem oppakte en Wammes Waggel was verzonken in zijn eigen gedachten.
'Eén ding is zeker, jonge vrienden,' zei heer Bommel, 'sinds ik weet, dat Kaspar een echte draak is wil ik geen afstand meer van hem doen. Het staat toch erg deftig om een huisdraak te hebben, wat jij, Tom Poes? En al komen er duizend wildemannen op olifanten, ik zal het diertje beschermen!'
'Wat zijn eigenlijk wildemannen?' vroeg Wammes Waggel.
'Eh, tja, eh... dat zijn mannen die geen heeren zijn,' legde heer Bommel uit, 'en in plaats van een nette jas dragen ze dierenvelletjes, is het niet, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes, 'dat is nog niet alles, heer Bommel, ze zijn nog tamelijk wild ook en ik heb zoo het idee, dat ze erg gevaarlijk kunnen worden.
'Onzin,' zei heer Bommel, 'we zullen geen last meer van hen hebben; ze zijn natuurlijk bang geworden en...' Op dit moment kwam Joost, de kamerdienaar van heer Bommel, naar binnen en zei: 'Daar is een heer om u te spreken, heer Bommel, het is dringend en het gaat over Kaspar!'

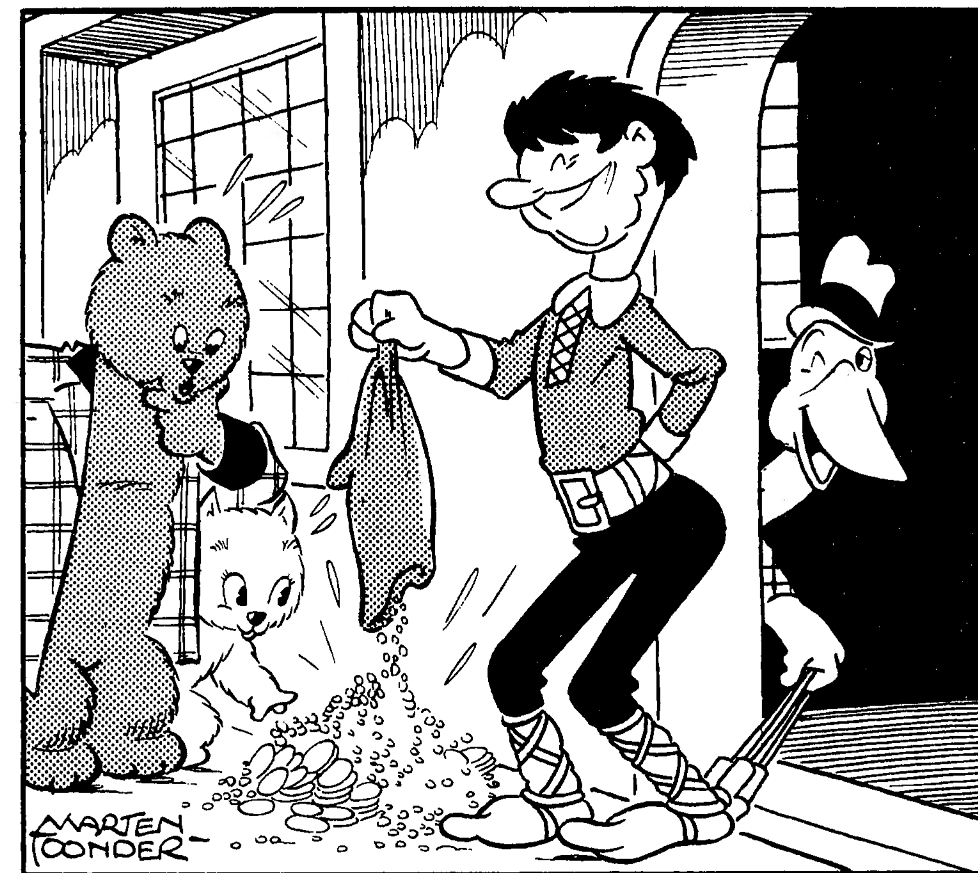

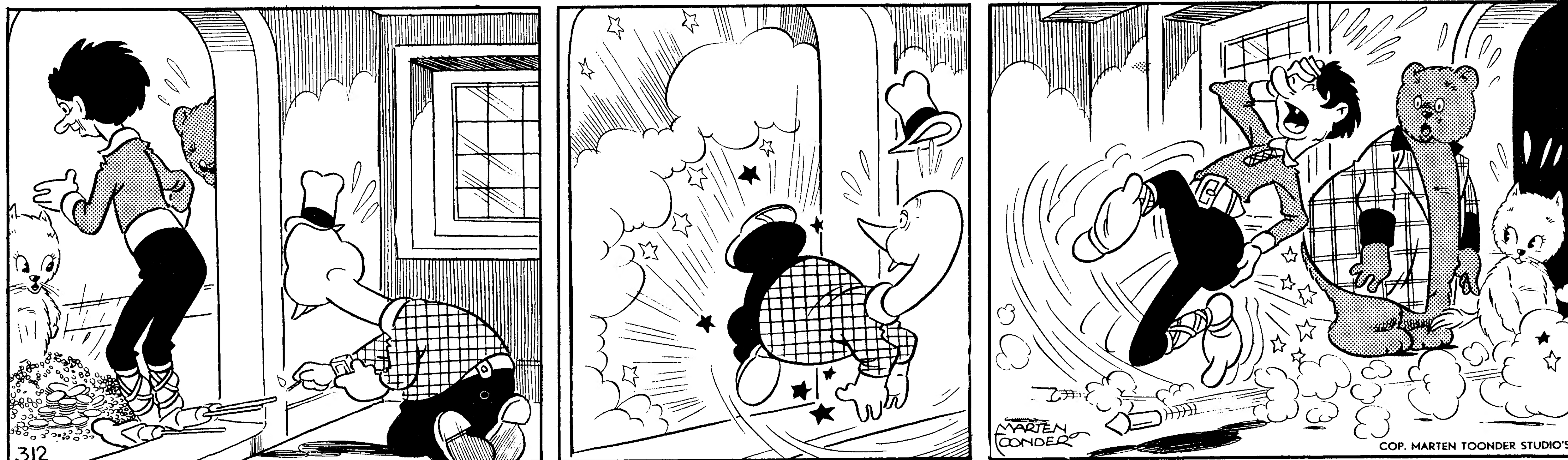
De vreemdeling, die over Kaspar kwam spreken, wachtte niet totdat hij uitgenodigd zou worden om binnen te komen, maar schoof Joost gewoon opzij. En je ziet natuurlijk al wel wie het was. Het was dezelfde vreemde man die al een paar keer geprobeerd had Kaspar mee te nemen.
'Goedenmiddag!' riep hij. 'Ik kom Kaspar halen en ik heb hier wat geld en goud meegenomen om jullie te betalen voor het dier!'
'Zeg eens even!' riep heer Bommel, 'dit gaat te ver! Welk recht heb je eigenlijk op Kaspar? Wie ben je eigenlijk? Je gedrag bevalt me niet, jonge man! Stel je voor!'
'Mijn naam is Elle Pijp,' zei de vreemdeling, 'en ik ben een afgezant van de inwoners van het Schedel-eiland. Daar hoort Kaspar ook thuis en daarom kom ik hem halen!'
Wammes Waggel was intussen de kamer uitgelopen en wandelde nu met een verdrietig gezicht door de gangen.
'Je zal zien, dat ze Kaspar gaan verkopen!' dacht hij. 'Het arme dier! Daar moet toch iets tegen gedaan worden!' Toen kreeg Wammes Waggel een inval.

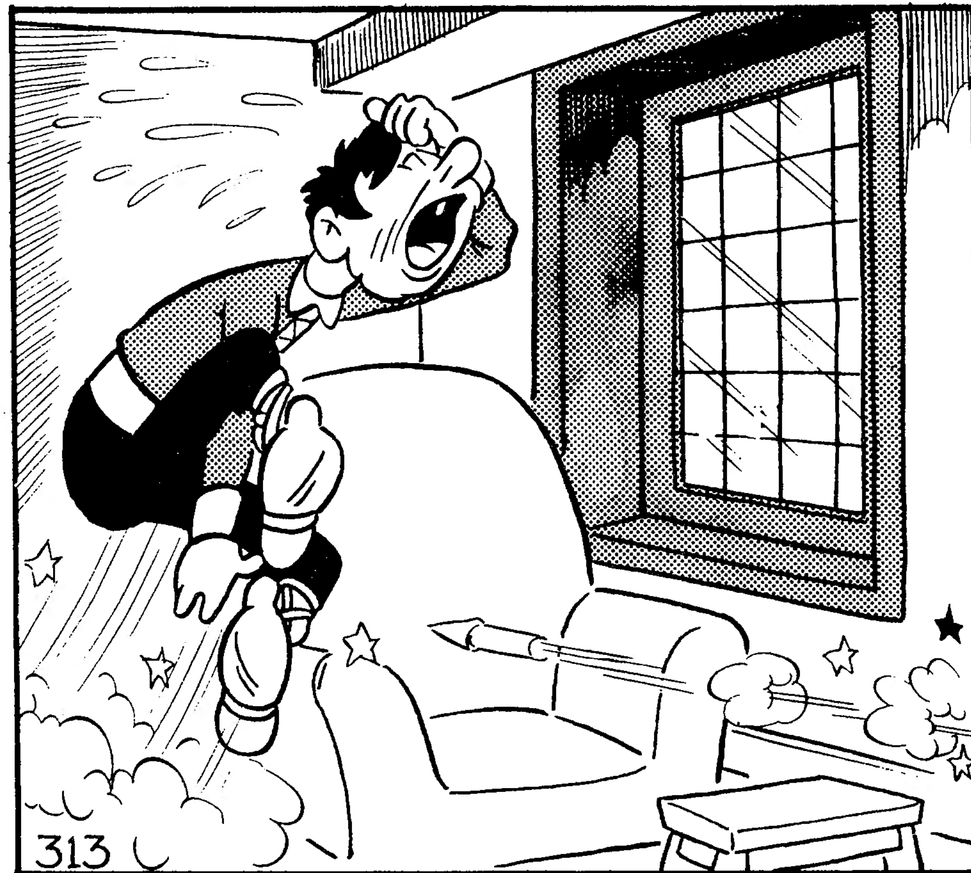

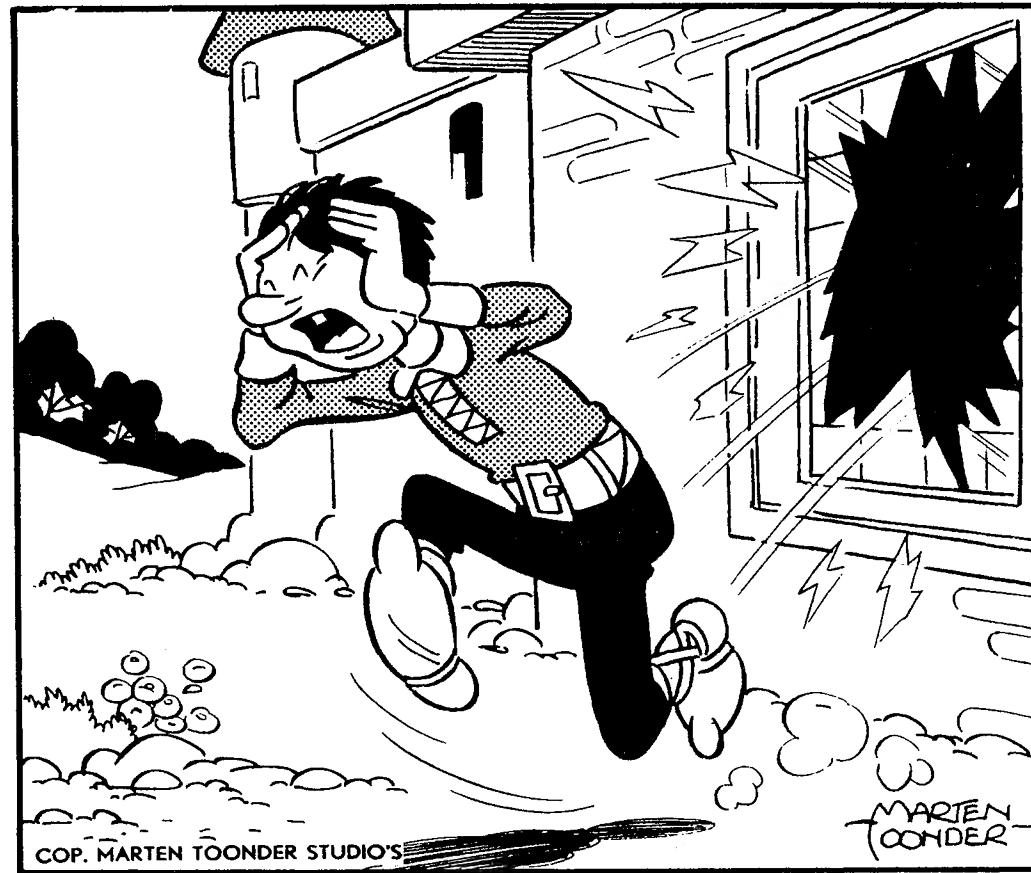

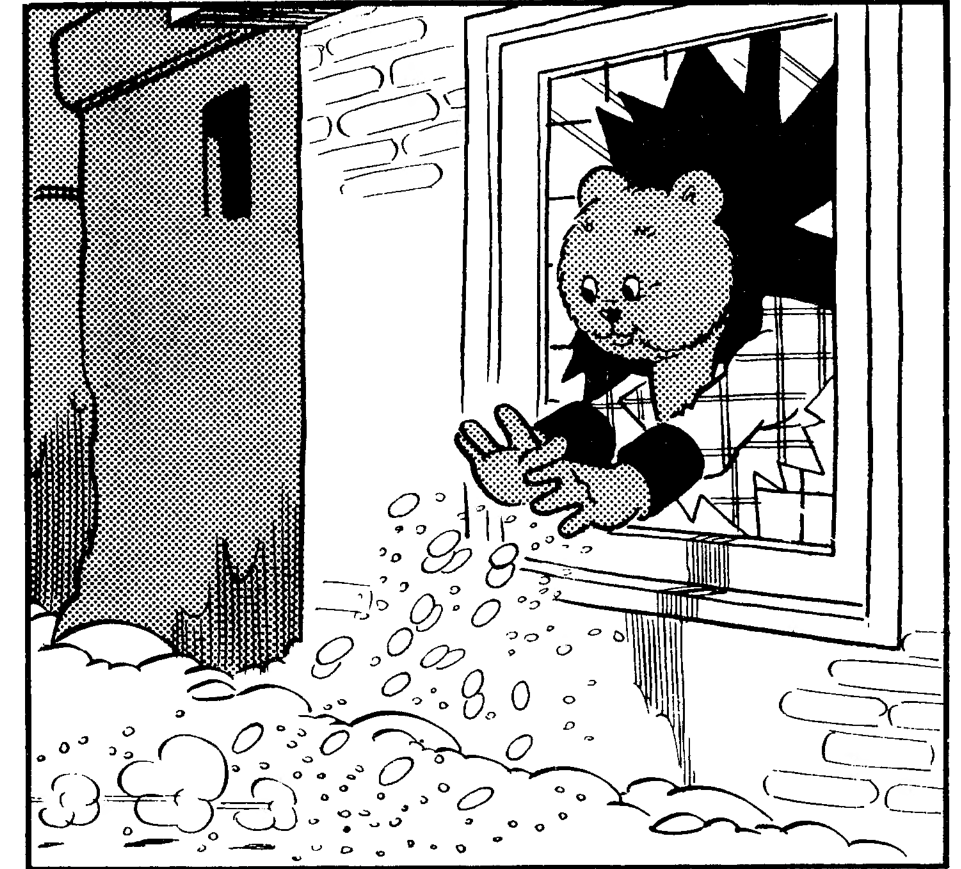
Wammes Waggel liep de tuin door naar het schuurtje waarin heer Bommel allerlei dingen bewaarde, die hem misschien nog eens te pas zouden kunnen komen. Bij die dingen was ook een kist met vuurpijlen. Daarmede wilde heer Ollie vuurwerk maken op zijn verjaardag en Wammes had ze al een paar keer zien liggen. 'We zullen eens zien, wie hier de slimste is!' dacht hij. 'Die vuurpijlen kan ik gebruiken, let maar eens op!' Hij nam een handjevol uit heer Bommel's kist en liep toen met een tevreden gezicht weer terug naar de kamer, waar de vreemdeling nog steeds aan het praten was.
'Ik zal jullie ruim betalen voor Kaspar,' zei Elle Pijp, terwijl hij zijn zakje op de grond uitschudde, 'kijk maar eens, goud en geld! Dit krijgen jullie en ik neem Kaspar weer mee naar het Schedel-eiland.'
'Oho,' riep heer Bommel, 'dat dacht u maar, heer Pijp! Wat kunnen mij die paar roestige munten schelen? Die heb ik zelf genoeg! Kaspar is hier en blijft hier en gaat niet naar dat land van wildeheeren. Ik verzoek u vriendelijk te verdwijnen!'
'Nooit!' riep Elle Pijp. 'Niet zonder Kaspar!' Hij had intussen niet in de gaten, dat Wammes Waggel achter hem een paar vuurpijlen had neergelegd.

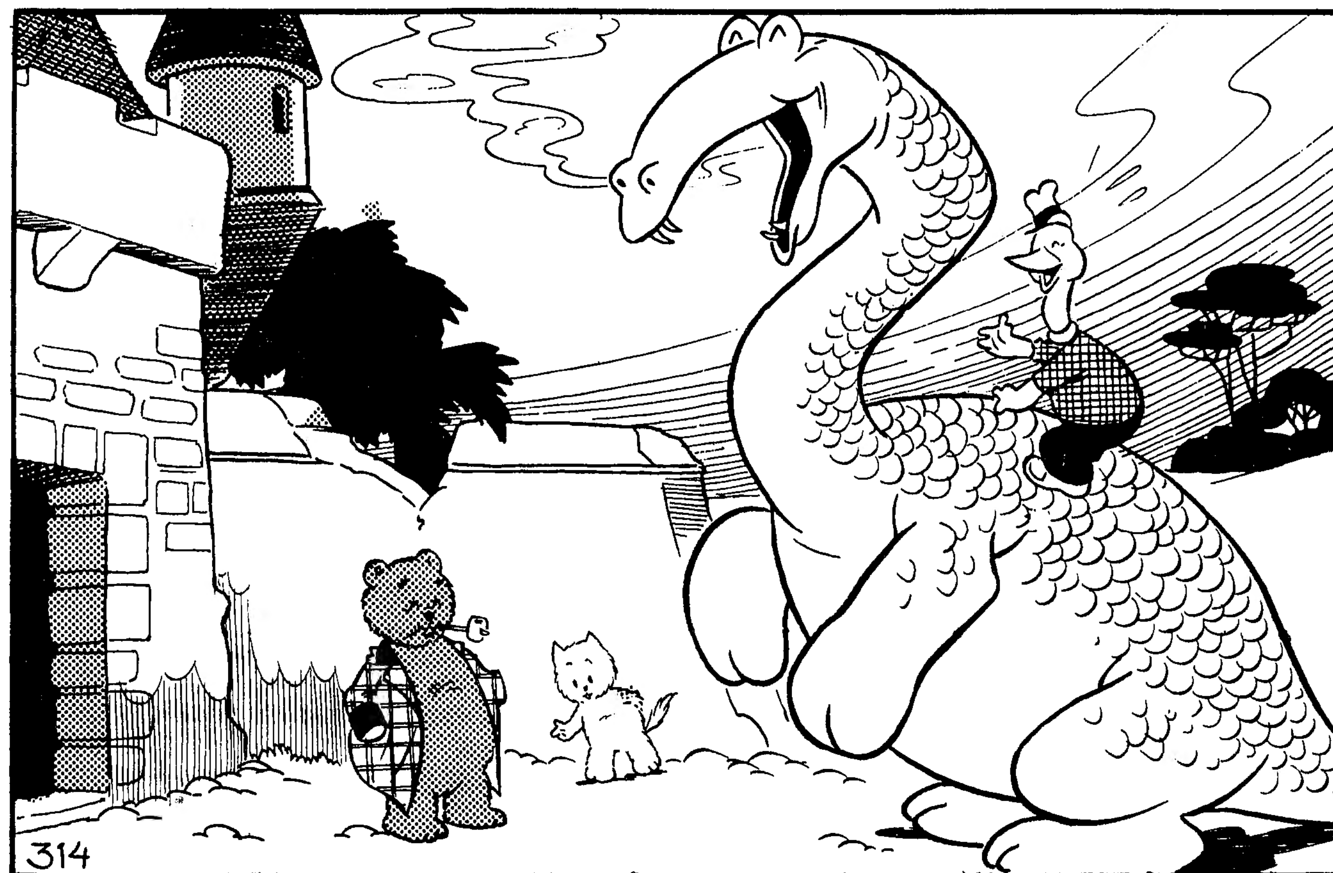
‘Als dit geld soms niet genoeg is, kunt u meer krijgen,’ zei Elle Pijp. ‘Het land, waar ik vandaan kom, is het rijkste der aarde. Ik raad u in uw eigen belang aan, op mijn aanbod in te gaan, want anders...’
Wat er anders zou gebeuren, heeft Elle Pijp nooit verteld, want Wammes Waggel had de vuurpijlen aangestoken en die suisden nu luid knallend tussen Elle’s voeten door. Ja, dat was een schrik! Wammes Waggel schrok zelf zó, dat hij de gang intuimelde en Elle Pijp sprong gillend tussen de pijlen door. ‘Help!’ riep hij, ‘ik ontplof! Help! O! Oe! Au! Oooooo!’
‘Wat beteekent dat?’ mompelde heer Bommel. ‘Wat doet die heer Pijp nu, Tom Poes? Zoiets doet een heer toch niet in net gezelschap!’
‘Ik geloof niet, dat het de schuld van heer Pijp is,’ zei Tom Poes. ‘Het lijkt me toe, dat iemand bezig is, vuurpijlen af te steken en ik geloof, dat Elle er niet tegen kan!’

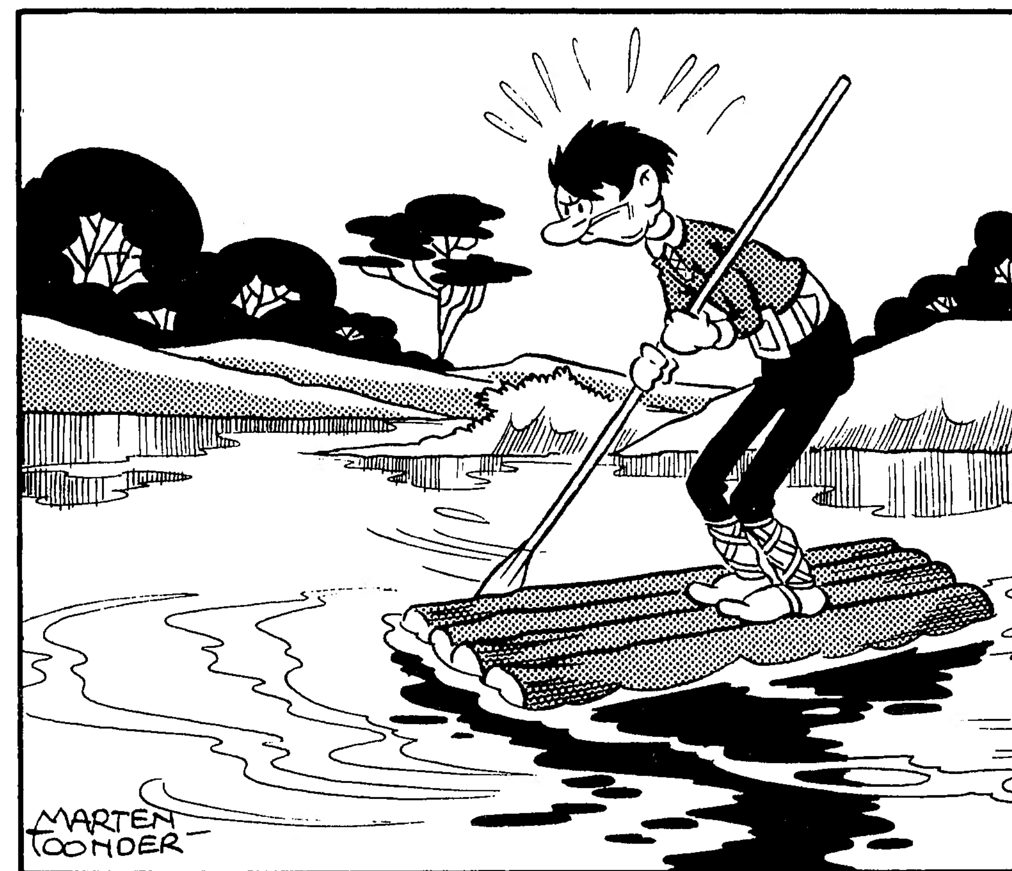

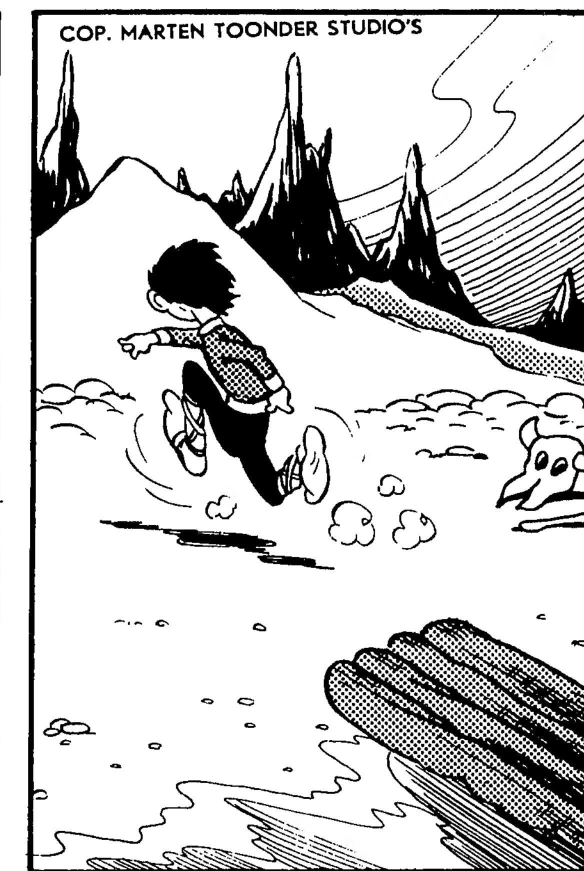

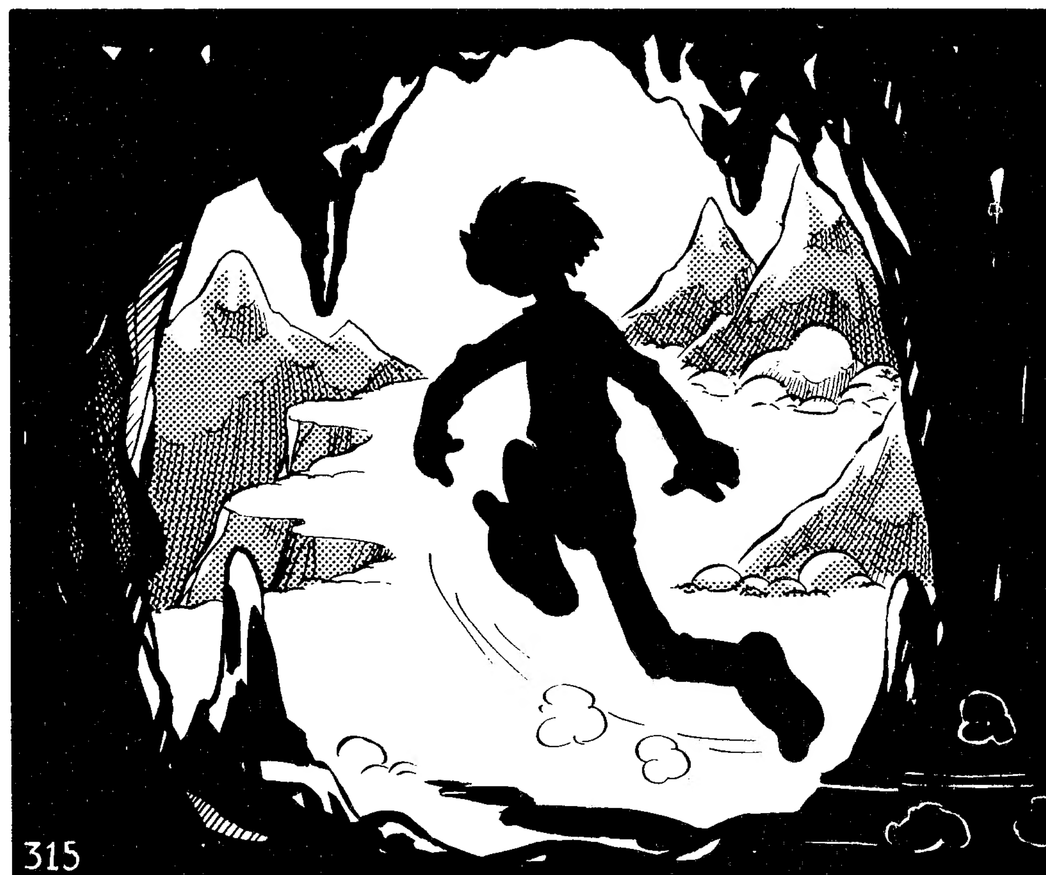
Nee, Elle Pijp kon niet tegen vuurpijlen, dat was duidelijk. Ik denk, dat hij niet wist, wat er eigenlijk gebeurde, en dat hij daarom zo van streek was, want pijn deed het hem natuurlijk niet. Jammerend en schreeuwend sprong hij door de kamer heen, de vuurpijlen vlogen luid knallend en sissend en vonken spuwend van de ene wand naar de andere.
'Help!' riep Elle. 'Jullie kunnen al mijn goud krijgen! Schei uit! Hou op! Alle mastodonten en mammoets nog-an-toe! Ik zal me wreken! Daar zullen jullie spijt van krijgen! Ho dan toch!!!' Toen kreeg hij ineens het raam in de gaten en met een laatste luide kreet sprong hij door het dichte venster heen naar buiten. Het glas kletterde in scherven achter hem aan, maar daar trok hij zich niets van aan, hij rende huilend naar het Donkere-Bomen-Bos en verdween in de richting van het meer.
Heer Bommel staarde hem even peinzend na, toen raapte hij het geld en de goudstukjes op en gooide die door het kapotte raam naar buiten. 'Ziezo, dat is dat,' sprak hij, 'opgeruimd is netjes!'

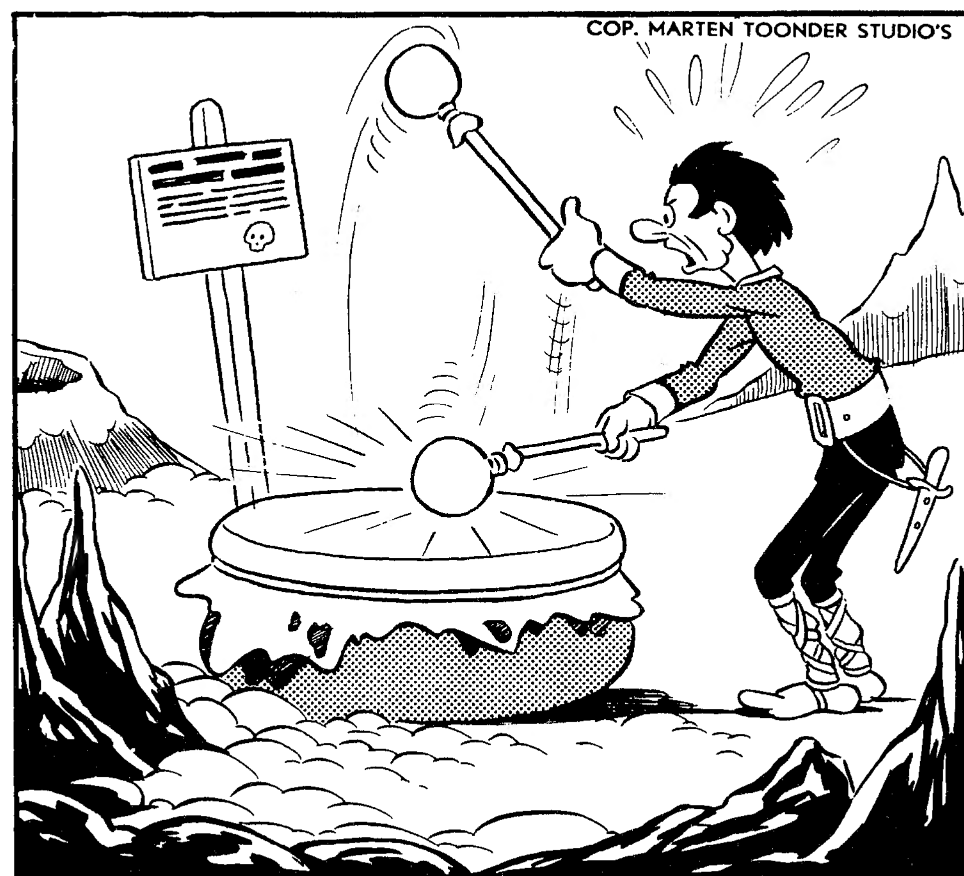

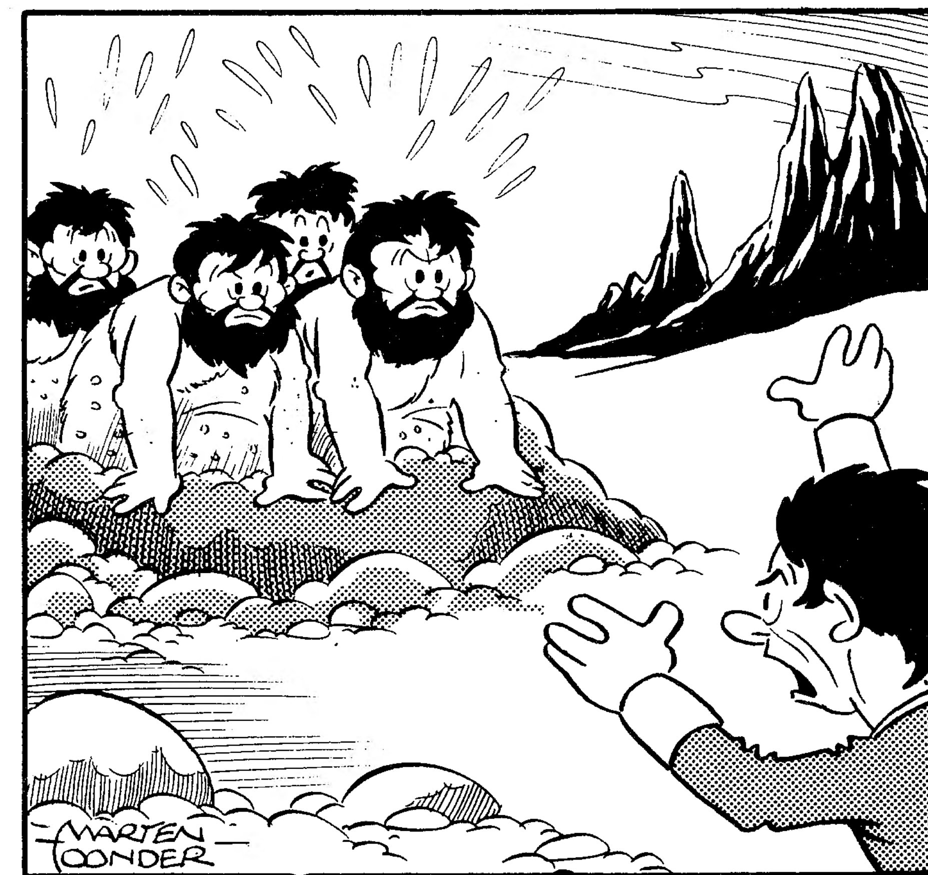

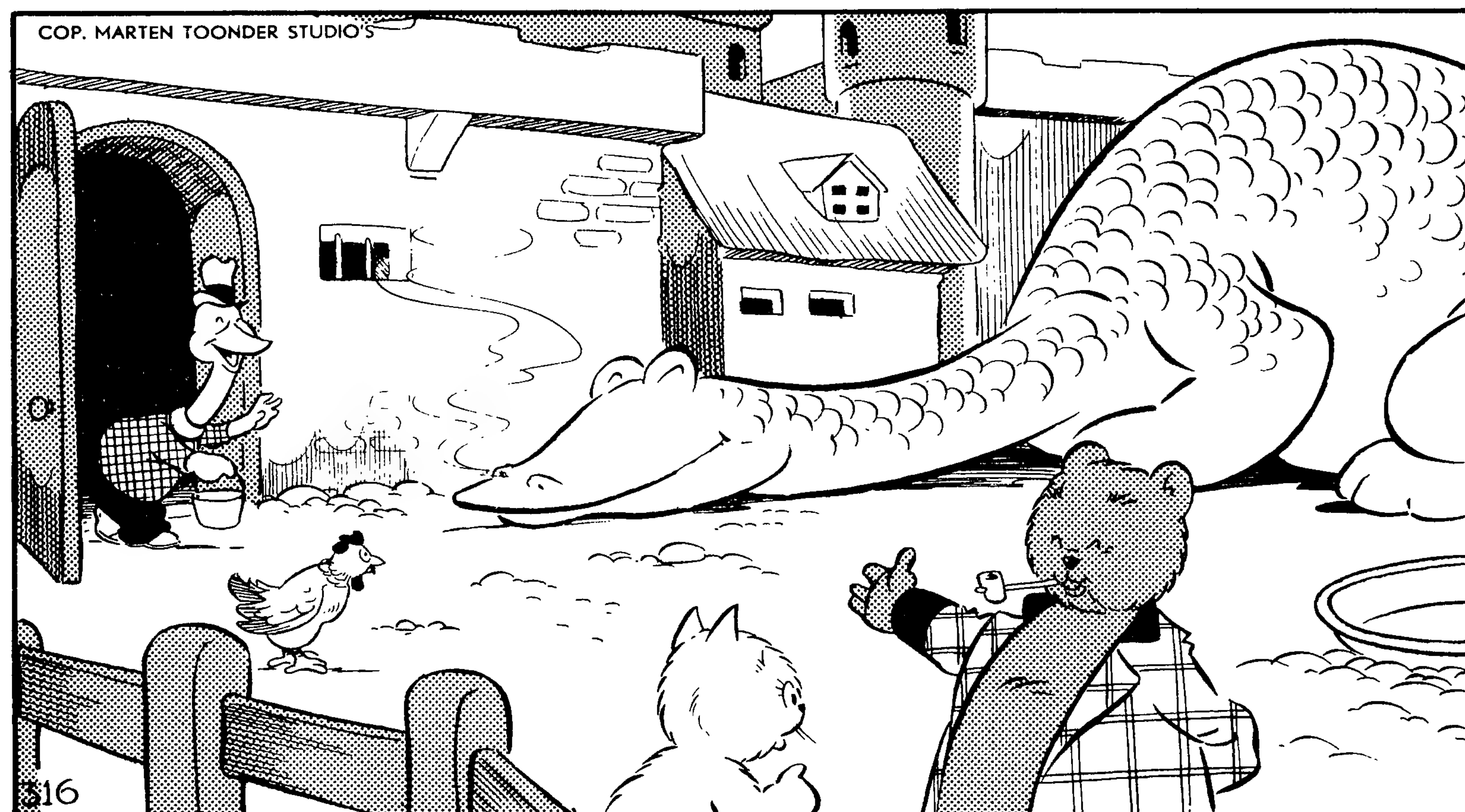
'Het is nu allemaal wel aardig,' zei Tom Poes, 'en ik ben blij, dat die brutale Elle Pijp weg is, maar ik heb toch zo het idee, dat we er last mee zullen krijgen. Ik vind, dat we vast maatregelen moeten nemen om Kaspar te beschermen.'
'En ik geloof, dat Kaspar zichzelf wel kan beschermen,' zei heer Bommel, 'kijk maar eens, hoe dat dier uit de kluiten gewassen is! Het eet me de oren haast van het hoofd af!'
'Het is een lief diertje,' zei Wammes Waggel, terwijl hij op kaspar's rug klom. 'Als hij maar geen vlees krijgt heb ik niets geen last van hem!'
'Jullie moeten het zelf maar weten,' zei Tom Poes. 'Ik heb jullie gewaarschuwd! Die Elle Pijp laat het er vast niet bij zitten!'
Nee, dat liet Elle Pijp ook niet. Hij was het Donkere-Bomen-Bos doorgehold naar het meer toe, waar hij een houtvlot had liggen. Dat schoof hij het water in en begon toen met grote slagen in de richting van het eiland te pagaaien.
'De brutale rekels!' bromde hij. 'Dachten zeker slimmer te zijn dan ik! Knaldingen door de kamer te gooien! Bah! Maar ik zal ze krijgen.'
Door zijn woede was hij al heel gauw op het eiland aangekomen; hij liet het vlot liggen, waar het lag en rende met grote sprongen in de richting van de bergen.

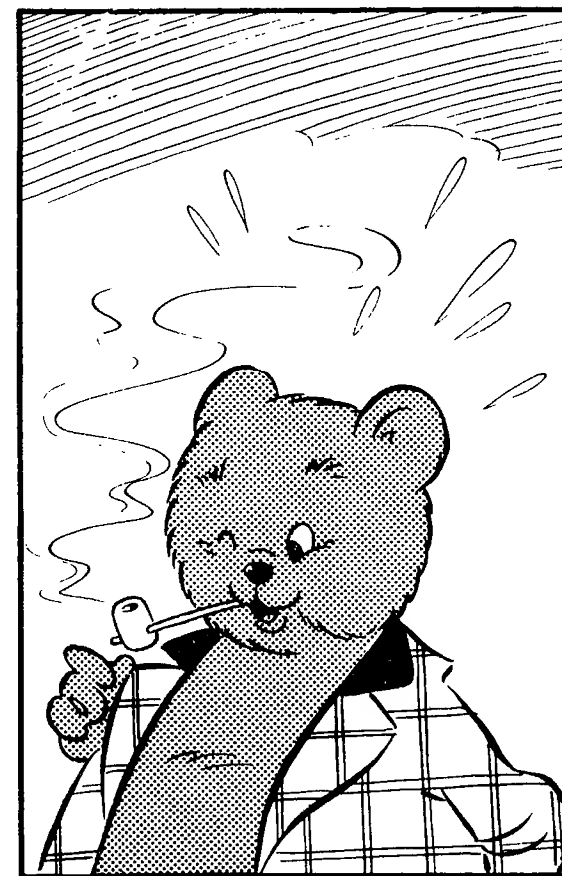

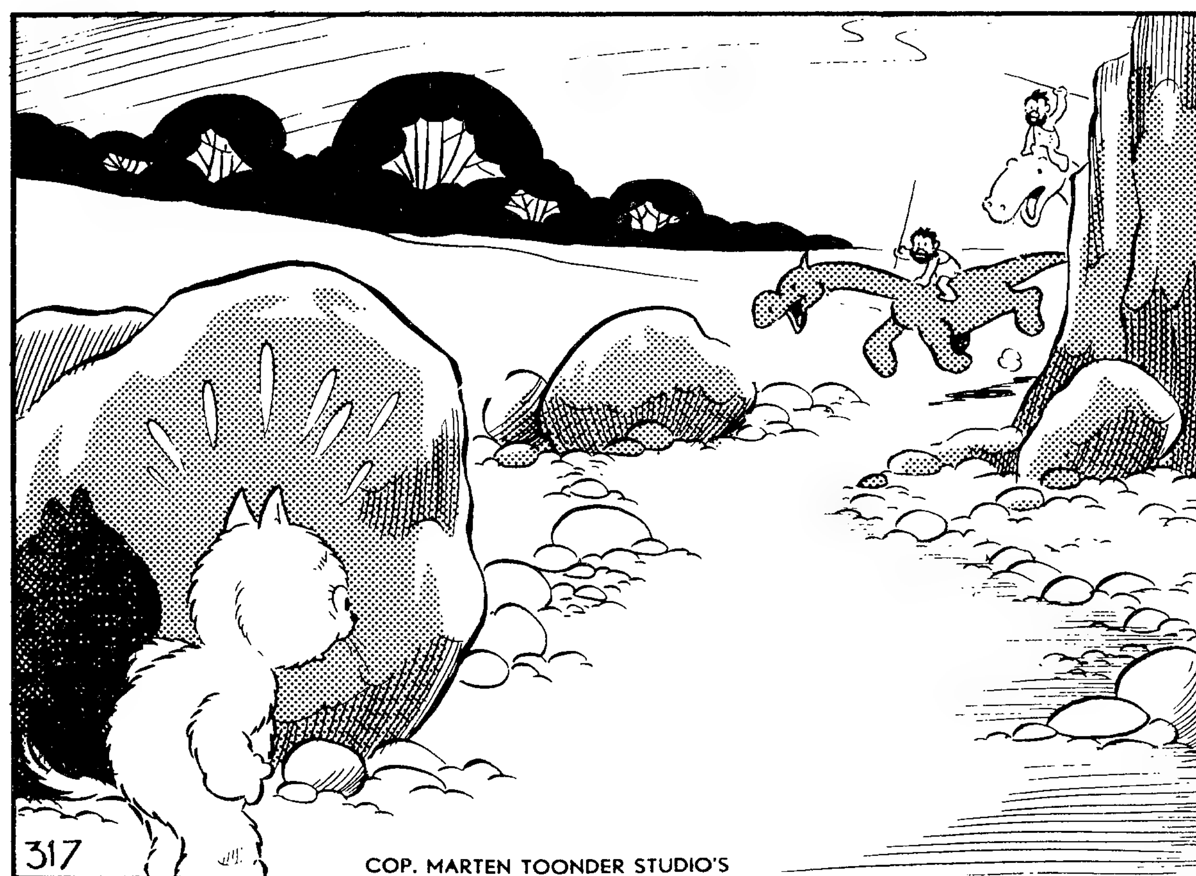

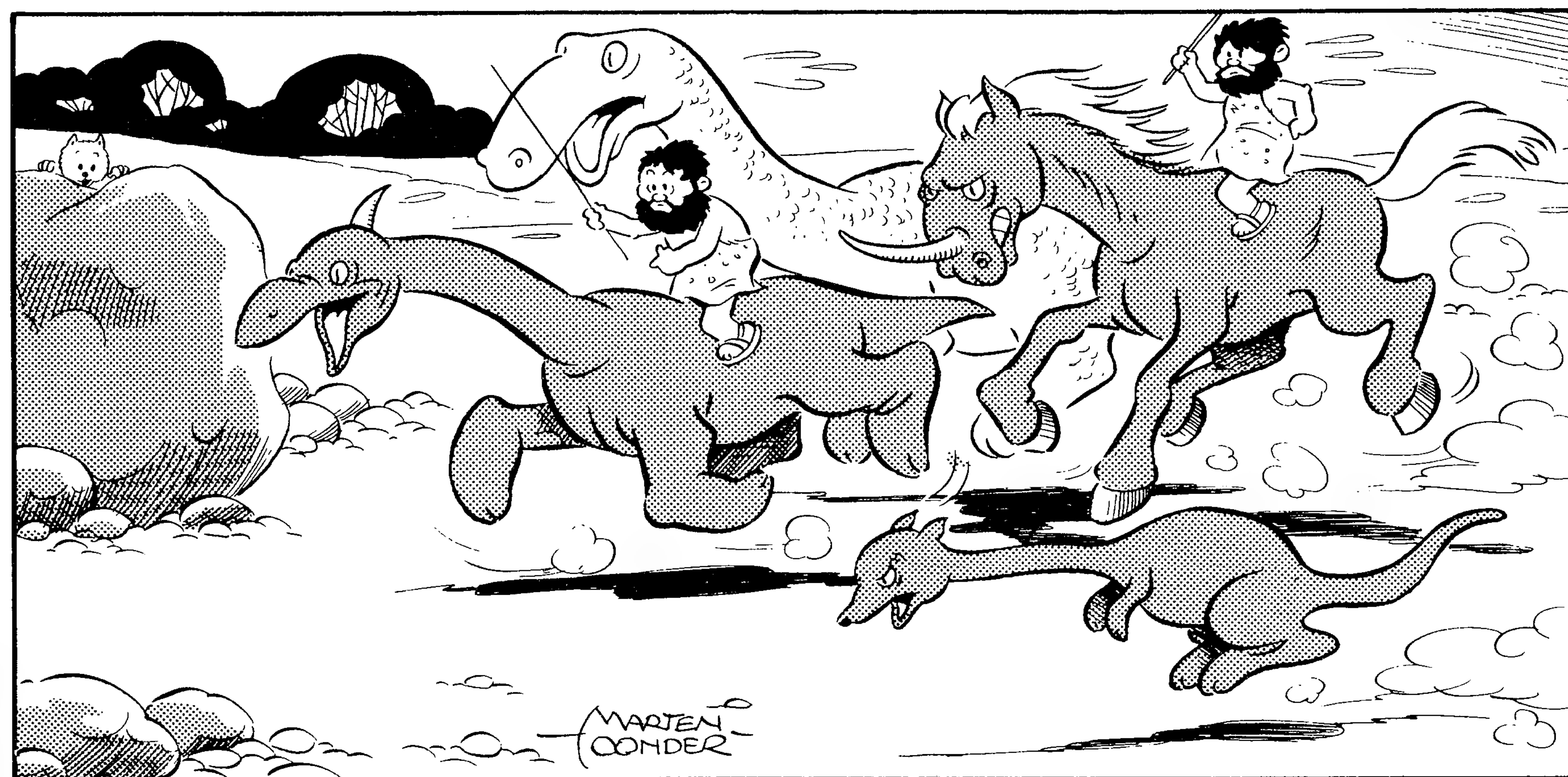
Elle Pijp bleek de weg te kennen op het Schedel-eiland. Met zijn lange benen sprong hij over de stenen en rotsblokken heen alsof het niets was. Zo holde hij het strand over, door de vlakte met beenderen, recht op de bergen af en een grot in, die een gewoon mens daar vast en zeker niet gezocht zou hebben. Maar ook in die grot bleef hij niet, hij rende nog verder nu over een bergpad, totdat hij op een kleine laagvlakte kwam, waar een grote trom stond. Naast die trom stond een bordje, waarop te lezen was: 'Het is verboden voor onbevoegden, om op deze trommel te slaan. De bewakers van het Schedel-eiland zullen iedereen streng straffen, die dit verbod overtreedt.' Maar Elle Pijp stoorde zich niet aan dit bordje, hij pakte de stokken die er bij lagen en begon te roffelen, dat het tegen de bergen weergalmde. Het duurde dan ook niet lang of er kwam een hoofd uit een gat in de grond, direct daarna gevolgd door drie andere hoofden, die allemaal tamelijk kwaad keken. 'Wat is er, Elle Pijp?' vroeg het eerste hoofd. 'Waarom maak je zo'n lawaai?'
'Alarm!' riep Elle Pijp. 'kom mee! Haal de monsters en kom mee! We moeten Kaspar de draak gaan halen! We gaan geweld gebruiken!'

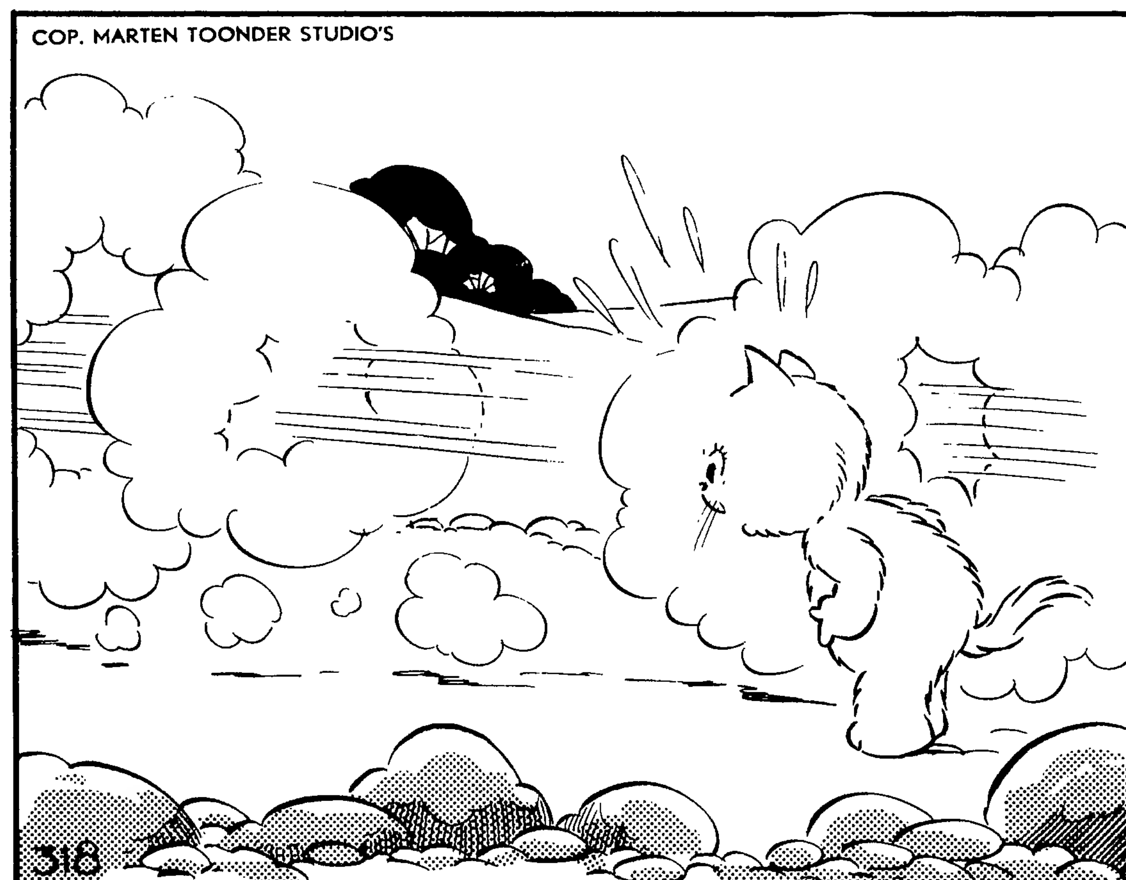

Op slot Bommelstein was de rust intussen weergekeerd. Heer Bommel maakte met Tom Poes een rondgang door de stallen en Wammes Waggel verzorgde Kaspar. Dat was een heel werkje, zoals je begrijpen kunt. Wanneer Kaspar dorst had, dronk hij niet zo'n heel klein beetje, maar ongeveer tien emmertjes water vol en dat deed hij wel vijf keer op een dag. Dat kwam, denk ik, omdat hij vuur spuwde, want als er vlammen uit je mond komen, krijg je een erg droge keel.
'Zolang Kaspar hier is, heb ik niets te vrezen,' zei heer Bommel, 'dat diertje kan mij wel beschermen, voor zover een Bommel tenminste bescherming nodig heeft. Ik lach me dood als ik aan die olifant denk, Tom Poes! Wat kon dat beest hard lopen! Nee, het is hier rustig en het blijft hier rustig, jonge vriend. Ik denk, dat ik Kaspar nu een beetje ga dresseren en dat ik er dan mee de kermis opga. Daar zit een zaak in, een reuze zaak, let op mijn woorden!'
'Hm,' zei Tom Poes, 'dat is mogelijk, heer Bommel. Maar zoiets is niets voor mij. Ik houd meer van een avontuur en dit stilzitten gaat me vervelen. Ik ga maar weer eens een eindje verder, over een maandje kom ik dan wel eens kijken, hoe Kaspar gegroeid is en wat hij kan.'
Zo gezegd, zo gedaan. Tom Poes nam afscheid en verliet slot Bommelstein.

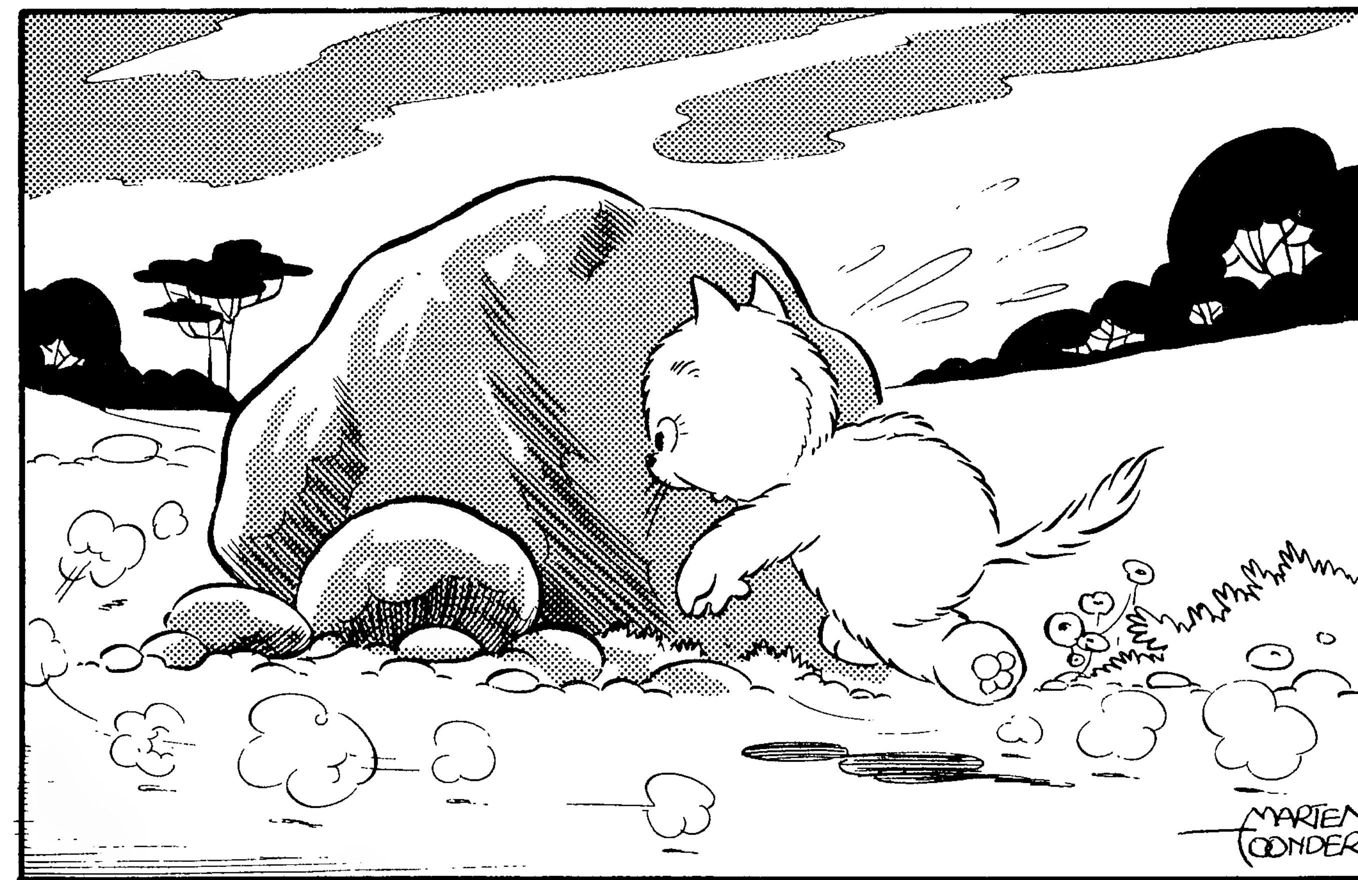

Tom Poes had besloten, om eerst maar weer eens naar zijn huisje te gaan en daar op zijn gemakje te verzinnen, wat hij zou gaan doen. Maar hij had nog niet zo heel ver gelopen, toen hij een vreemd geluid hoorde. Het was, alsof er een groot leger in looppas naderbij kwam: de grond trilde en dreunde en achter de rotsen zag hij een grote stofwolk opstijgen.
'Wat zou dat voor iets zijn?' dacht Tom Poes. 'Ik vertrouw het niet, het lijkt me beter, om me maar een beetje te gaan verschuilen en eerst eens te kijken wat daar eigenlijk aan komt.'
Hij klom dus op een groot rotsblok, dat daar opzij van de weg lag en keek nieuwsgierig over het randje. Nu, het was maar goed, dat hij dat gedaan had, want wat er aan kwam zag er niet vriendelijk uit. Helemaal niet! Je begrijpt natuurlijk al wat het was. Het waren monsters van het Schedel-eiland, die op weg waren naar slot Bommelstein om Kaspar te gaan halen en om Elle Pijp te wreken. Sommige er van waren bereden door de bewakers van het eiland, wildemannen, zoals Anne-Miebetje ze genoemd had. Nu, wild zagen ze er zeker uit, ze hadden niet veel goeds in de zin, dat was duidelijk te zien.
'Tjonge,' dacht Tom Poes, 'ik moet terug naar heer Bommel! Ik heb het idee, dat er vreemde dingen gaan gebeuren en dat hij mijn hulp hard nodig zal hebben!'

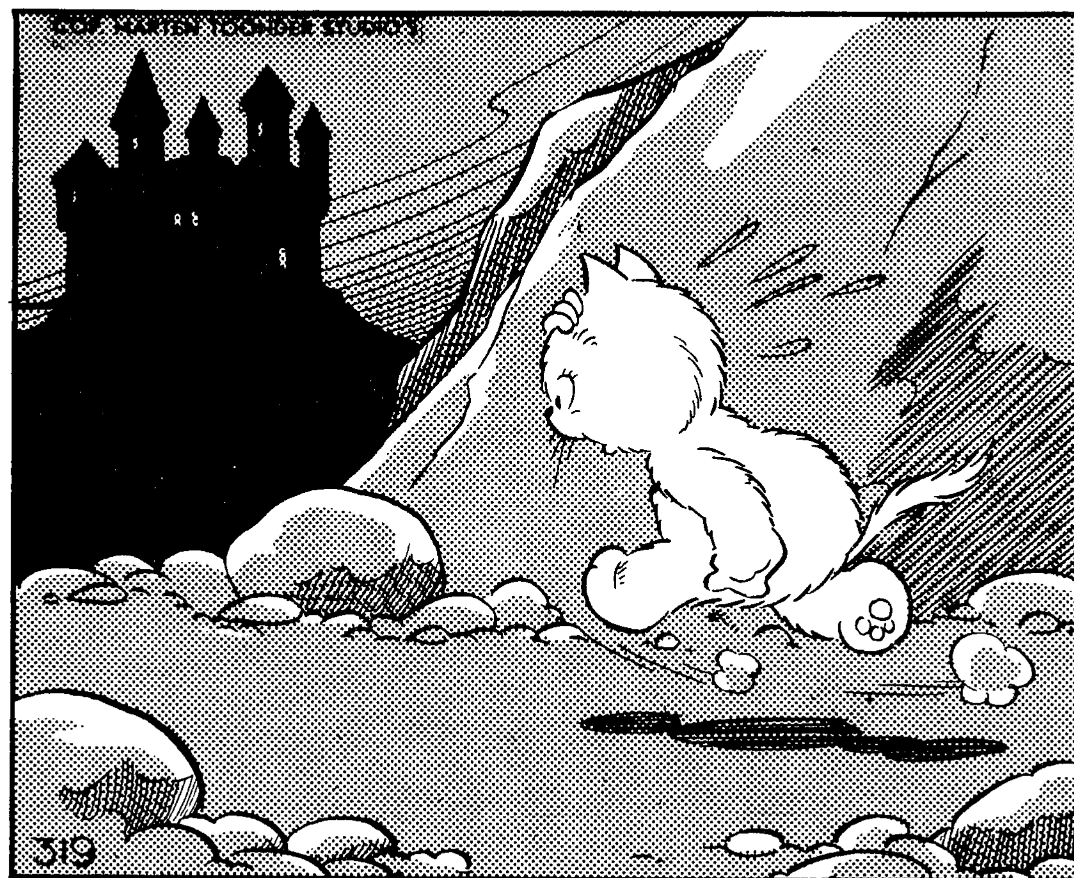

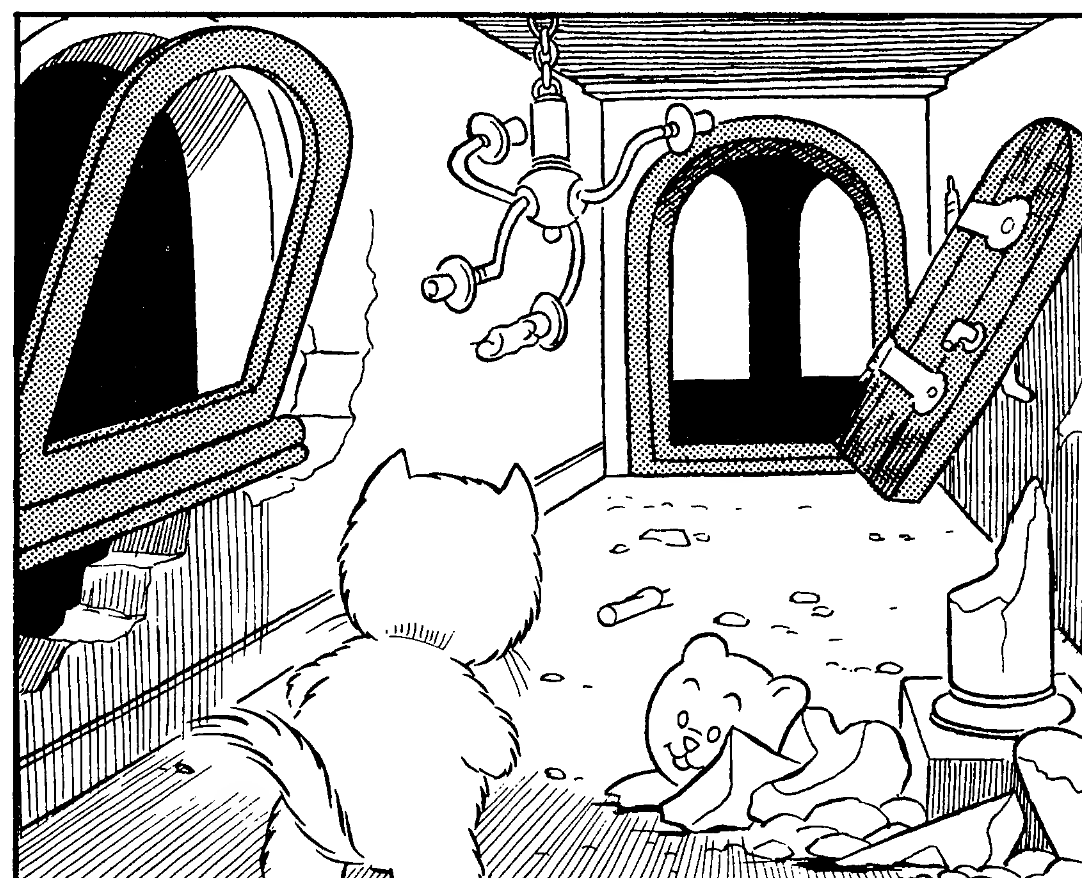
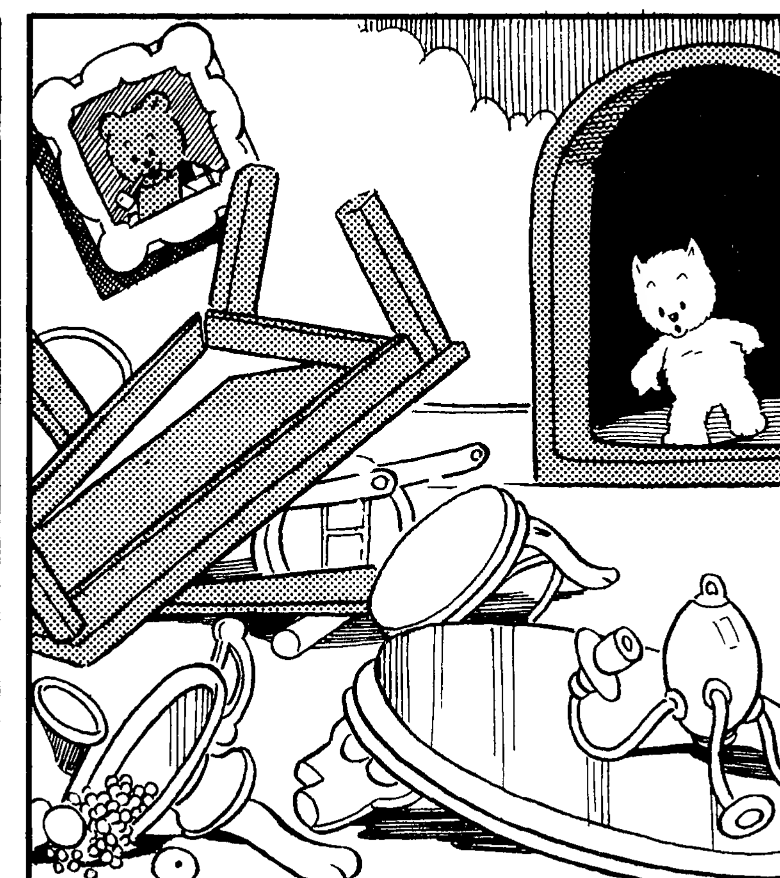

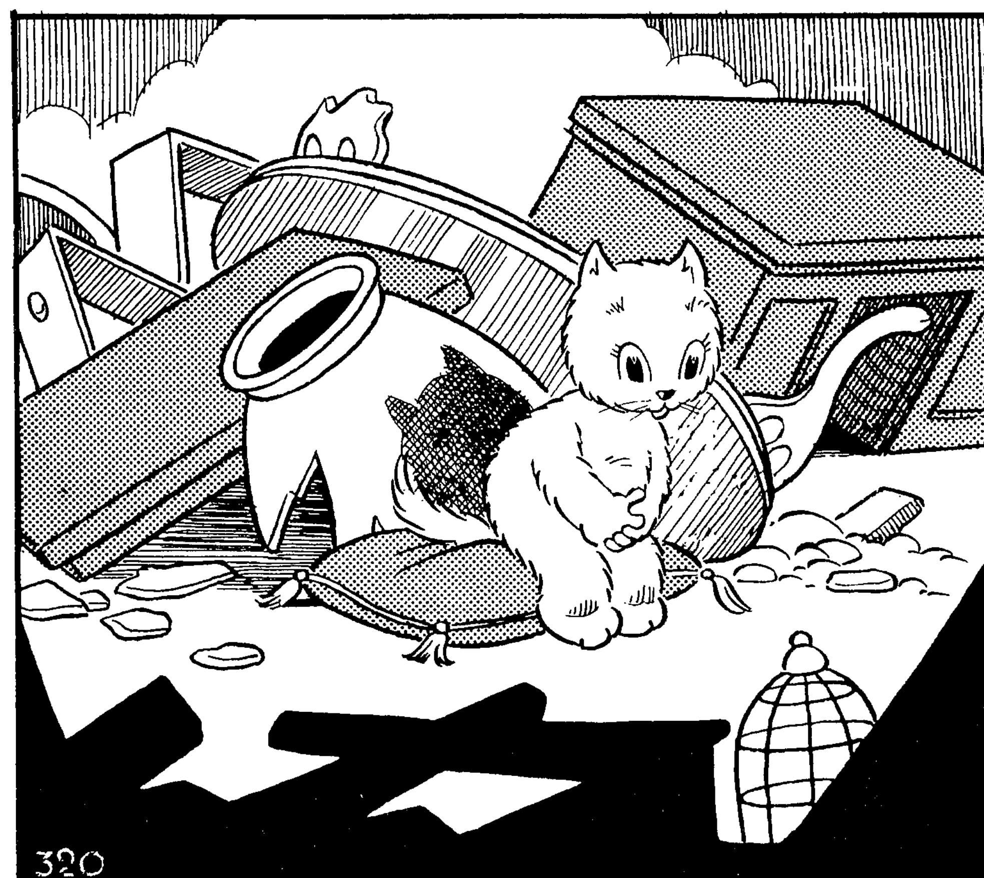
De vreemde dieren van het Schedel-eiland galoppeerden voorbij en lieten niets achter dan een grote stofwolk, die langzaam optrok. Tom Poes klom van zijn rotsblok af en staarde ze verbaasd na.

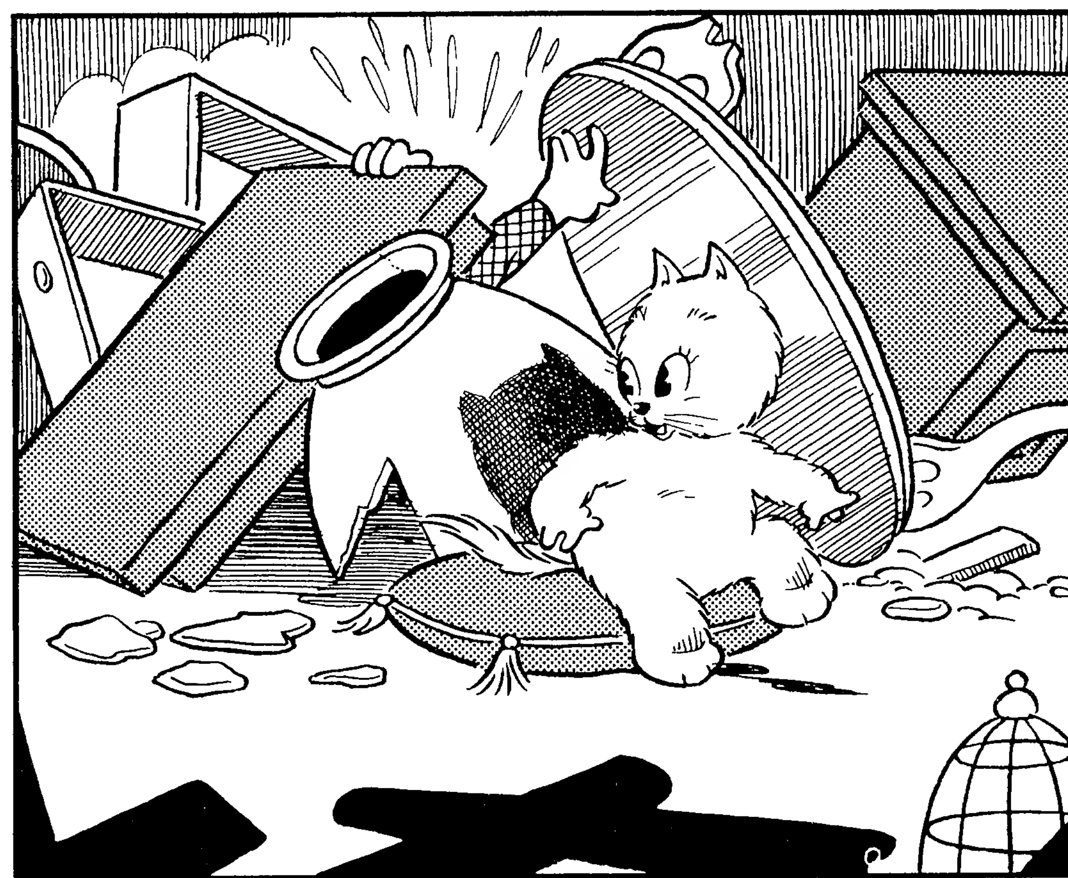
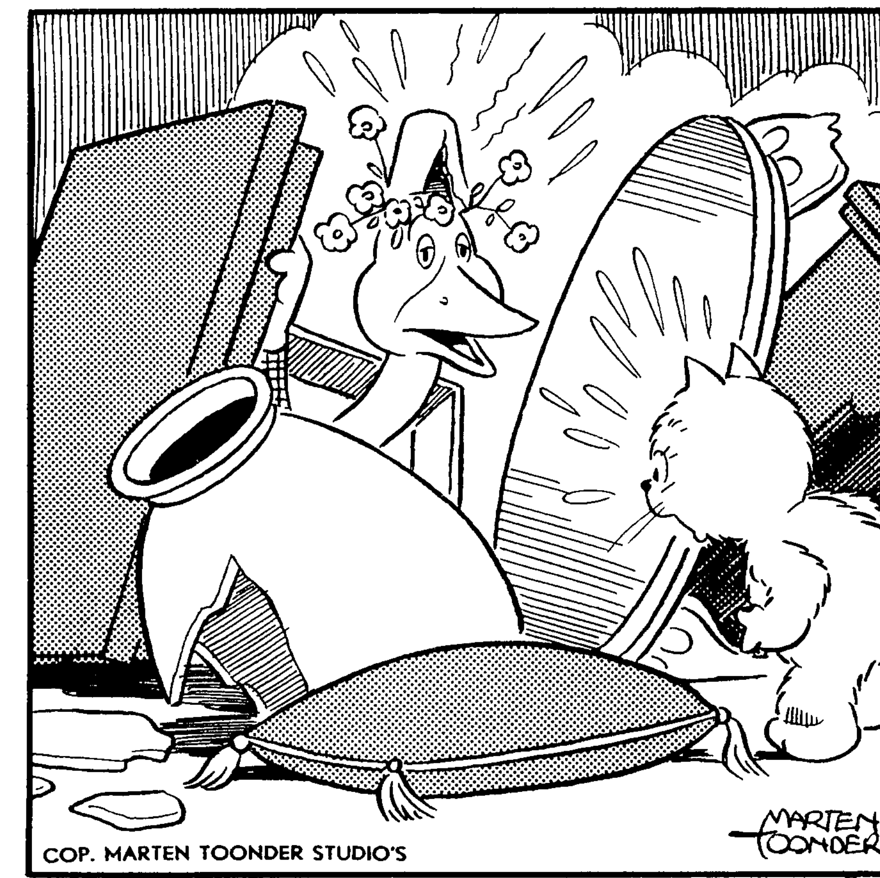
'Zulke vreemde dieren heb ik nog nooit gezien,' dacht hij. 'Een paard met een hoorn op zijn neus en een uitgegroeid soort hagedis met een schildpaddenkop en een langhals-kangoeroe... het zijn vreemde dieren en de mannen, die er op zaten zijn nog vreemder. Je zou niet zeggen, dat ze zulke grote schatten op hun eiland bewaren, want ze hebben niet eens behoorlijke pakken aan! Zulke wildemannen zijn natuurlijk tot alles in staat! Ik wilde, dat heer Bommel maar naar me geluisterd had en dat hij Kaspar had laten lopen. Dit moet wel verkeerd aflopen en ik weet niet zeker of ik hem dit keer zal kunnen helpen. Ik ben natuurlijk wel groot en sterk, maar zulke monsters heb ik nog nooit gezien. Maar ik zal mijn best doen, aan mij zal het niet liggen!' Tom Poes draaide zich om en begon de monsters na te hollen, zo hard als hij lopen kon.

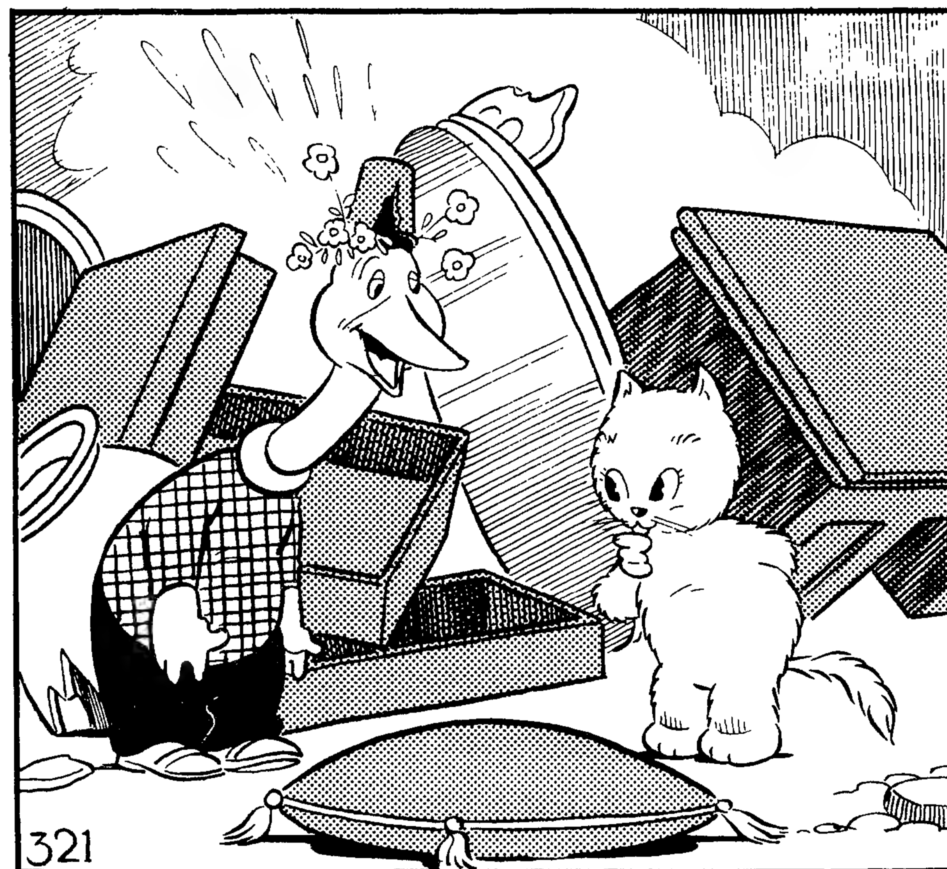

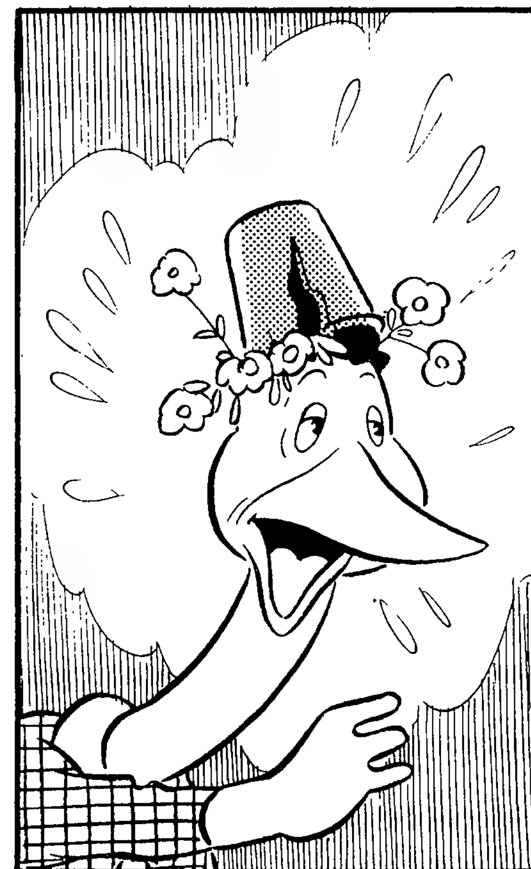
Tom Poes holde wel een uur aan een stuk door en toen kreeg hij slot Bommelstein weer in 't zicht. Het was intussen al helemaal donker geworden en hij bromde bij zichzelf: 'Ik ben bang, dat ik te laat kom! Natuurlijk kan ik wel heel hard lopen, maar die dieren renden zó hard... Nee, ik zal wel te laat komen, om heer Ollie te helpen... Oef, wat een toestand!'
Ja, Tom Poes kwam te laat. Toen hij de bergen opgeklommen was en de grote deur had opengeduwd, zag hij direct, dat het mis was en dat de wildemannen lelijk hadden huisgehouden. De deur lag uit zijn scharnieren, een raam was scheefgezakt, de muur was gescheurd, de lamp was verbogen en een borstbeeld van heer Bommel, dat daar gestaan had, lag in scherven op de grond. En toen Tom Poes de kamer binnenkwam zag hij, dat het daar nog erger was: alle meubels en vazen en verdere versieringen lagen over en door elkaar op het tapijt. Maar overal was het doodstil, er was geen geluidje meer te horen.
'Ik denk, dat die kerels al weg zijn,' dacht Tom Poes. 'Oef, wat moet ik beginnen!!!!???'

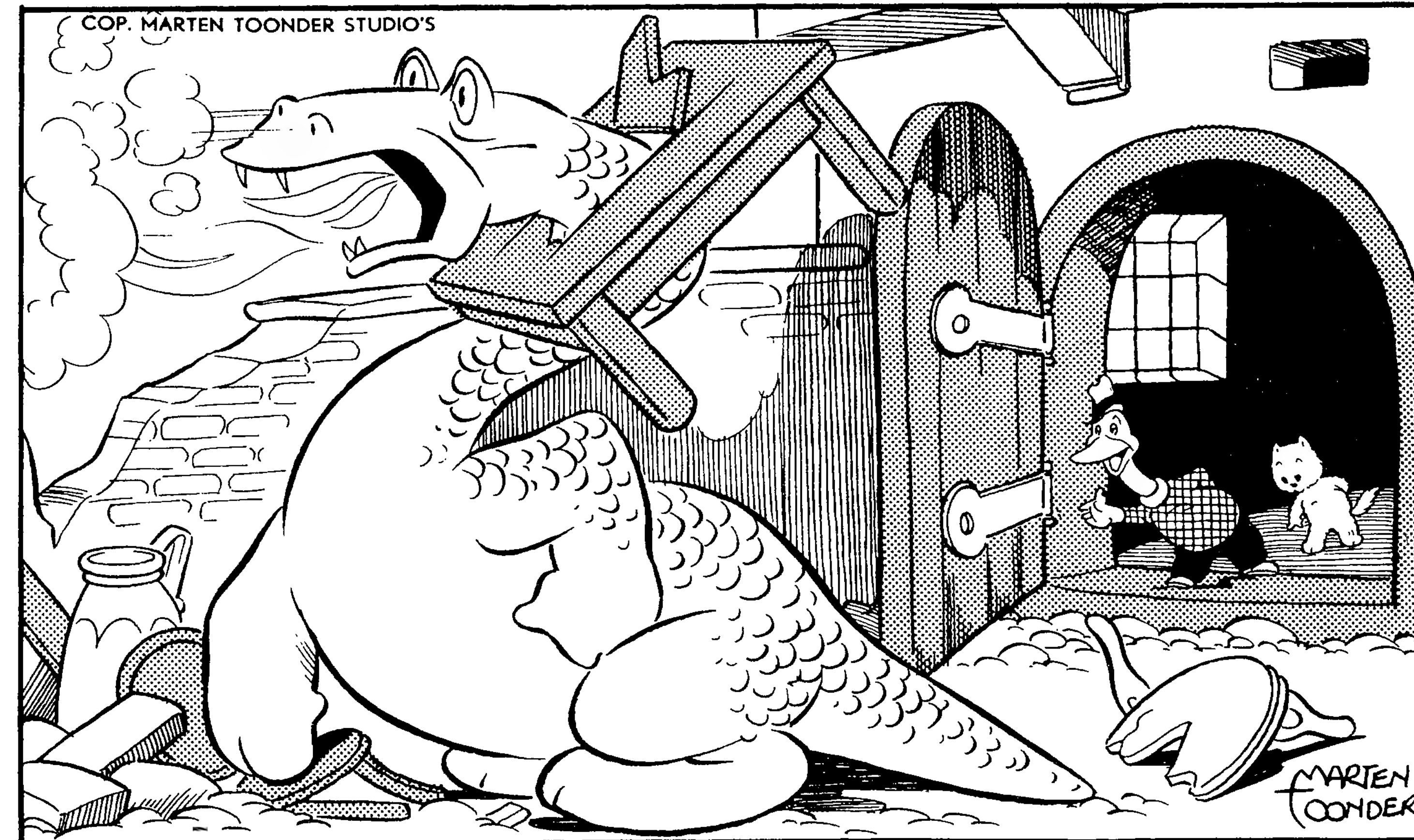

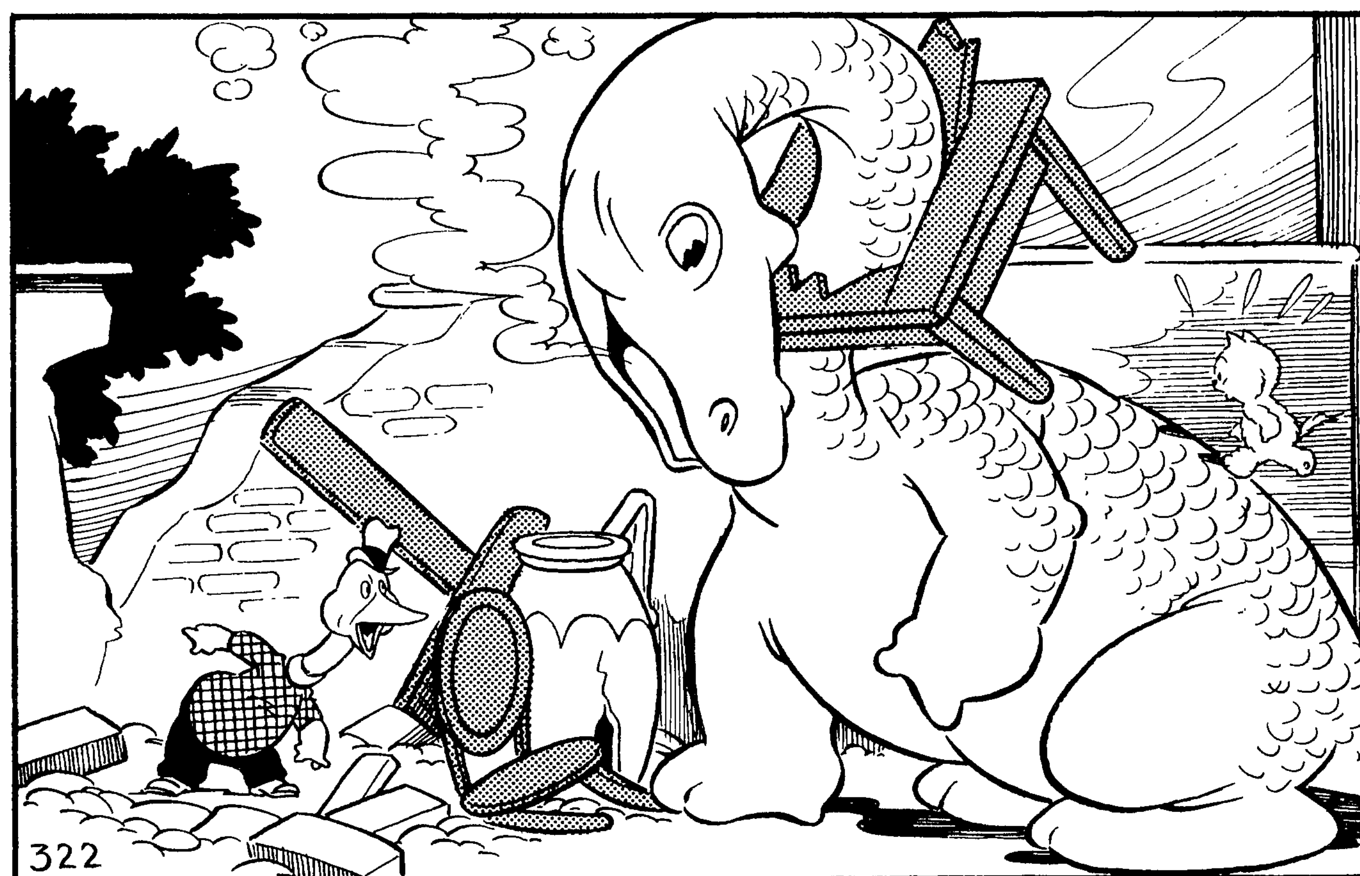
Tom Poes ging moedeloos op een kussen zitten, dat daar op de grond lag en zuchtte diep.
'Wat zou er van heer Bommel geworden zijn?' vroeg hij zich af. 'En waar zijn Kaspar en Wammes Waggel? Het is hier veel te stil naar mijn zin...' Hij had het nog maar net gedacht, toen hij een beweging achter zich voelde; de vaas en de tafel, waar hij tegenaan zat, schoven langzaam opzij en toen hij verschrikt achterom keek, zag hij een paar handen naar boven komen.
Het was een vreemd gezicht en je begrijpt misschien wel, dat Tom Poes zich niet helemaal op zijn gemak voelde. Maar dat ging al heel gauw over, want het onnozele gezicht van Wammes Waggel verscheen boven de planken uit. Een kapotte omgekeerde bloempot stond op zijn hoofd en zijn stem bibberde een beetje, toen hij zei: 'Hihihihihi, dat is grappig! Ik dacht, d-d-d-dat je w-w-weg was gegaan en nu zit je hier!'
'Ja,' zei Tom Poes. 'ik zit hier. Maar veel grappigs vind ik er niet aan. Wat is er eigenlijk gebeurd?'
'O, van alles,' zei Wammes Waggel. 'Er kwamen hier een paar rare mannen met beestenvelletjes aan en die maakten alles kapot en riepen om Kaspar. En toen ik zei, dat ze een beetje stil moesten zijn, omdat het lieve dier net zijn middagdutje deed, gooiden ze een bloempot naar mijn hoofd. Nou, toen ben ik maar achter de tafel gaan zitten en heb gekeken naar wat ze verder deden.'
'Zo,' zei Tom Poes, 'dat is erg flink van je. Maar waar zijn heer Bommel en Kaspar?'

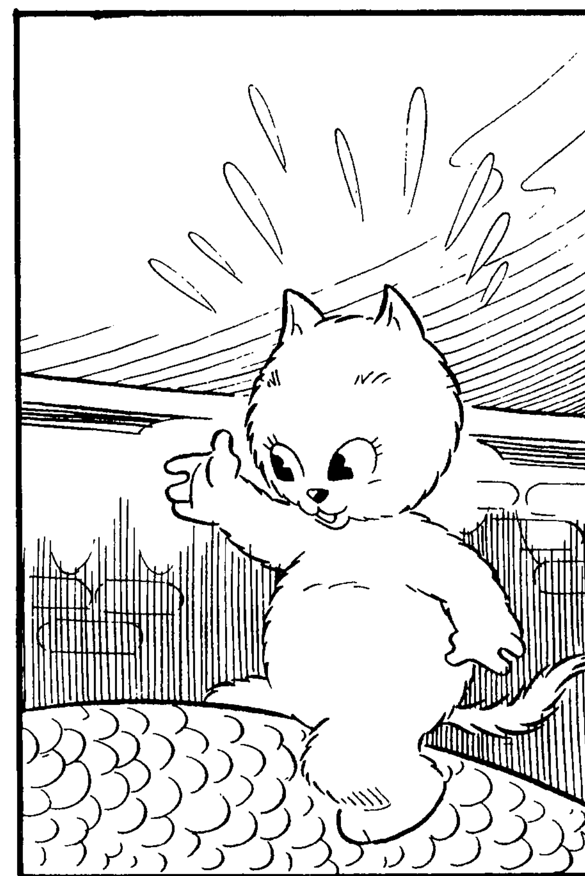
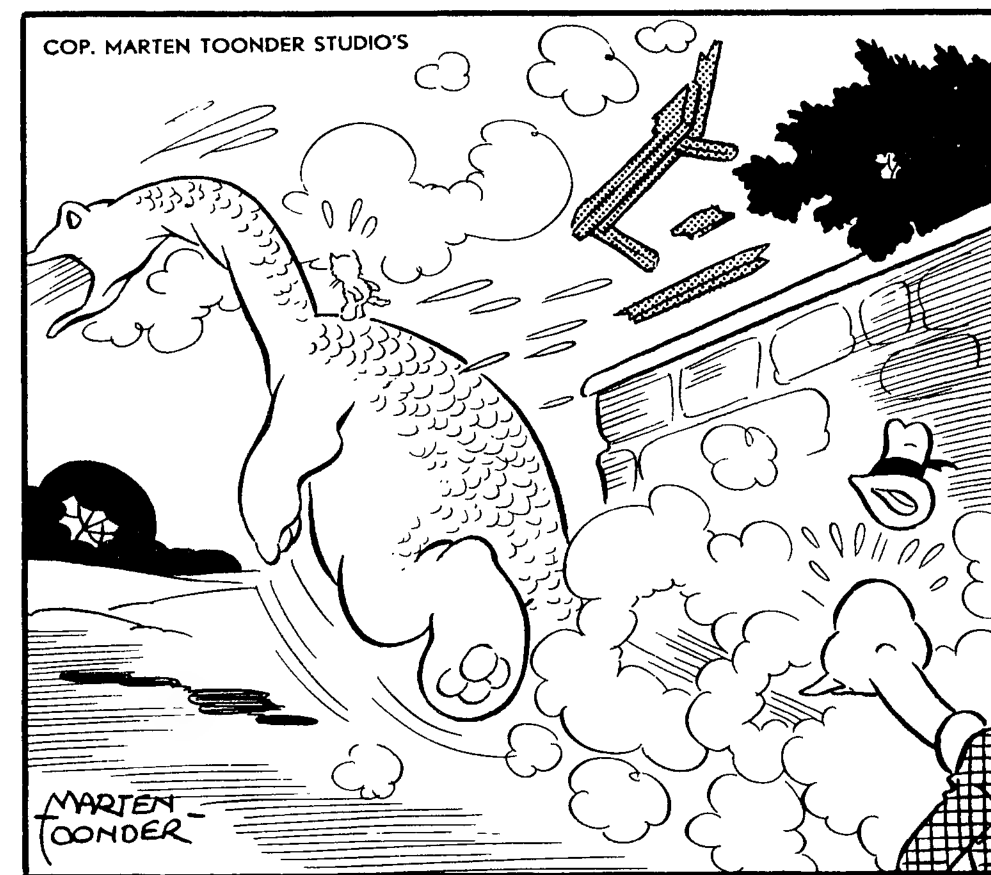

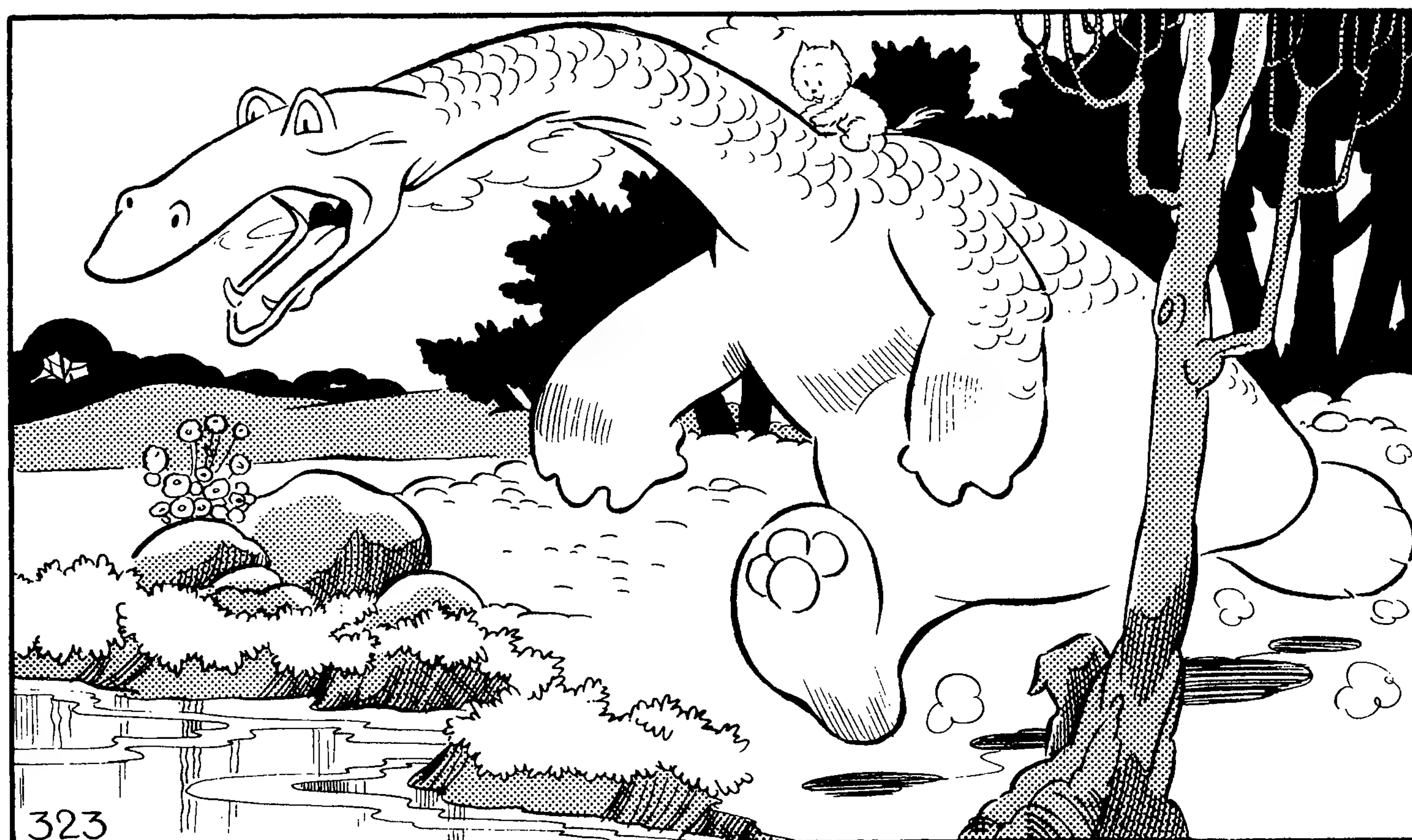
Wammes Waggel kroop langzaam en voorzichtig van achter de tafel vandaan.
'Wat een rommel is het hier, hè?' zei hij. 'Het is werkelijk treurig, ja, ja! Ik zal maar eens een beetje op gaan ruimen, ik ben de enige, die dat doen kan, want de bediendes zijn allemaal weggelopen...'
'Maar waar zijn heer Bommel en Kaspar??!!' riep Tom Poes een beetje ongeduldig. 'Wat is er met heer Bommel gebeurd??'
'Kom maar mee,' zei Wammes Waggel. 'Kaspartje zit hier op 't hoekje van de binnenplaats en hij is 'n beetje zenuwachtig, het arme schaap, geen wonder met al die vreemde mannen, ja, ja; kom maar mee... wat heb ik daar eigenlijk op mijn hoofd??... O, een bloempot, kijk Tom Poes, een bloempot!! Hahahahahahaha! Hihihihihihihi! Om je dood te lachen...'
'Ik wil weten waar heer Bommel is!' riep Tom Poes kwaad. 'Schei uit met dat gelach!!'
Wammes Waggel pakte zijn hoedje onder een stapel planken vandaan en slofte naar de deur.
'Kijk,' zei hij, 'daar zit Kaspar. Die mannen wilden hem medenemen, maar dat wilde het lieve dier niet. Hij wou liever bij mij blijven en toen heeft hij iedereen weggeblazen. Maar toen werden die mannen erg boos en toen hebben ze heer Bommel vastgebonden en meegenomen.'
'Wammes, je bent een gans!' riep Tom Poes boos. 'Dat had je direct moeten zeggen! Waar zijn ze met heer Ollie heengegaan? Hebben ze nog wat gezegd? Praat dan toch, kerel.'

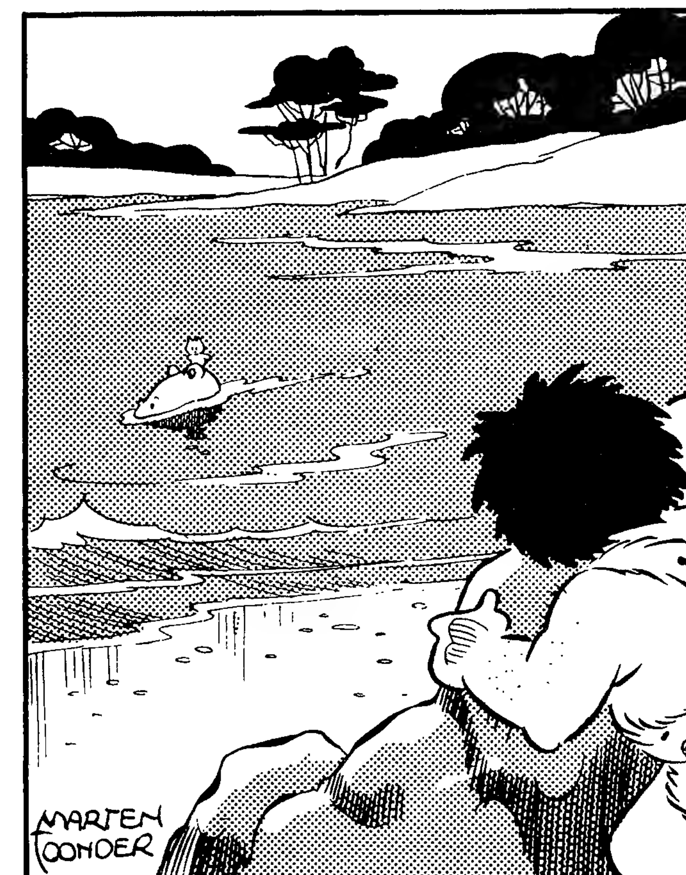

'Ze hebben heer Bommel op een van hun rare dieren gezet,' zei Wammes Waggel, 'en toen reden ze met hem weg. Maar wacht eens, ja, één van die mannen zei tegen me, voordat ze wegreden, dat heer Bommel op het Schedel-eiland zou worden opgesloten en dat hij niet zou worden vrijgelaten, voordat Kaspar netjes bij hen zou worden afgeleverd. Dat zeiden ze. In 'n grot zou hij worden opgesloten, zeiden ze. Ze wilden in ieder geval Kaspar hebben om hem te kunnen temmen.'
Tom Poes luisterde al niet meer. Hij nam een aanloop en sprong op de rug van Kaspar. Daar begon hij omhoog te klimmen.

'Vooruit, Kaspar!' riep hij. 'We gaan heer Bommel redden. Vooruit, oude jongen, laat zien wat je kunt!'
'Maar Kaspar is nog geen oude jongen,' riep Wammes verschrikt. 'Wees toch voorzichtig, Tom Poes. Het diertje is nog maar net een goede maand oud! Wie weet, wat die stoute mannen met hem zullen doen...'
Er was niemand, die naar hem luisterde, Kaspar nam een sprong en begon te hollen, zodat Tom Poes haast van zijn rug aftuimelde. Eventjes later waren ze in een grote stofwolk verdwenen.
'Die arme Kaspar!' mompelde Wammes Waggel. 'Tom Poes is veel te wild voor het beestje, ach, ach!'

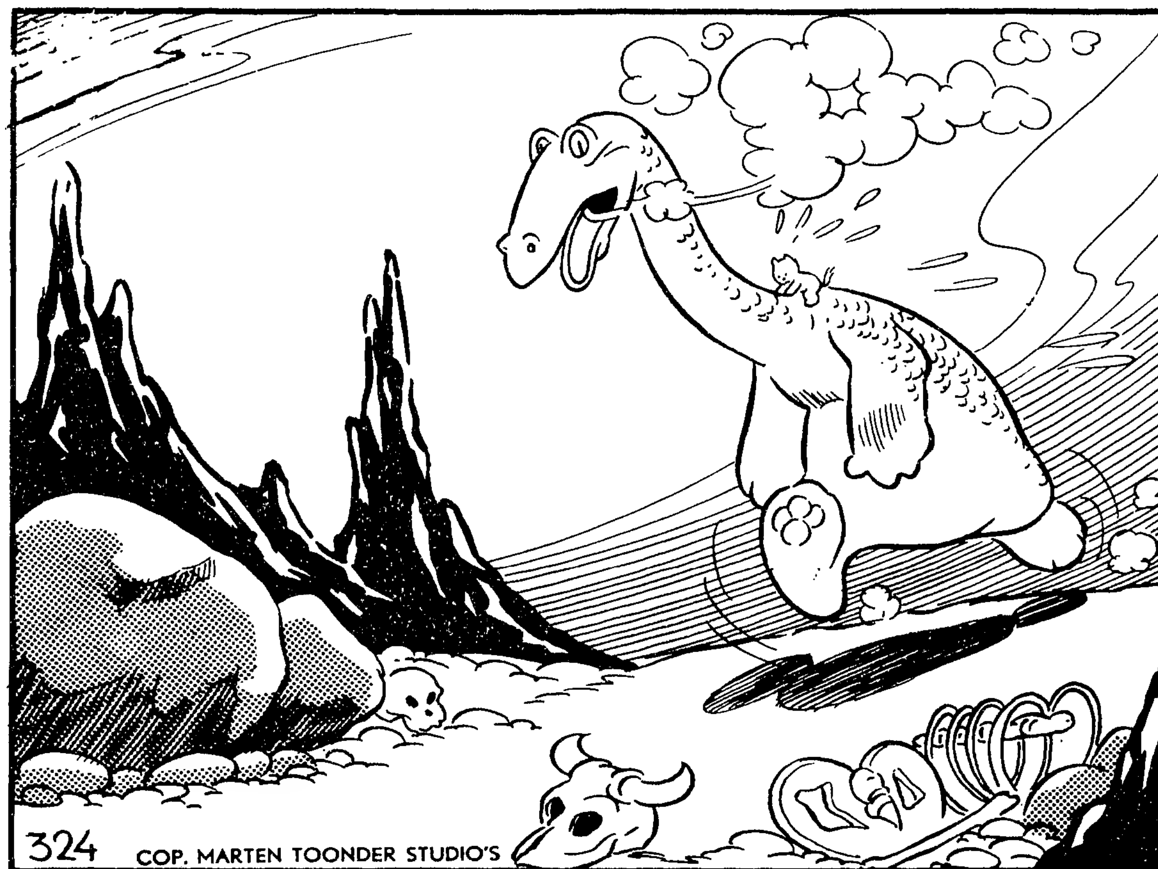

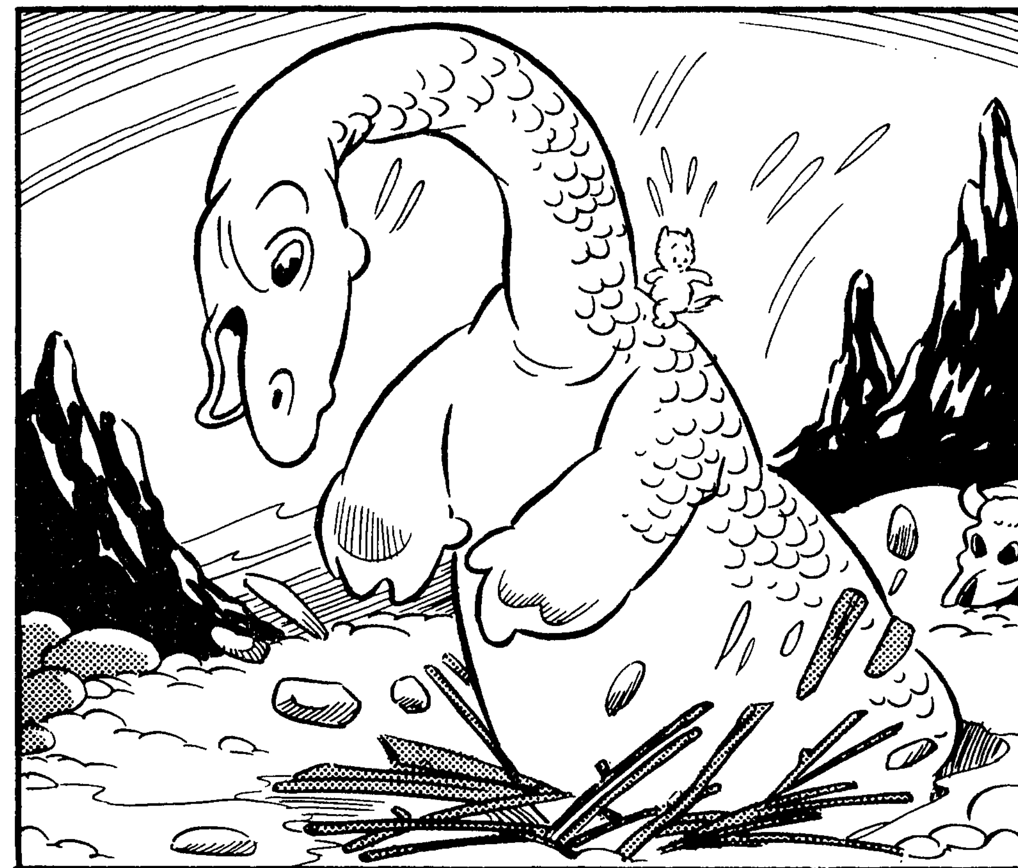

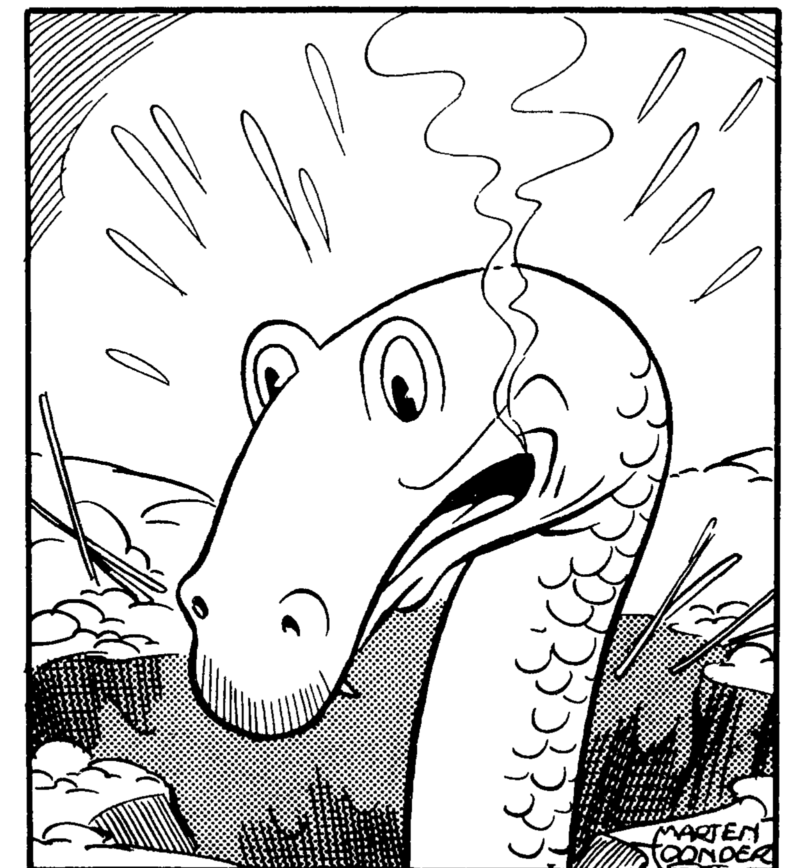
Kaspar deed geen half werk. Toen hij eenmaal op gang was, had hij een vaart als een sneltrein. Hij holde en sprong over boomstronken en wortels en rotsblokken heen alsof het niets was. Hij scheen te begrijpen waar het om ging, want zonder aarzelen sloeg hij de weg naar het Donkere-Bomen-Bos is en rende in de richting van het Meer.

'Je hebt een goede neus, Kaspar,' zei Tom Poes. 'Op deze manier komen we vlug waar we zijn moeten. Maar wanneer we eenmaal op het eiland zijn, begint het pas, oude jongen! We moeten een list verzinnen. Kijk, ik zal net doen alsof ik jou kom brengen in ruil voor heer Bommel en als we heer Ollie dan eenmaal vrij hebben, zal het voor jou een klein kunstje zijn om uit te breken en met ons mee terug naar huis te gaan. Lijkt je dat geen goed plan?'

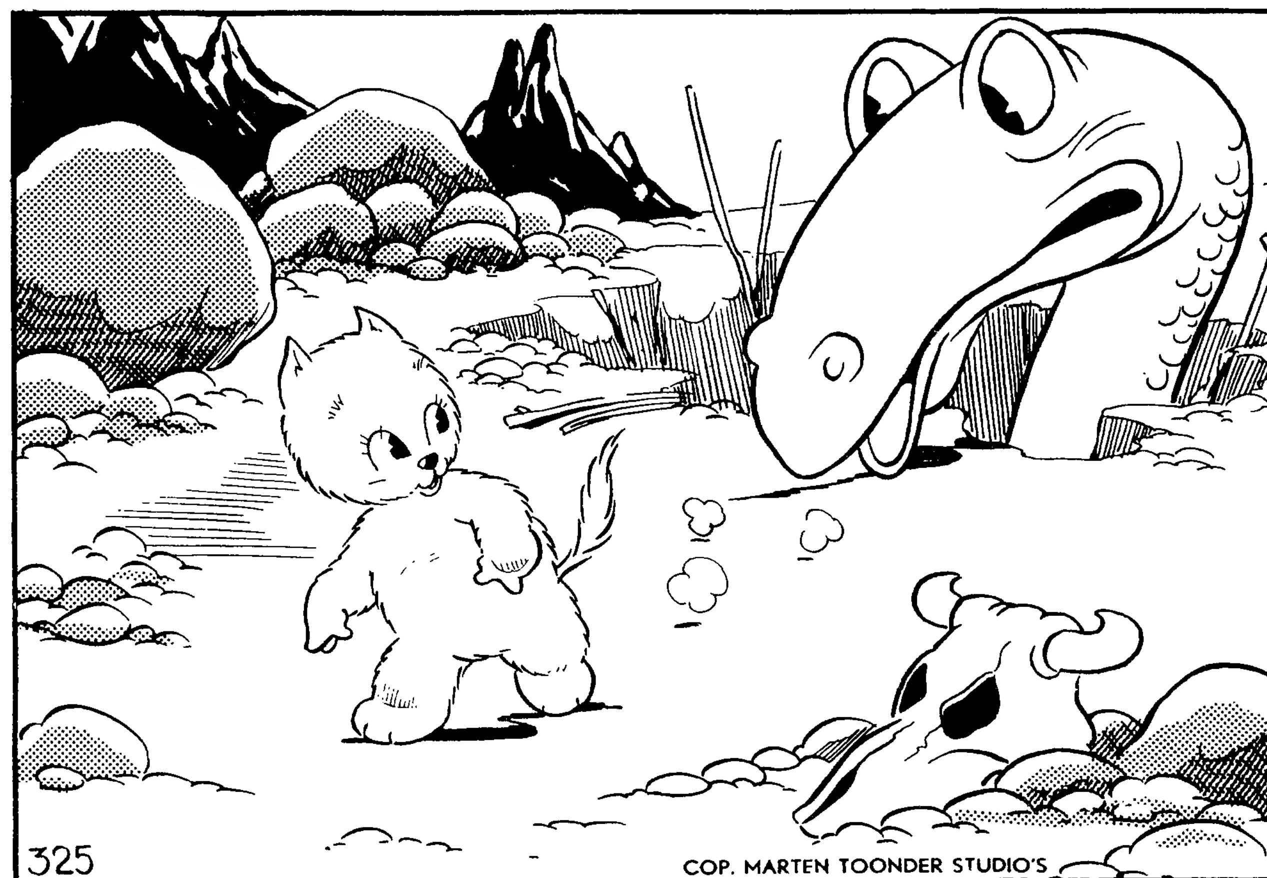
Kaspar gaf geen antwoord, want praten kon hij niet, maar hij sprong met 'n geweldige plons midden in 't meer en begon naar het eiland te zwemmen. Je begrijpt, dat Tom Poes even een benauwd ogenblikje had, want hij zat ineens een heel eind onder water. Maar hij klom vlug omhoog, op de kop van Kaspar en toen ging het beter. Zo naderden ze dus het Schedel-eiland, maar ze hadden niet in de gaten, dat daar achter de rotsen iemand zat, die hun nadering zag. Het was één van de wildemannen, die het eiland bevolkten.

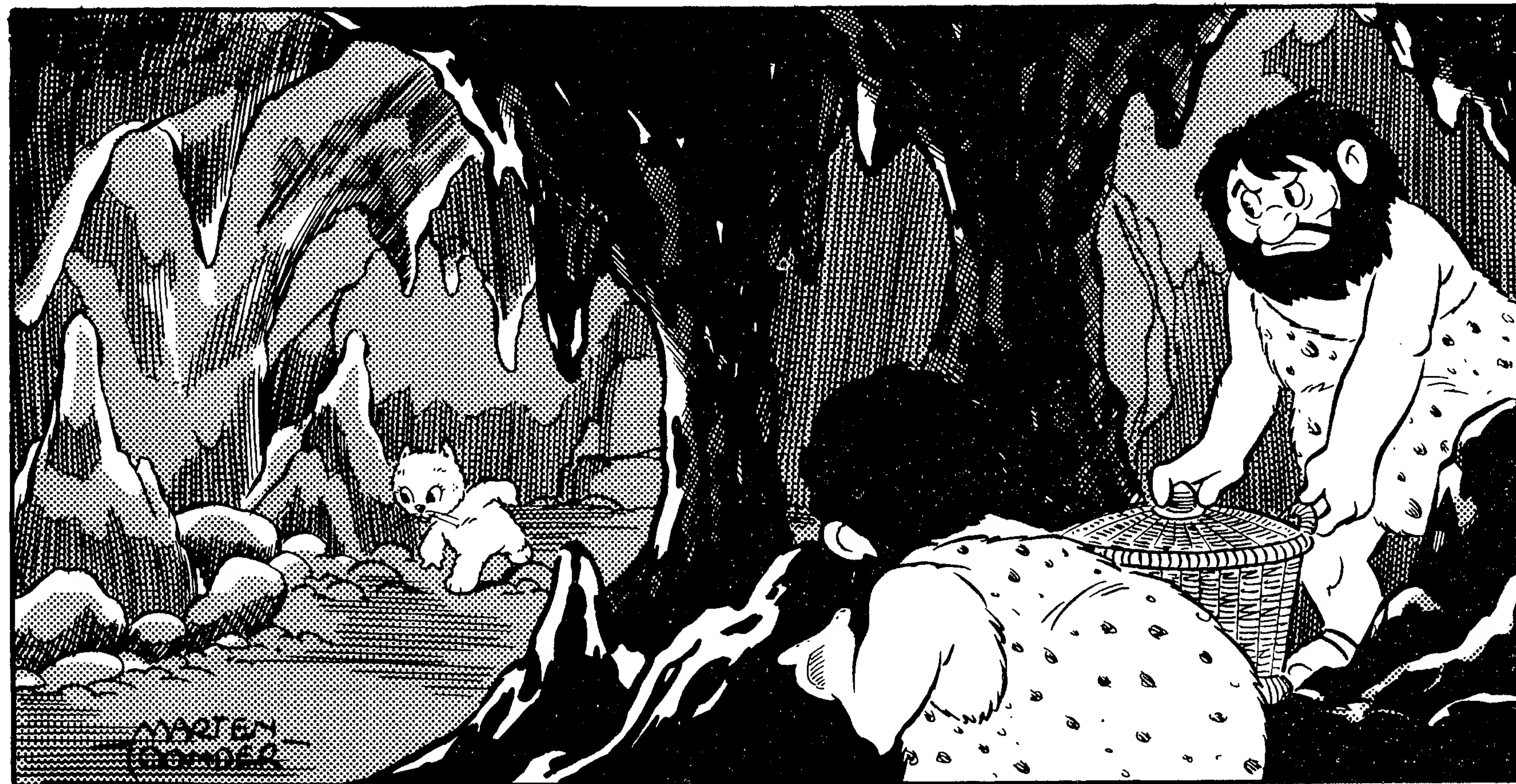

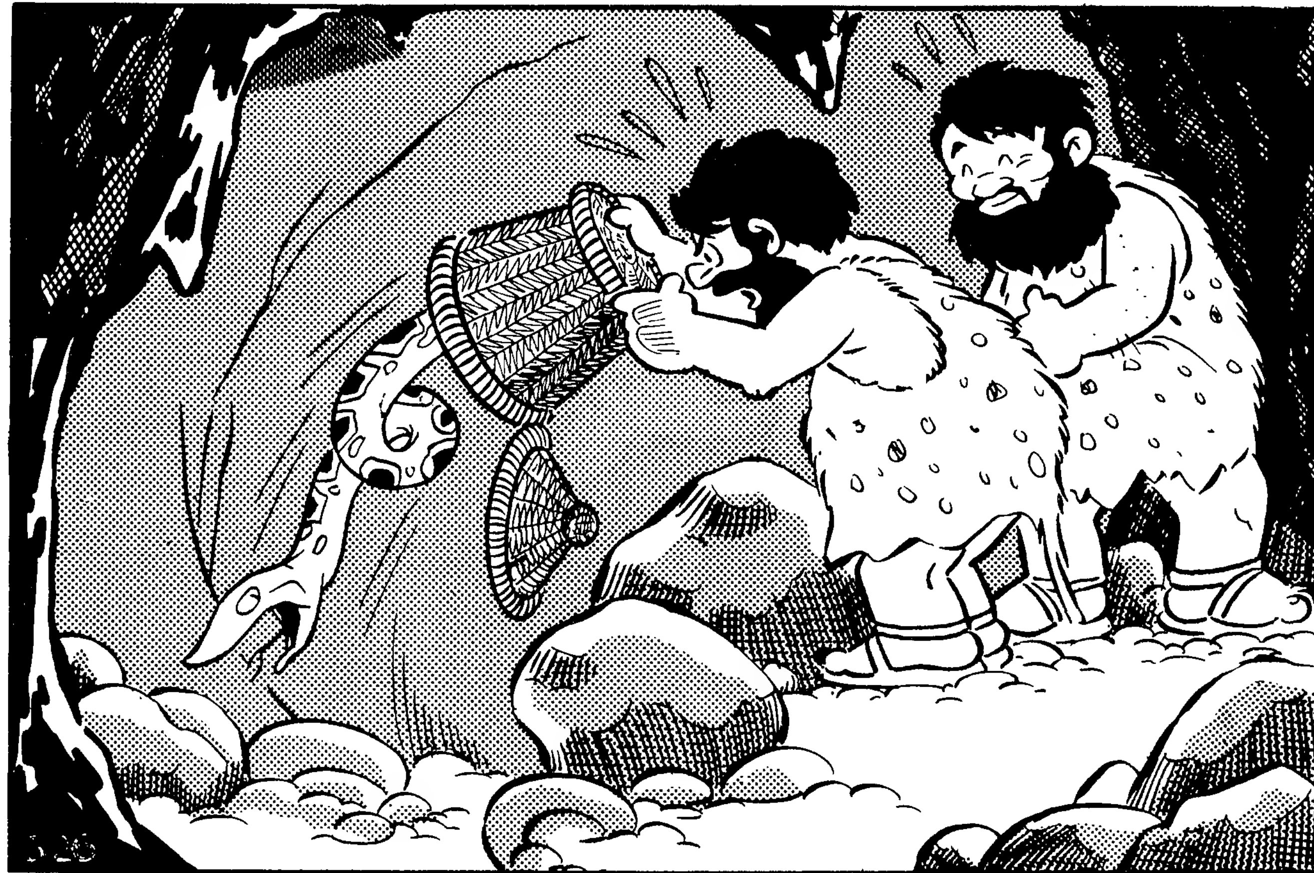

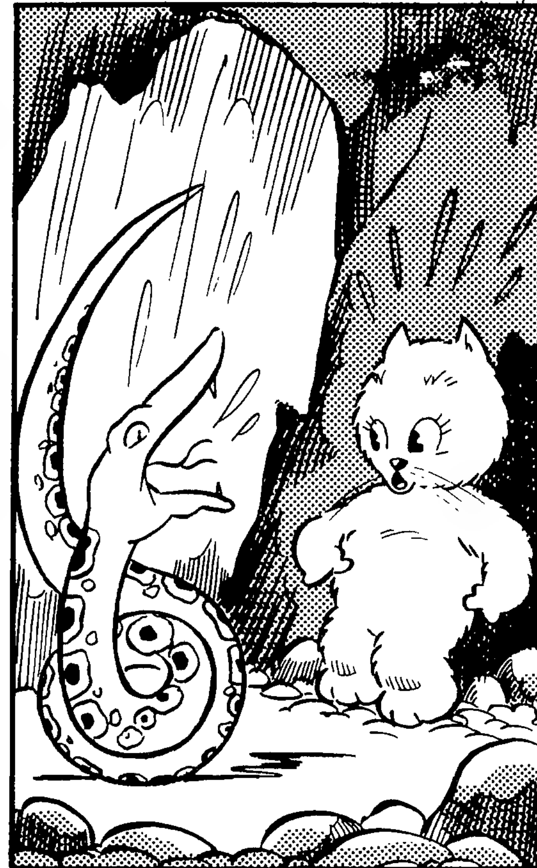
Kaspar klom aan land en begon weer te hollen, zó hard, dat de grond dreunde. Hij rende over het strand, beklom de heuvels en galoppeerde in de richting van de bergen, die hoog en puntig voor hen oprezen.
'Dat is dus afgesproken, Kaspar,' zei Tom Poes, die moeite had om boven op zijn rug in evenwicht te blijven. 'Ik doe net alsof ik jou kom terugbrengen en als heer Ollie dan eenmaal vrij is, gaan we met z'n allen weer naar huis toe. Ha, ik zou den wildeman wel eens willen zien, die ons kan tegenhouden, wat jij, Kaspar?' Kaspar sperde zijn muil open en blies een paar geweldige rookwolken uit. Je kon merken, dat hij het er volkomen mee eens was en alles zou dan ook misschien wel goed gegaan zijn, wanneer niet plotseling de grond onder Kaspars dikke voeten was weggezakt. Ja, dat was een lelijk geval. De wildemannen waren niet zo dom als ze er uitzagen en ze hadden overal op het eiland diepe kuilen gegraven om indringers te vangen. Die kuilen hadden ze met takken en aarde weer netjes overdekt, zodat niemand zou kunnen zien, dat daar onder de oppervlakte een gat was. En Kaspar had precies boven op zo'n kuil getrapt. Met een luid gekraak en een harde bons zakte hij naar beneden en daar zat hij nu. Alleen zijn kop keek nog boven de rand uit.
'Oef,' dacht Tom Poes. 'Wat nu? Het is haast onmogelijk voor Kaspar om hier ooit weer uit te komen!!'

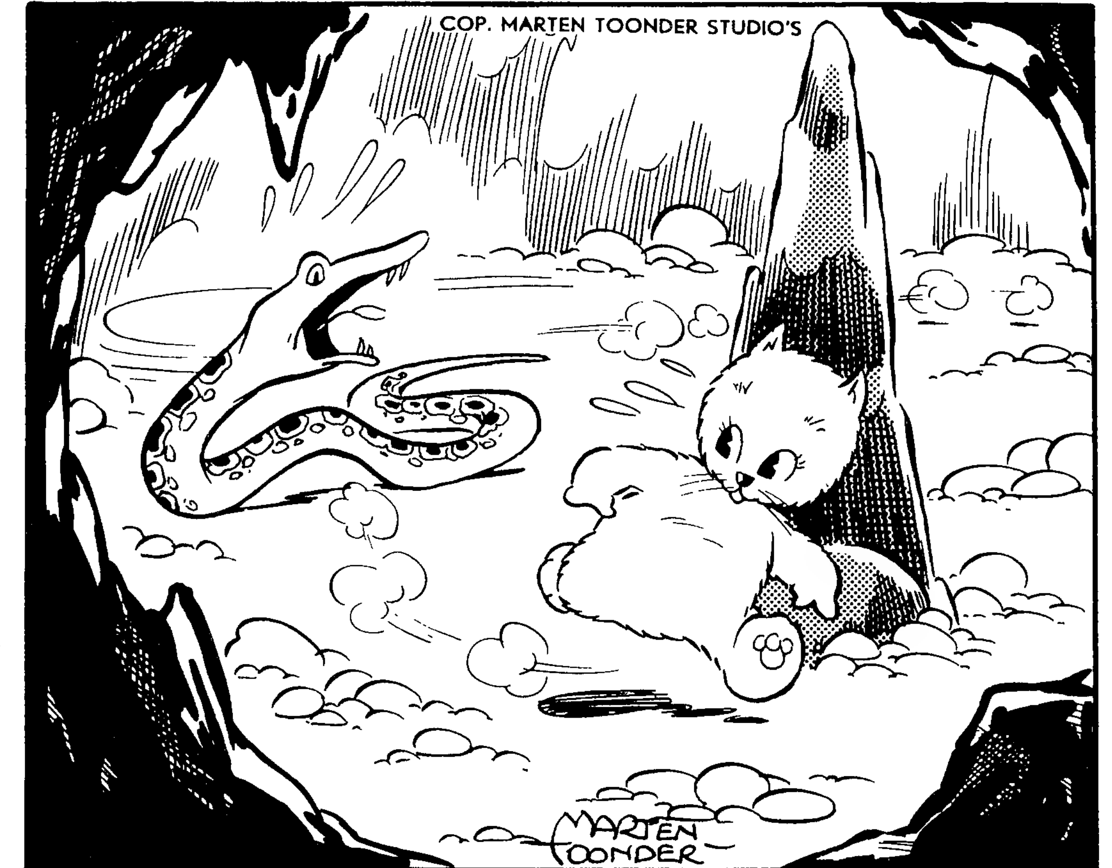

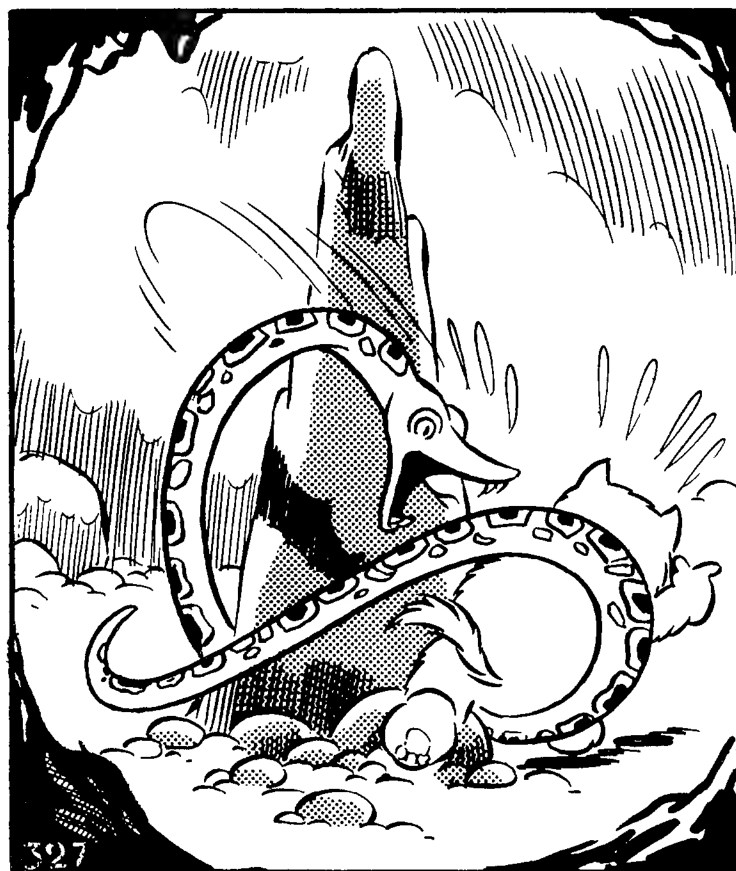
Tom Poes dacht niet lang na.
'Het spijt me, Kaspar,' zei hij. 'Ik heb geen tijd te verliezen en daarom ga ik nu alleen verder om heer Ollie te zoeken. Als ik klaar ben, zal ik wel iets verzinnen om jou te helpen. Heb nog maar een poosje geduld, oude jongen!'
Toen klom hij langs Kaspars hals omhoog en sprong op de grond. Kaspar keek hem een beetje treurig na, maar zei niets. Daar liep Tom Poes nu dus, helemaal alleen op het Schedel-eiland, waar hij weg nog steg kende. Maar hij vertrouwde op zijn goed gesternte en daar komt men ver mee op de wereld. Al gauw vond hij een grot, die diep in de bergen scheen door te dringen.
'Kom,' dacht Tom Poes, 'hier zal ik maar eens ingaan, want Anne-Miebetje vertelde, dat de wildemannen achter de bergen wonen en daar hun schatten laten bewaken.'
Terwijl Tom Poes dus de spelonk doorliep, zaten er achter een grote druipsteen een paar wildemannen op den uitkijk. 'Daar komt hij aan, Skor!' zei de ene. 'Ha, we zullen dat ventje wel krijgen. Maak de mand maar open, het spel kan beginnen!'

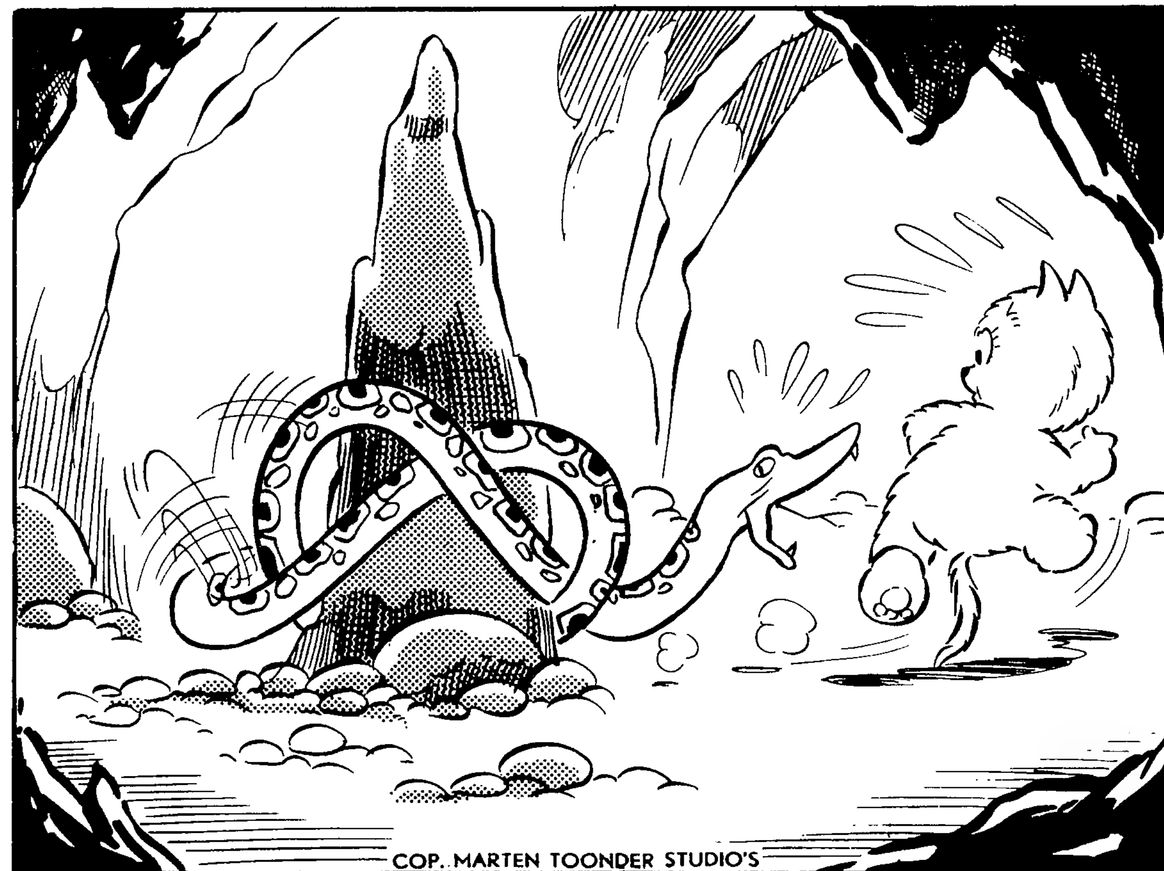

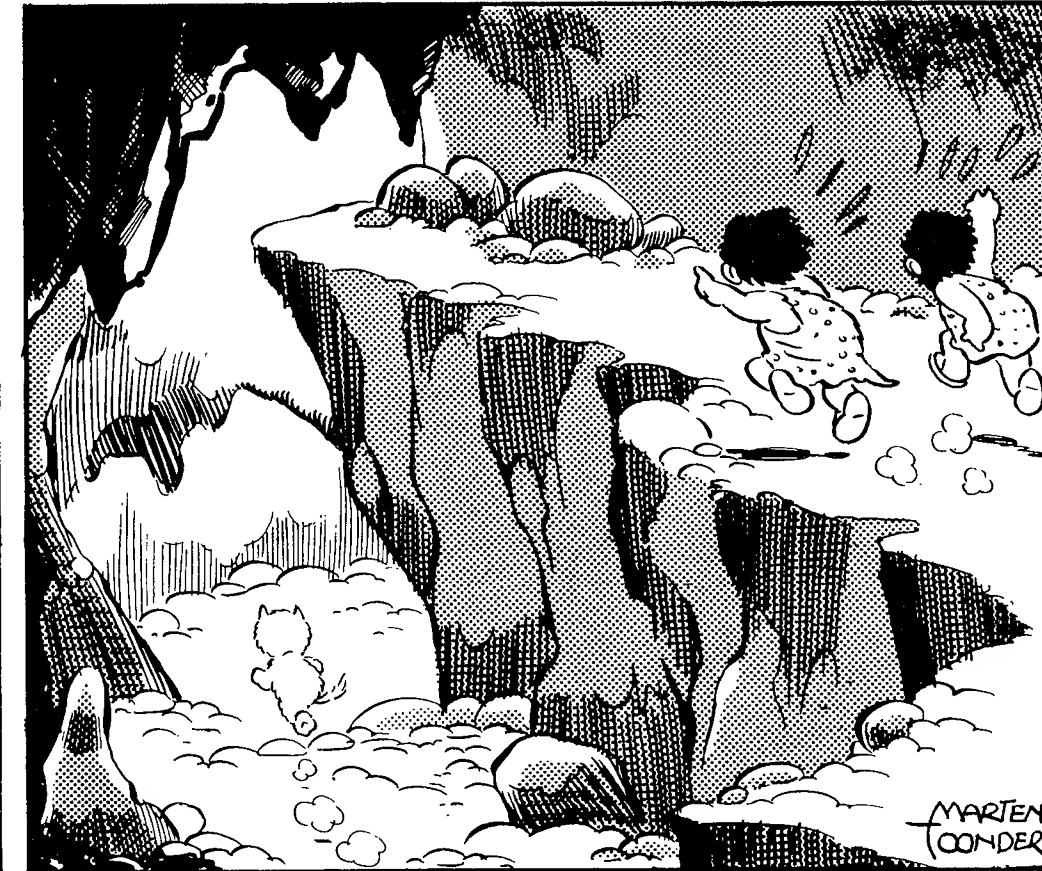

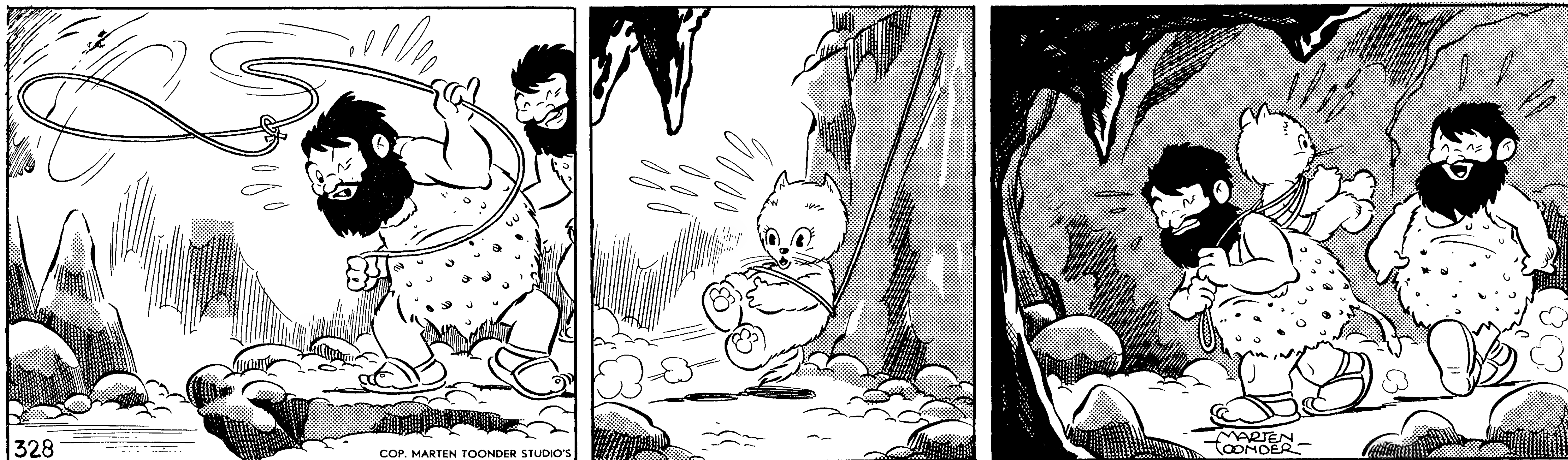
De ene wildeman die Skor heette, maakte zijn mand open en schudde de inhoud op de rotsbodem uit. Ja, dat was een erg gevaarlijke inhoud, dat zie je wel! Het was een geweldig grote slang die eerst even verbaasd om zich heen keek, zich toen oprichtte en met een vaart op Tom Poes afschoof. Die schrok verschikkelijk, dat begrijp je. Maar Tom Poes zou Tom Poes niet zijn, wanneer hij niet onmiddellijk een list had bedacht. Tom Poes begon te hollen. Niet zo maar op goed geluk, want dan zou het niet zo'n erg grote list geweest zijn, de slang kon natuurlijk veel harder kruipen, dan Tom Poes hollen kon! Nee, Tom Poes rende zig-zag door de grot in de richting van een druipsteen, die daar stond. Toen hij daar was aangekomen was de slang hem al vlak op de hielen, maar net op het laatste oogenblikje maakte Tom Poes een draai en... Maar wat er verder gebeurde zal ik je de volgende keer vertellen.

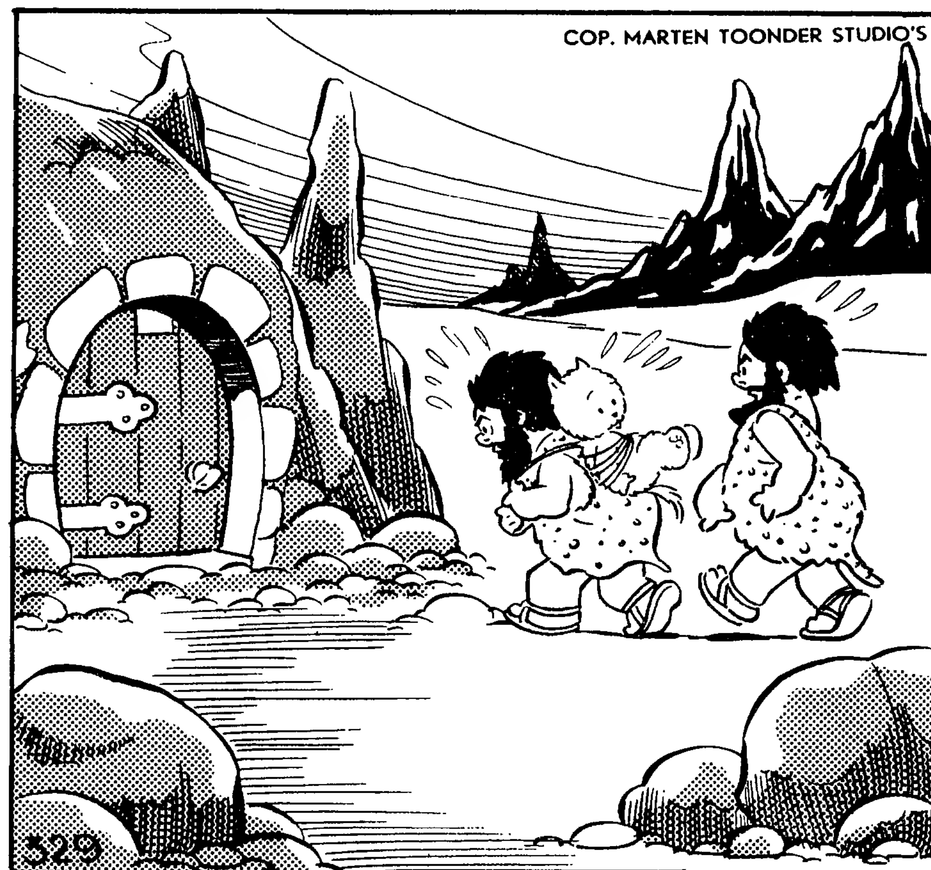

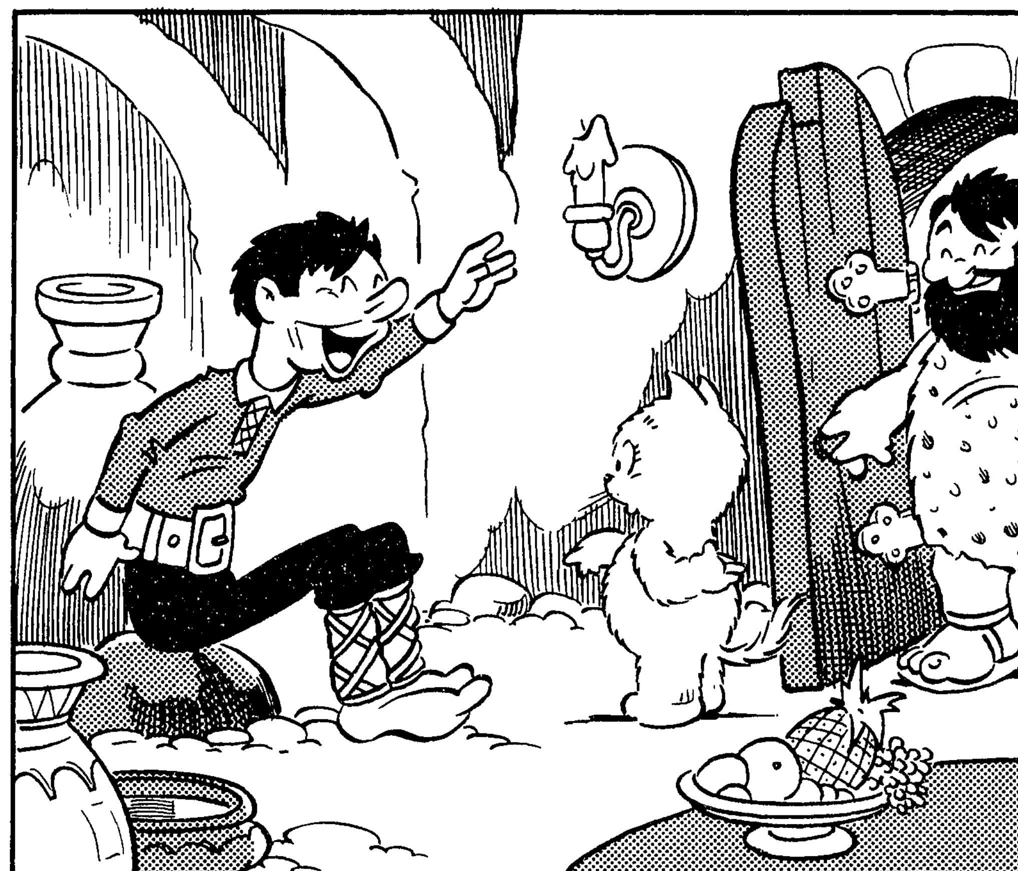
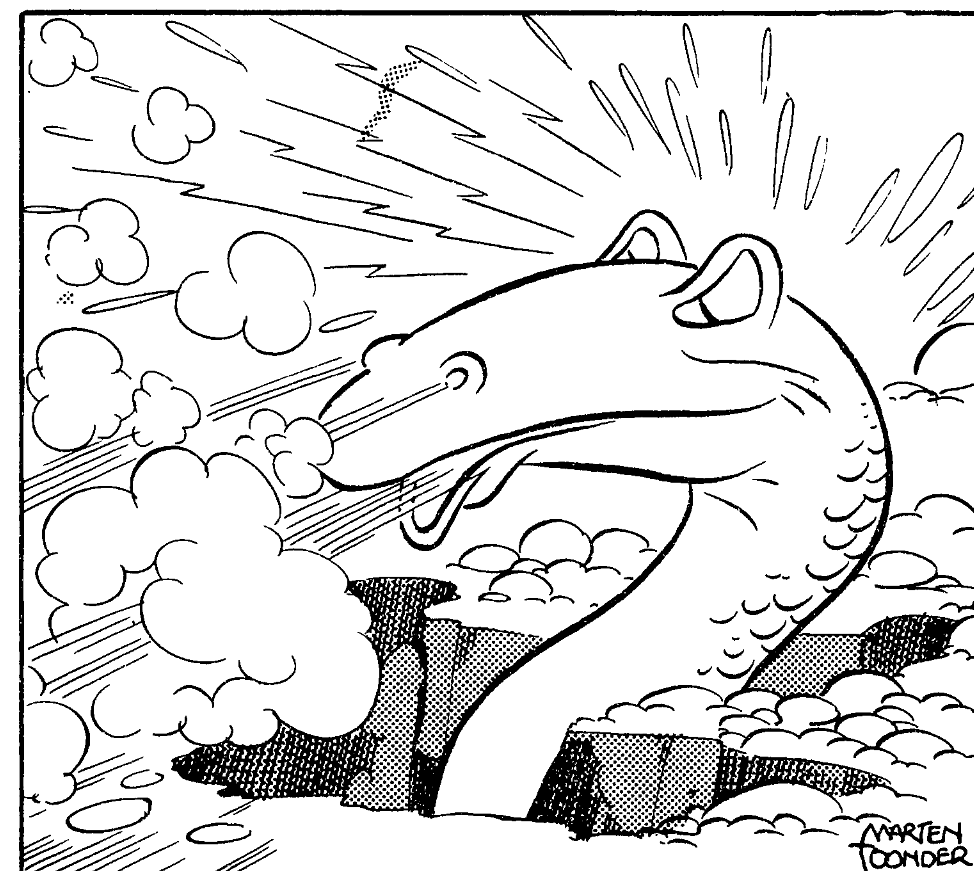
Tom Poes holde zo hard hij kon een paar keer om de rotspunt heen met de slang achter zich aan. En net toen de slang hem haast te pakken had, bukte hij zich en dook met een vlugge sprong tussen het lichaam van het ondier en de rots door. De slang begreep natuurlijk zo vlug niet wat er gebeurde, hij deed met zijn kop hetzelfde als Tom Poes gedaan had en toen was het voor hem te laat. Want, zoals je kunt zien, had hij een knoop in zijn eigen lichaam gelegd en hoe meer hij trok, hoe vaster hij kwam te zitten. Ja, dat was heel handig van Tom Poes, die slang kon hem geen last meer bezorgen. Je begrijpt, dat de wildemannen boven op de rots kwaad waren! Razend en tierend holden ze achter Tom Poes aan. Maar Tom Poes had wel in de gaten, dat hij moest maken dat hij uit de grot kwam. Dit was nu wel goed afgelopen, maar hij kon niet weten wat hem nog meer te wachten stond en daarom zette hij het ook op een lopen, naar de uitgang van de spelonk toe. Ja, nu ging het er maar om wie vlugger was, Tom Poes of de wildemannen…

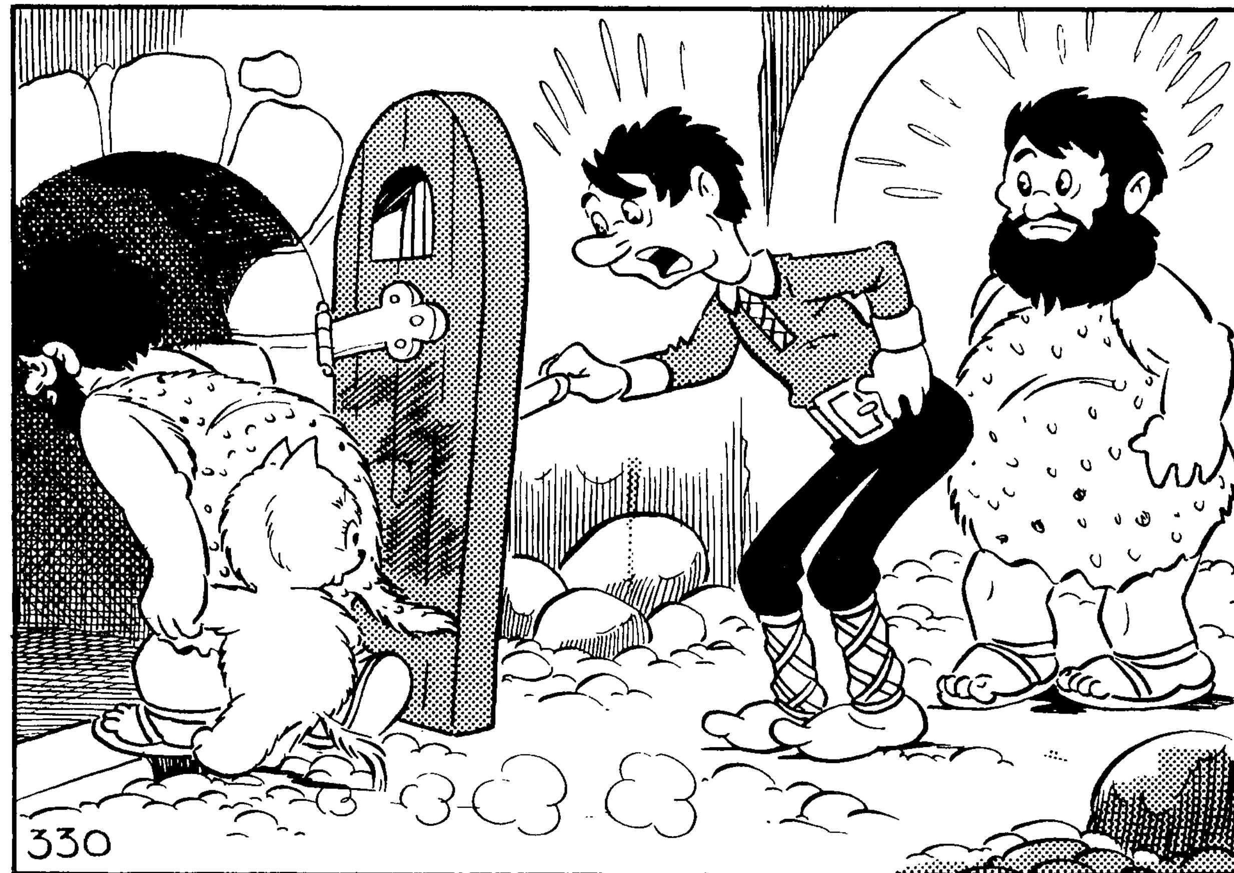
Wel, de wildemannen konden vlugger lopen dan Tom Poes en toen ze hem een eindje voorbij waren, haalde de een een lasso onder zijn dierenhuid vandaan, slingerde die een paar keer door de lucht, en liet hem toen naar beneden suizen. Tom Poes had nergens iets van bemerkt en rende nog steeds, toen hij plotseling een touw om zich heen voelde en van de grond af naar boven getrokken werd. Je begrijpt, dat hij schrok! Niet zo'n beetje!! Hij probeerde wel om zich los te werken, maar het hielp hem niet; met een vaart werd hij langs de rotsen omhoog gehesen totdat hij tamelijk onzacht op de grond terechtkwam voor de twee wildemannen. Nu, die wachtten niet todat hij van zijn schrik bekomen was. De ene wildeman, die Skor heette, bond vliegensvlug het koord een paar keer om hem heen, zodat hij geen vin meer verroeren kon en slingerde hem toen op zijn rug. Met tevreden gezichten gingen ze daarna op pad, in de richting van de uitgang. De laatste begon zelfs een luid, somber lied te zingen.

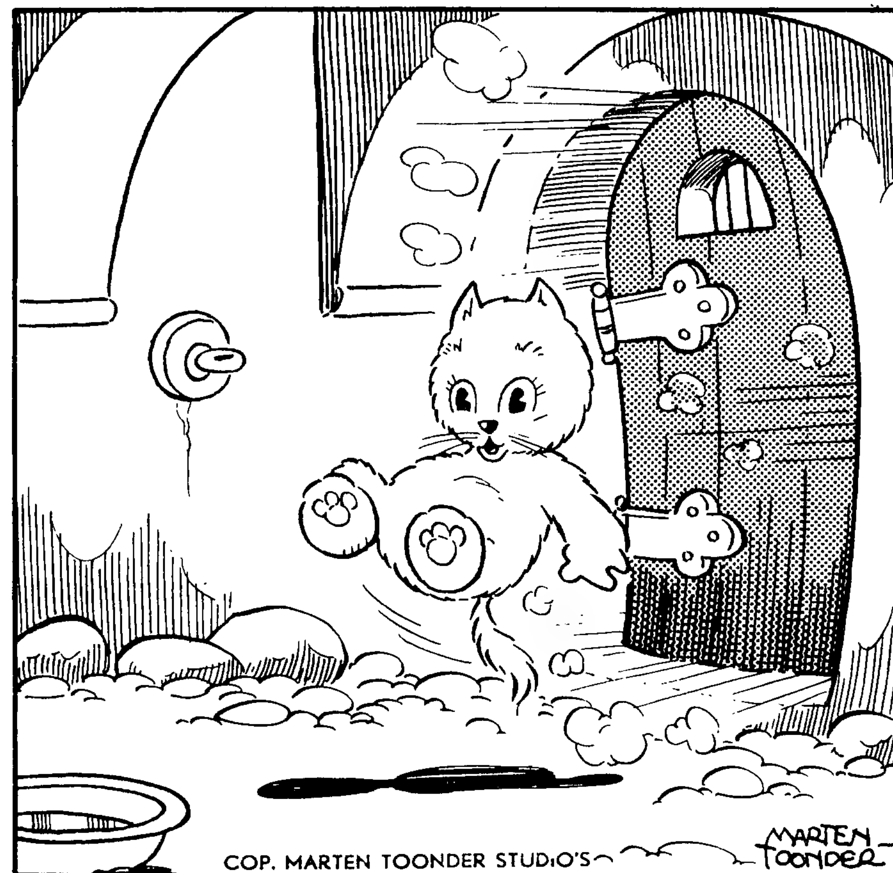
'Tjonge,' dacht Tom Poes, 'waar zouden we nu heen gaan? Waarheen zouden die kerels mij brengen?'

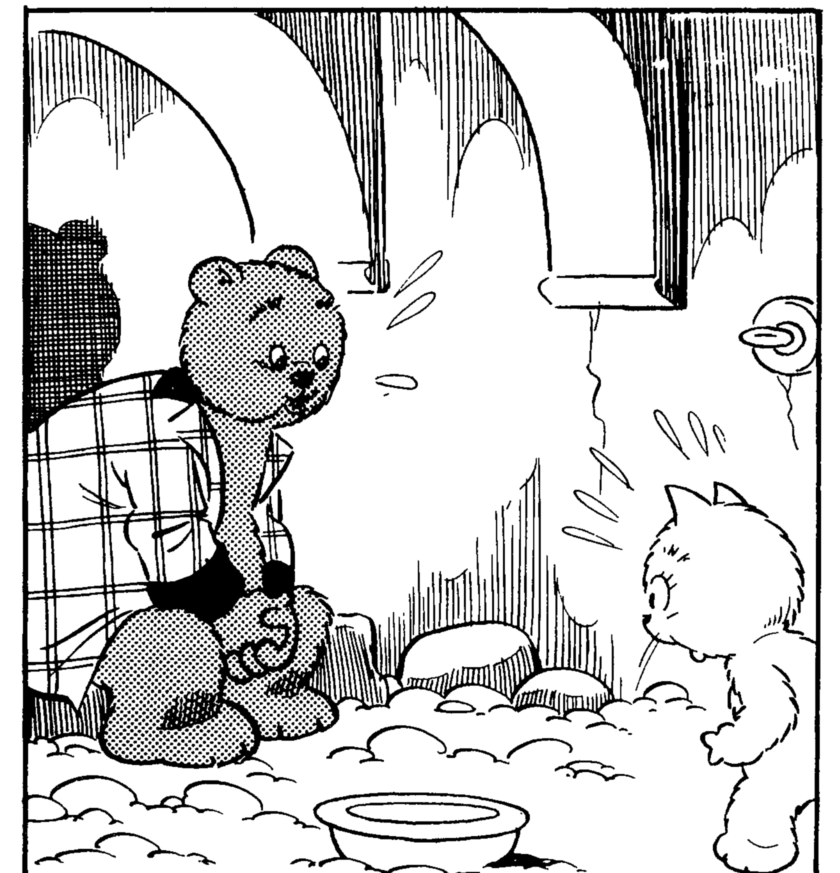

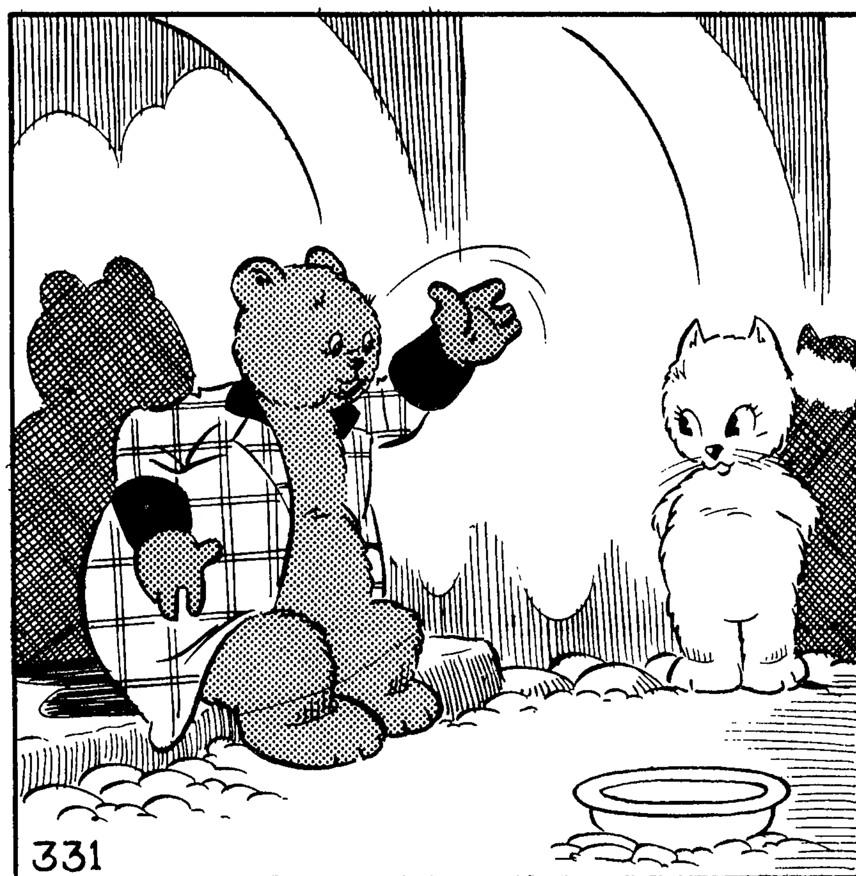
De twee wildemannen sloften met Tom Poes op hun rug de grotten uit en een kale laagvlakte in. Midden op die laagvlakte stond een eenzame rots en midden in die rots was een deur gemaakt. Daar gingen ze naar toe, klopten netjes aan en liepen naar binnen en toen zag Tom Poes, dat er binnen in de rots een kamertje was gemaakt. Er stonden mooie gouden vazen en schalen in op een zilveren tafel, maar verder zag het er erg kaal en ongezellig uit. De wildeman, die Skor heette, zette Tom Poes op de grond, maakte zijn touwen los en draaide hem een slag om en toen stond hij ineens voor Elle Pijp!
'Hahahahaha! zei Elle Pijp. Daar hebben we dat brutale ventje! Wat kom je hier op ons eiland doen, manneke? Heb je Kaspar ook meegenomen?'
'Ja,' zei Tom Poes, 'ik heb Kaspar meegenomen en nu kom ik heer Bommel terughalen. Kaspar zit ergens in een kuil aan de andere kant van de bergen en ik ben door deze onhebbelijke kerels gevangen genomen! Ik raad je aan om mij gauw weer vrij te laten, want anders...'
'Hahahahahaha!' riep Elle Pijp, 'wat een praatjesmaker! Vrijlaten? Nee, ik heb andere plannen met je, ventje!'
Intussen zat Kaspar nog steeds in de kuil en werd steeds ongeduldiger. Hij blies zo hard, dat de aardkluiten in het rond vlogen en de grond om hem heen gloeiend heet werd.

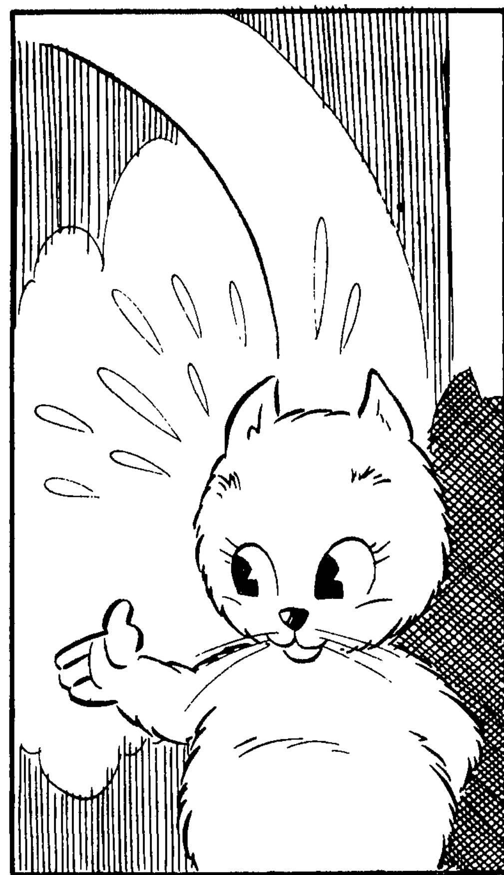
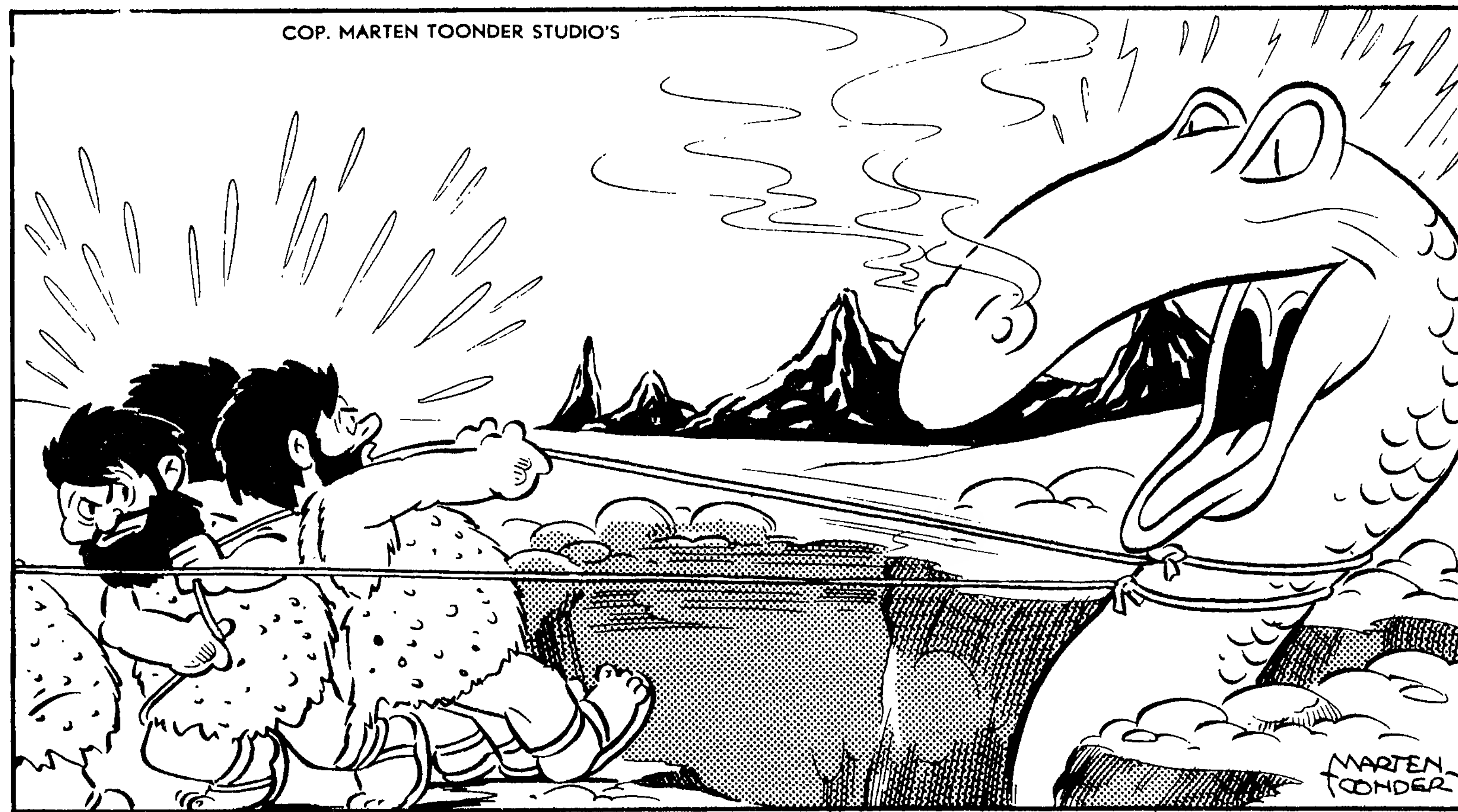

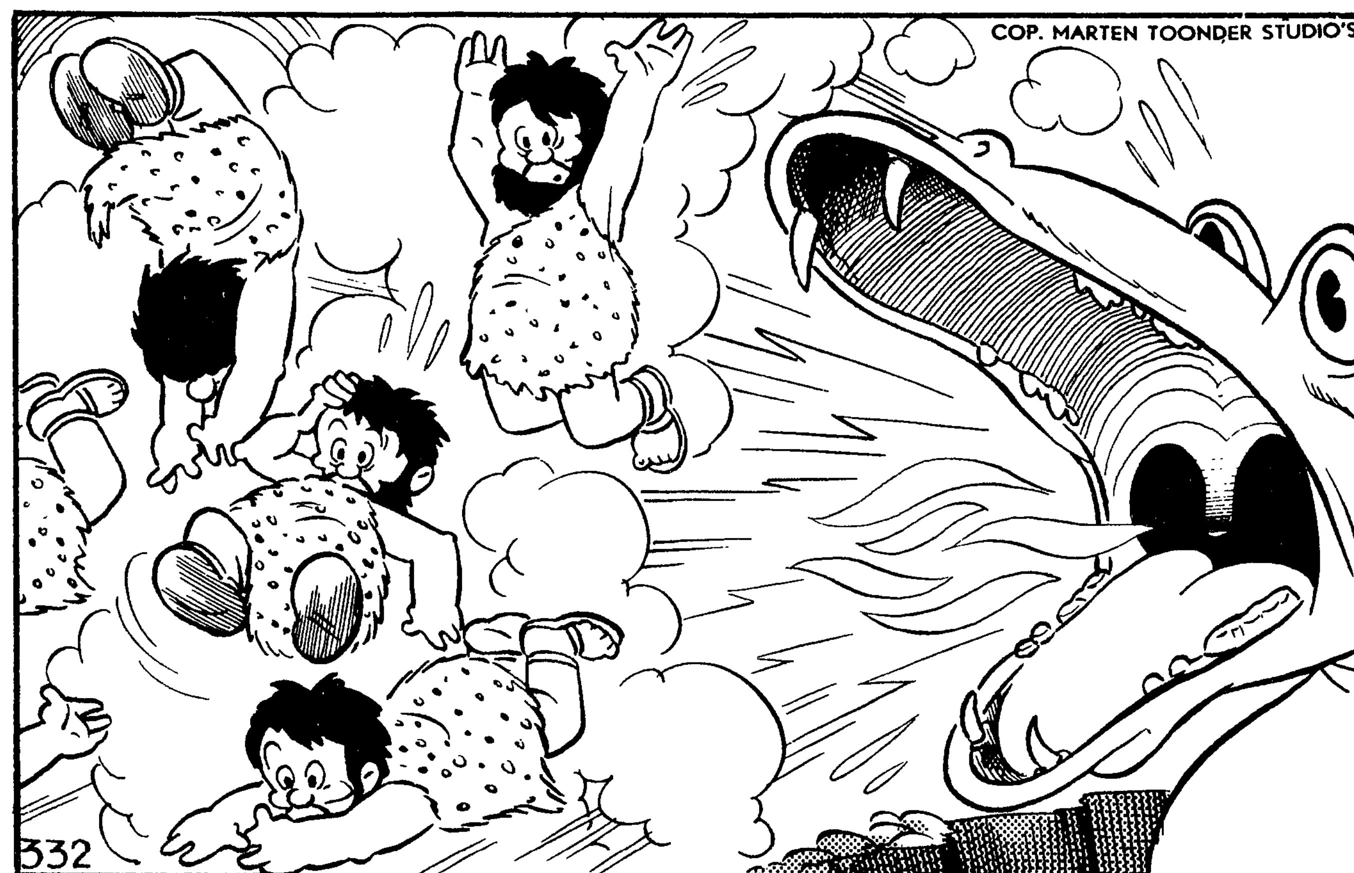
'We zullen jou eens manieren leren, ventje,' zei Elle Pijp. 'Het is goed en wel, dat je Kaspar hebt meegenomen, maar daarom heb ik je nog niet vergeven, dat je vuurpijlen achter me hebt afgeschoten! Voorlopig ga je in een cel, láter zal ik nog wel eens zien wat ik met je doe! Vooruit, gooi hem in het hok, mannen!'
Skor pakte Tom Poes beet, trok hem naar een andere hoek van het vertrek en opende een deur in de rotswand. 'Hier kun je een beetje uitrusten,' zei Elle Pijp. 'Ik ga eerst eens even kijken of Kaspar werkelijk op dit eiland is. Tot ziens!'
Toen pakte Skor Tom Poes op en gooide hem het hok binnen. De deur viel met een harde klap achter hem dicht en daar zat hij nu.
'Tjonge,' zei Tom Poes, 'die Elle Pijp is nog vervelender dan ik al gedacht had. Maar ik zal het hem inpeperen! En of! Trouwens, Kaspar is er ook nog en het zou me niets verbazen, wanneer...'
'Zo is het, jonge vriend,' zei een zwaarmoedige stem achter Tom Poes. 'We zullen het hem inpeperen. Overigens ben ik blij, dat je eindelijk gekomen bent; ik dacht al, waar blijft die Tom Poes toch?! Zou hij me in de steek laten? Dat dacht ik, maar tot zulke gedachten komt men, wanneer men alleen in een heer-onwaardig verblijf is opgesloten.'
Tom Poes keerde zich met een ruk om en zag in een hoek heer Bommel zitten.

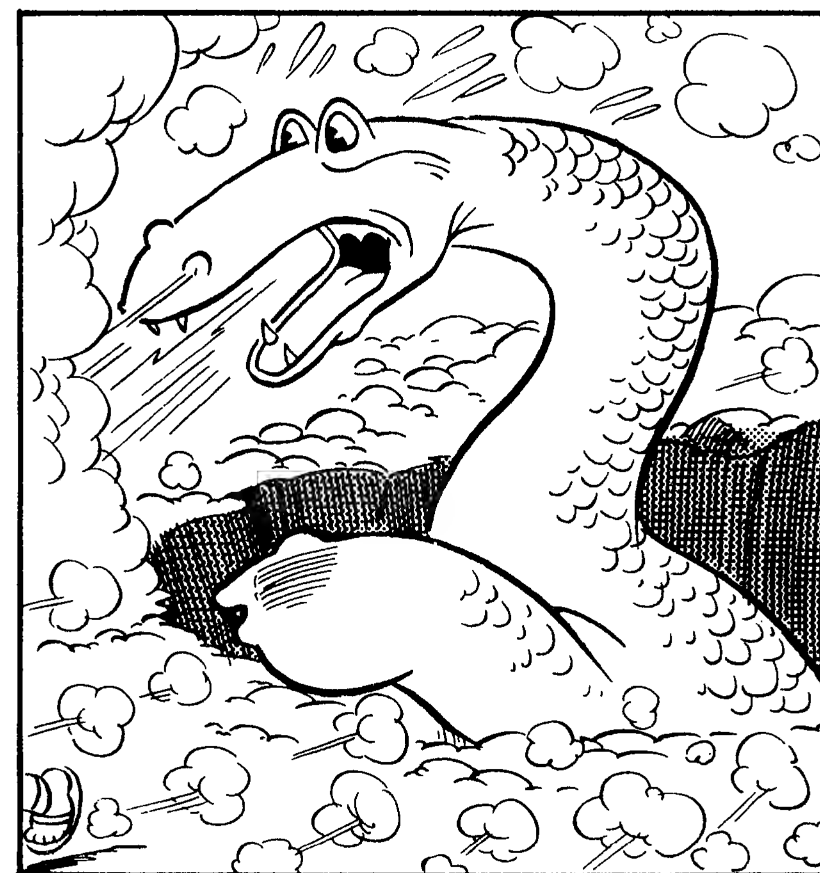

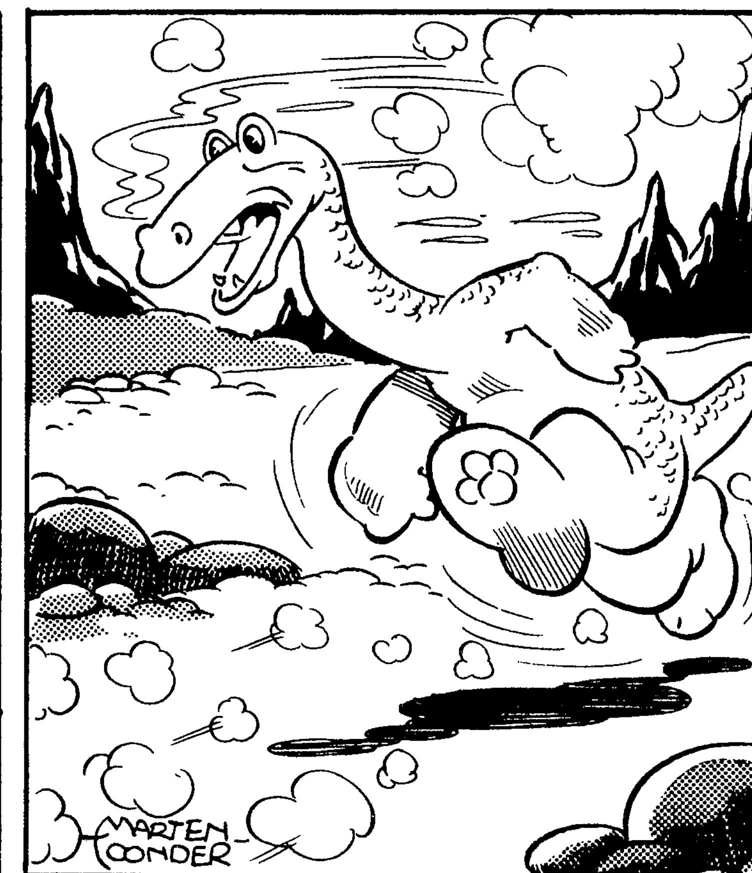

'Het is hier een treurige boel!' zei heer Bommel. 'Ik dacht altijd, dat mannen die over veel goud beschikken, ook mooie huizen hebben. Een heer heeft toch altijd een kasteel, niet waar, Tom Poes? Maar het lijkt hier nergens naar, jonge vriend. Waar al die monsters voor nodig zijn, begrijp ik niet goed, want ik heb nog geen schatten gezien die de moeite van het bewaken waard zijn.'
'Hm,' zei Tom Poes. 'Schatten heb ik ook nog niet gezien, maar dat komt nog wel. We moeten eerst eens zien hier uit te komen. We moeten een list verzinnen en anders vertrouwen op Kaspar.'

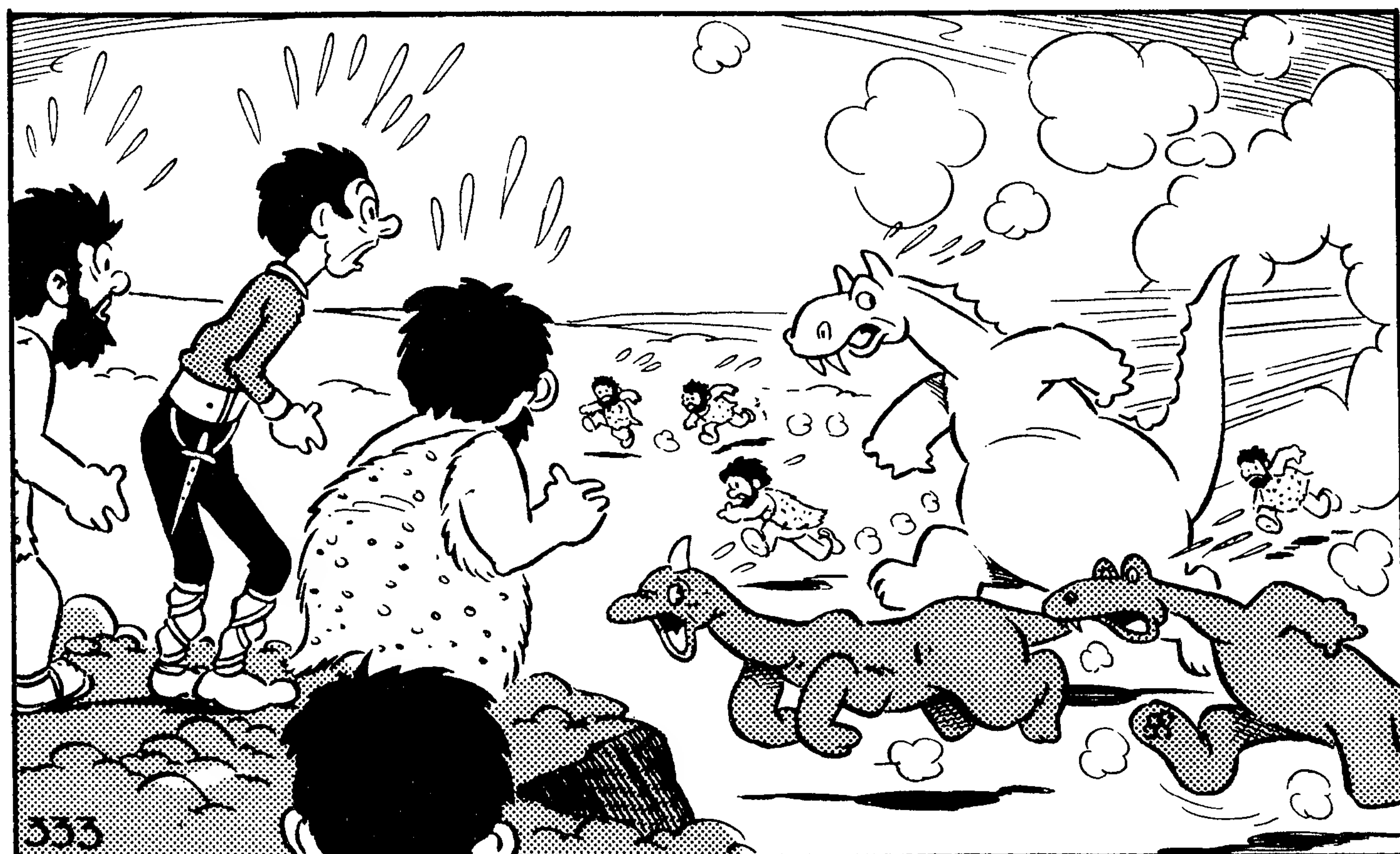
'Kaspar is een reuzedier!' zei heer Ollie tevreden. 'Daar kun je op bouwen. Je zult zien, dat Elle Pijp nog een reuze last met hem krijgt. Maar intussen hoop ik toch, dat je opschiet met je list, Tom Poes! Het begint me hier aardig te vervelen!'
Kaspar was intussen door de wildemannen ontdekt. Ze hadden lussen om zijn hals gegooid en waren nu met z'n allen bezig om hem uit de kuil te trekken. Kaspar was eerst te verbaasd om iets te doen, hij blies zelfs niet meer, maar toen hij eens even had nagedacht begon zijn gezicht te betrekken en haalde hij eens diep adem...

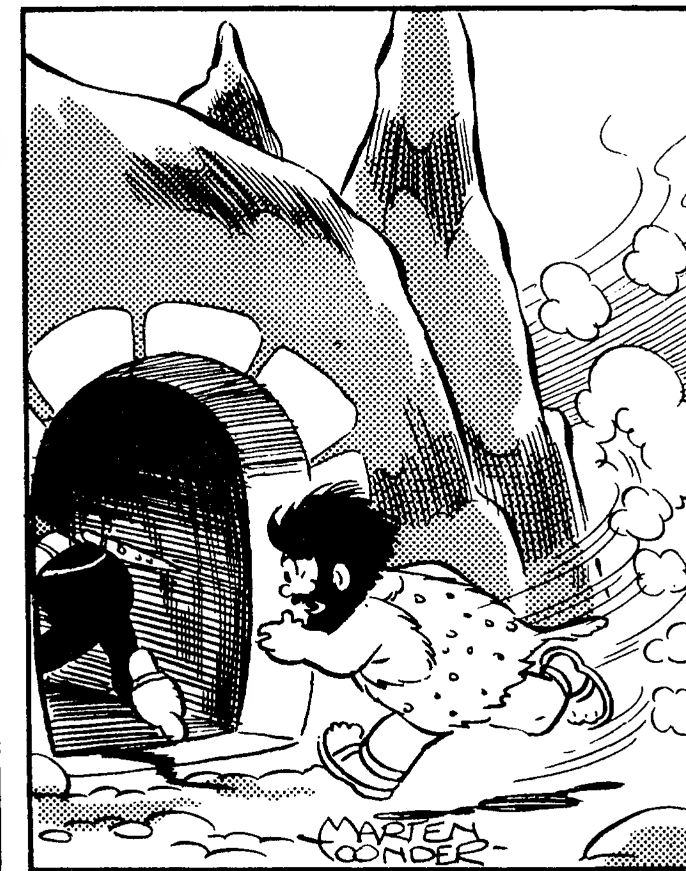

Ja, Kaspar werd ineens woedend. Hij sperde zijn grote mond zo wijd open als hij kon en toen… Nu, je ziet op de tekening wel wat er gebeurde! Uit zijn keelgat kwamen grote vlammen en rookwolken. Hij snoof en blies zó geweldig, dat de wildemannen als dorre blaadjes weggewaaid werden. Ze hadden helemaal geen zin meer om nog te proberen Kaspar uit de kuil te trekken, maar ze holden zo hard als ze lopen konden in alle richtingen weg en lieten hun touwen in de steek. Dat beviel Kaspar verbazend goed. Hij liet een dof gebrom horen, richtte zich toen zo hoog op als hij kon en sloeg toen zijn dikke voorpoten over de rand van de kuil. En toen hij eenmaal zo ver was, was het helemaal niet moeilijk voor hem om ook de rest van zijn grote lichaam uit het gat te hijsen. Daar stond Kaspar dus. Hij richtte zich hoog op, snoof de lucht naar alle kanten diep in en zette het toen op een lopen. Ja, nu hij eenmaal zover gekomen was, was hij een gevaarlijk dier, dat was duidelijk aan hem te merken. Hij bromde en gromde vervaarlijk, dikke rookwolken uitblazend en de grond trilde onder zijn dikke voeten…

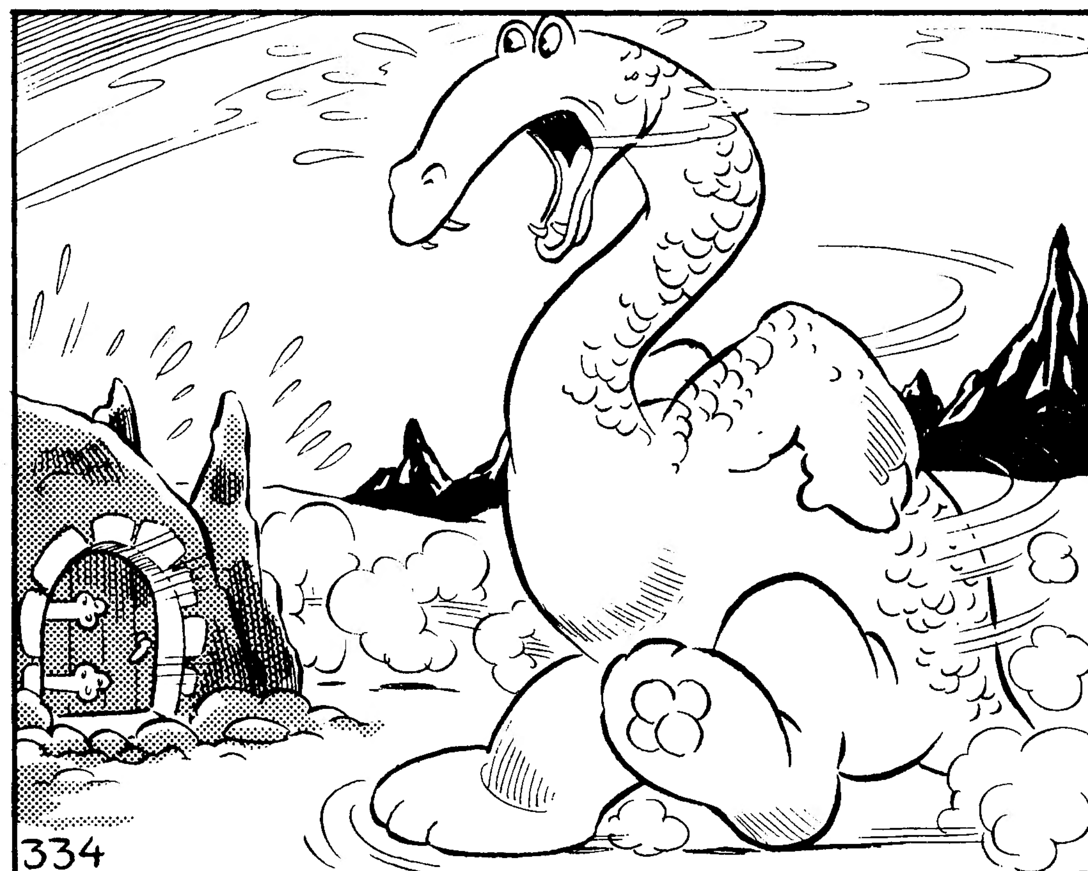

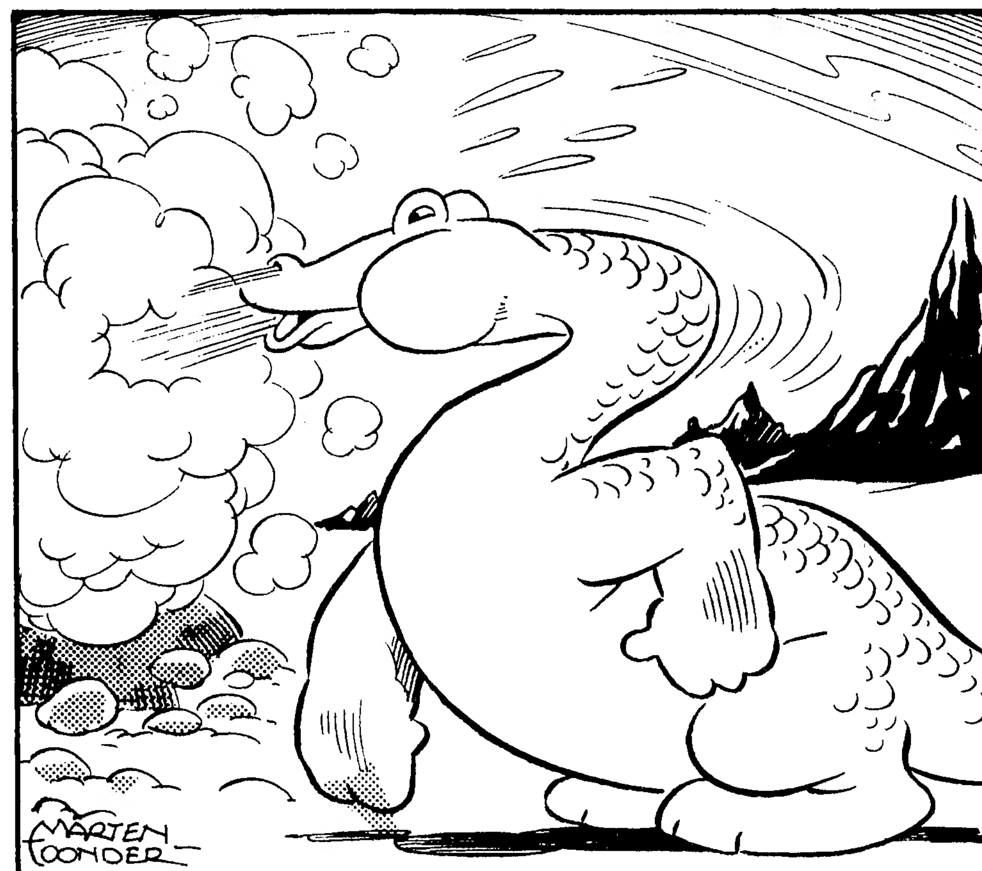

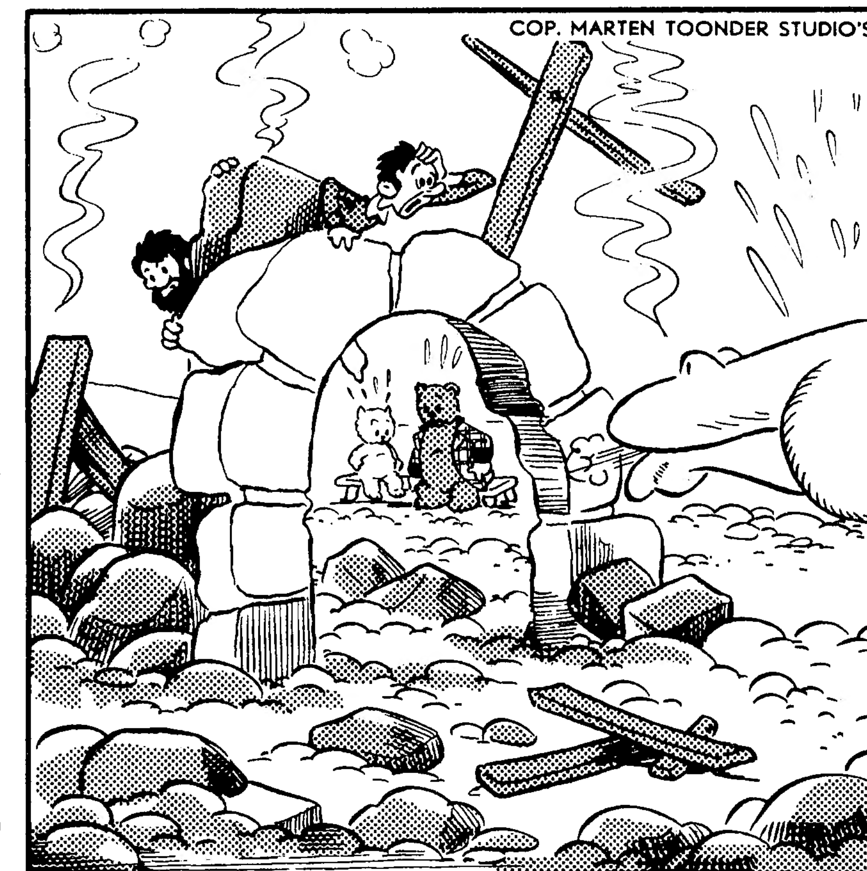

Elle Pijp was intussen op een hoogte geklommen om Kaspar als gevangene te zien aankomen en hij tuurde ongeduldig naar de horizon of hij nog niets zag aankomen. Als Kaspar eenmaal van ons is zal geen vreemde het meer in zijn hoofd halen om op ons eiland te komen, dacht hij. Kaspar is een gevaarlijk dier en de laatste vuurspuwende draak die we hier hebben! Het was een geweldige strop, dat die Tom Poes nu juist dat ei moest vinden, ik heb er een massa narigheid door gehad. Maar dat is nu ook voorbij, en ik zal... – Wat Elle Pijp verder dacht weet ik niet, want op dat moment verscheen er in de verte een grote stofwolk die vlug naderbij kwam en toen zag Elle Pijp, dat al zijn trouwe wildemannen op de vlucht waren en dat ook de dappere monsters, die het eiland moesten bewaken er vandoor gingen.

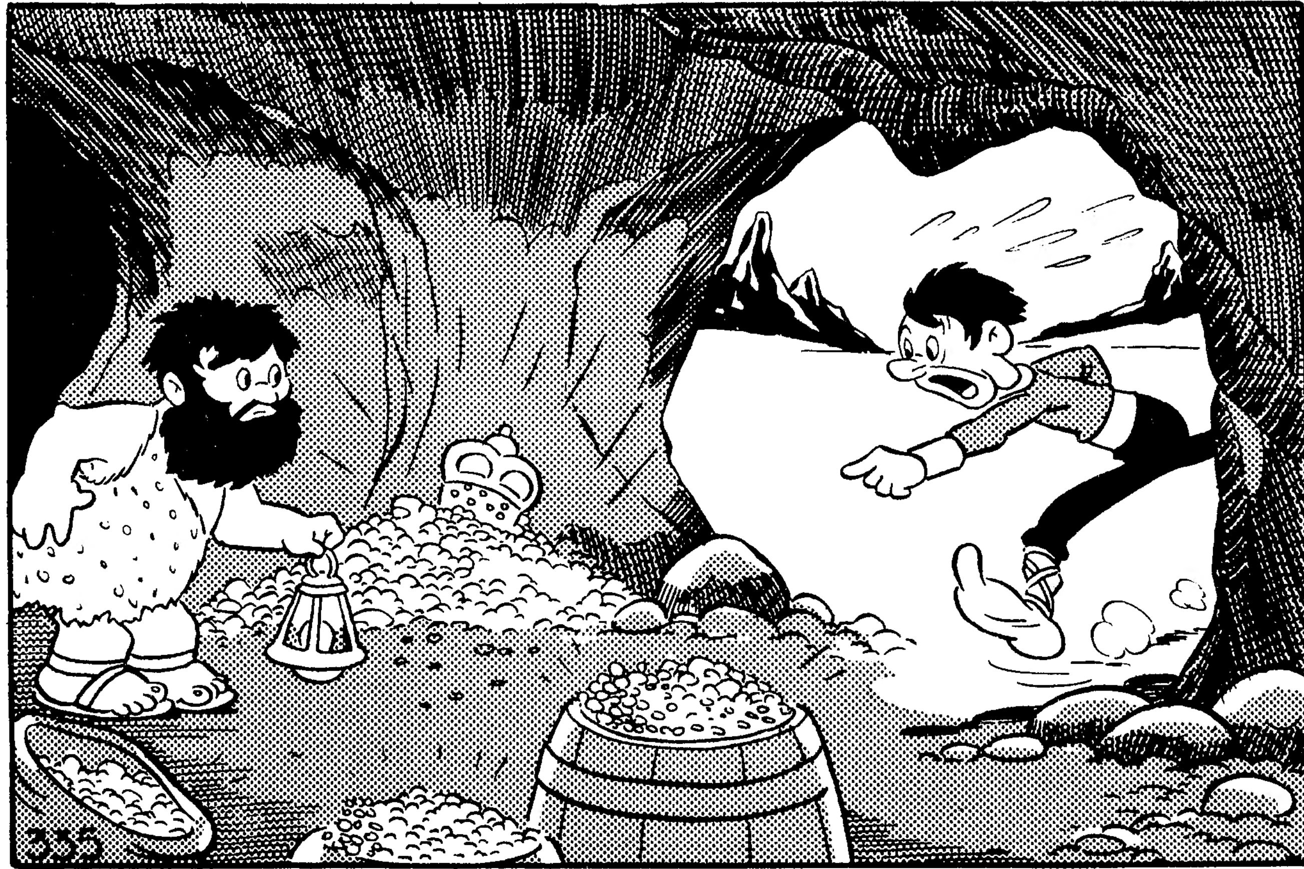
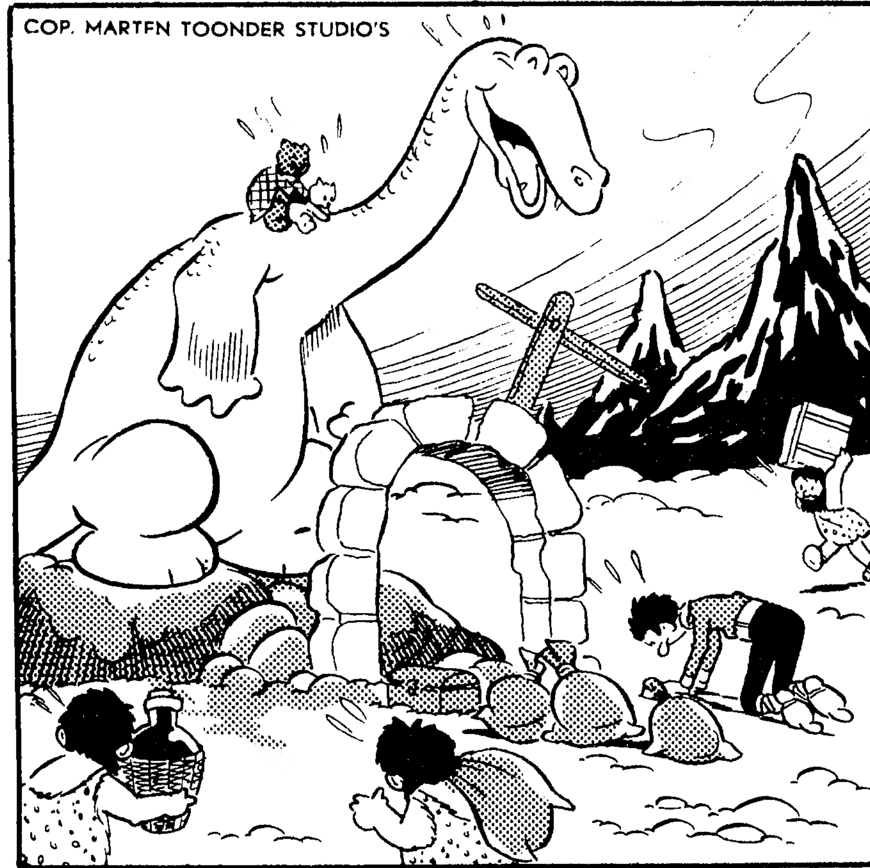
'Kaspar is los!' riep Skor, de wildeman die het dichtst bij hem stond. 'Kijk maar, daar komt hij aan!' Maar Elle Pijp wachtte niet. Toen hij de vurige rookwolk zag die Kaspar uitbraakte, zette hij het ook op een lopen en hij holde samen met Skor, Skag en hoe de andere wildemannen ook allemaal heten mochten, rechtdoor naar zijn rotswoning, zó bang werd hij.

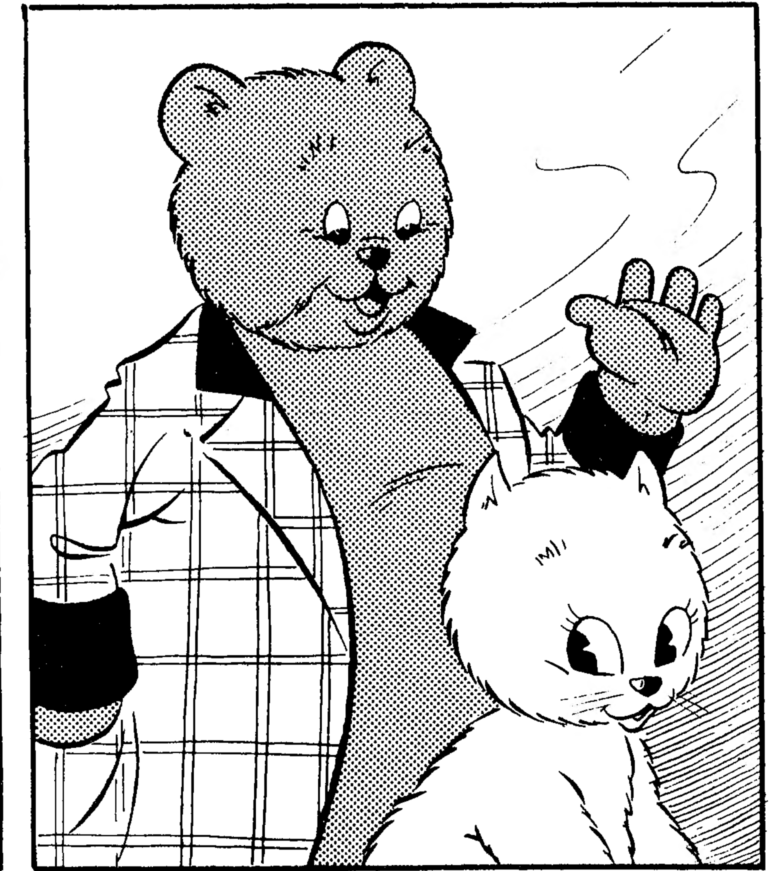

Kaspar stoorde zich niet aan de vluchtende monsters en wildemannen. Hij volgde een bepaald spoor en daar liet hij zich niet van afbrengen. Dat spoor voerde hem naar de rotswoning waar Elle Pijp in verdwenen was en net toen hij daarvoor aankwam, sloeg de deur voor zijn neus dicht. Nu, dat kon hem niet veel schelen, die deur was toch te klein voor hem om naar binnen te komen. Kaspar remde dus uit alle macht, haalde zijn grote longen vol lucht en blies. Nu niet maar zo een beetje als daarnet, maar zo hard als hij kon. De rookwolken trokken over het hele eiland heen en verduisterden de zon, de aarde beefde en trilde en de rotsen schudden. En toen de wolken een beetje waren opgetrokken, omdat Kaspar eindelijk aan het einde van zijn adem was gekomen, was er van de hele rotswoning van Elle Pijp niets anders meer over dan het poortje. De rest was in elkaar gezakt en lag in stukken en brokken op de grond verspreid.
Heer Bommel en Tom Poes zagen plotseling in plaats van de kale muren de wijde hemel boven zich en keken een beetje verbaasd rond en Elle Pijp, die zag, dat hij boven op zijn poortje lag, toen hij weer een beetje bijkwam, trok zich de haren uit het hoofd van ontzetting.

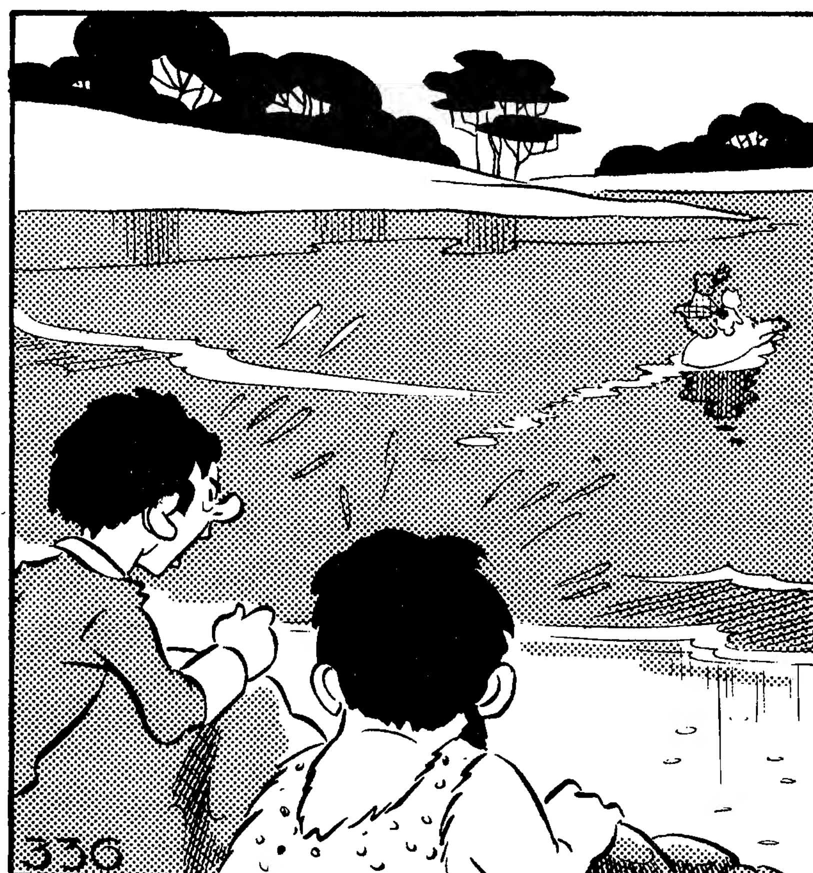
Ja, Elle Pijp was vreselijk geschrokken. Met één sprong was hij van zijn poortje af op de grond en holde de bergen in naar de schatkamers van de wildemannen.

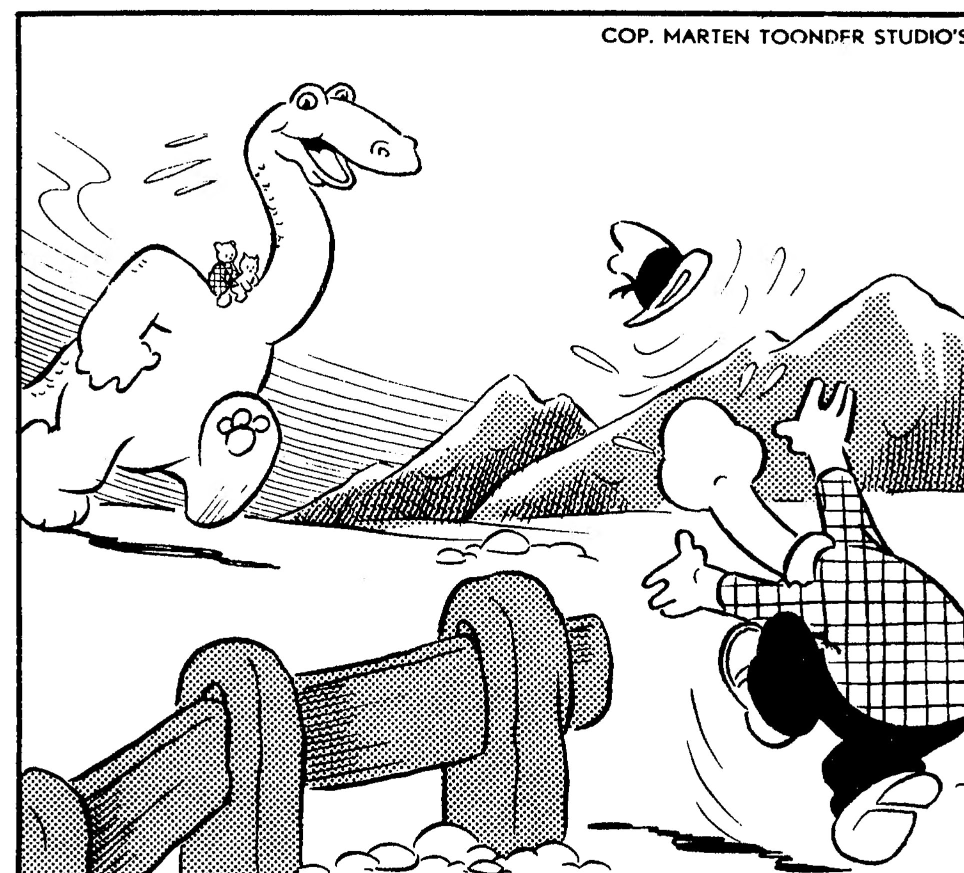
'Roep iedereen die je bereiken kunt,' hijgde hij. 'Er is een vreselijk monster op het eiland, dat Kaspar heet en dat ons allemaal wil verbranden. Pak alle schatten bij elkaar die je krijgen kunt en volg me!'

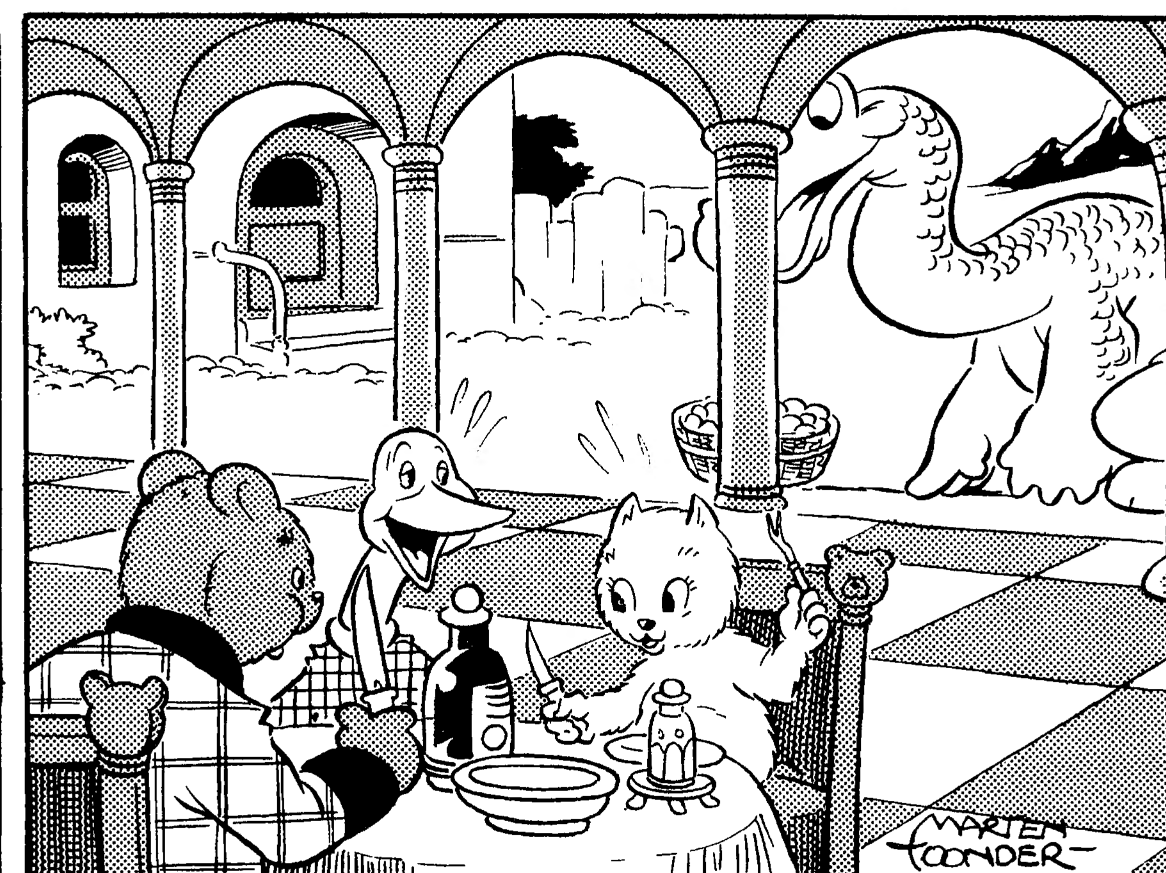
Zo kwam het, dat Tom Poes en heer Ollie, die boven op Kaspar's grote rug waren geklommen, zich even later zagen omringd door een groot aantal wildemannen, die vaatjes en kisten met edelstenen voor zich neerlegden en onderdanig op hun knieën vielen.

'Jullie mogen al deze schatten meenemen!' riep Elle Pijp. 'Als jullie dat monster maar in bedwang houden en zo gauw mogelijk weggaan van ons mooie eiland! Dat beest is gevaarlijk! Ik zal jullie nooit meer lastig vallen. Dat beloof ik je! Als jullie nu maar weggaan en Kaspar meenemen!'

'Die glimmende steentjes mag je houden, jonge vriend!' zei heer Bommel. 'Daar mag je zelf mee spelen, wat jij, Tom Poes? Lieden van onze stand geven niet om dergelijk spul, we hebben zelf genoeg. Maar weggaan willen we wel want we hebben genoeg van jullie streken en jullie kale, lelijke huisje!'

Tom Poes en heer Bommel wachtten niet, totdat Elle Pijp zich bedacht had. ‘Vooruit, Kaspar!’ zei Tom Poes, ‘we gaan weer naar huis!’ Nu, Kaspar liet het zich geen tweemaal zeggen. Hij scheen ook genoeg van het Schedel-eiland te hebben, ten minste, hij keerde zich om en rende luid snuivend naar het meer waar hij zich voorzichtig in liet zakken. Heer Bommel slaakte een zucht van verlichting, toen ze eenmaal in het water waren. Hij draaide zich om en zwaaide vriendelijk naar Elle Pijp, die hen boven op de rotsen stond na te kijken.

‘Vaarwel, jonge vriend,’ riep hij. ‘Als je soms manieren wilt leeren, moet je maar naar slot Bommelstein komen. Ik heb allerlei boeken, waar je nog iets uit leren kunt, nietwaar, Tom Poes?’ Een paar uur later waren ze alweer thuis en dat Wammes Waggel blij was, zal je wel willen geloven. Hij had in de tussentijd een flinke maaltijd laten klaarmaken en daarbij had hij Kaspar niet vergeten.

‘Kaspartje houdt erg van koude aardappels,’ zei hij, toen ze aan tafel zaten, ‘en bovendien is het nu erg goed voor hem. Het diertje ziet er niet zo goed uit. Ik ben bang, dat hij zich te veel heeft ingespannen, hij moet een poosje op diëet, want hij ruikt uit zijn mondje!’

‘Dat wil ik graag geloven!’ zei heer Bommel. ‘Ik heb nog nooit van mijn leven zoveel rook uit iemands keelgat zien komen, jij wel, Tom Poes?’

‘Nee,’ zei Tom Poes. ‘Maar Kaspar is een reuzedier. Zonder hem waren we nu nog op dat eiland, want om eerlijk de waarheid te zeggen zijn we zelf dit keer niet zo heel erg handig geweest, heer Bommel!’

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.